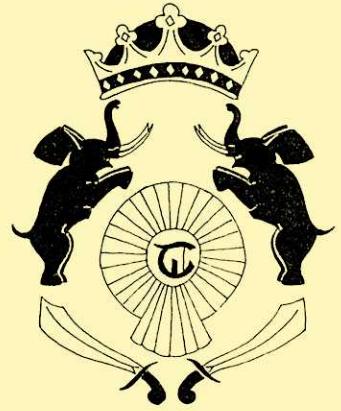

HJRGONS SNUGGA

20

Hirgons Snugga

är organ för HARADRIM, Södertälje Tolkien- och fantasysällskap och utkommer under gynnsamma omständigheter fem gånger om året (jan, mars, maj, sept, nov). Dessa omständigheter har ännu aldrig legat för handen. Namnet har den fått efter den berömda budbäraren Hirgon, vilken som bekant gav sitt liv i nyhetens tjänst. HARADRIM ser som sin främsta uppgift i samhället att värna om myten samt att återinföra sagan i vardagen.

Prenumererar gör man genom att gå med i sällskapet. Det kostar 30 kronor per år. Kontakta Michael Petersén eller Gunilla Jonsson på 0755-170 77.

Manuskrift till Hirgons Snugga tas emot med gladast hjärta om de är renskrivna, helst då på maskin, men det är absolut inget krav. Teckningar bör av trycktekniska skäl vara utförda i svart tusch eller som (goda) xerografiska kopior. Foton kan fungera. Redax förbehåller sig rätten att formera om insända bidrag, ändra stavningen eller dela dem i flera delar om så skulle vara nödvändigt.

Införda bidrag honoreras ej, ej heller ansvarar redaktionen för manuskript. Däremot garanteras evig tacksamhet och ovanskelig ära, samt för icke-medlemmar ett gratisexemplar av det nummer där bidraget är infört.

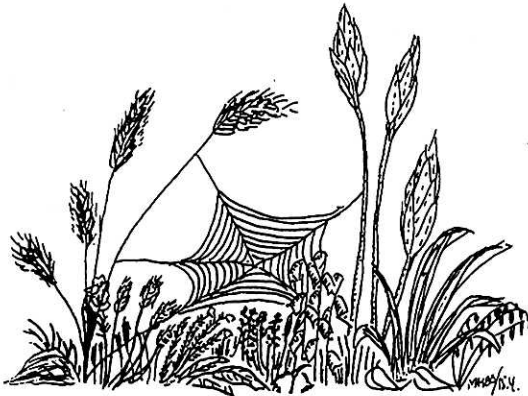
Redaktör för Hirgons Snugga är Jörgen Städje, BOROMIR, Hallonvägen 4, 151 50 Södertälje, telefon 0755-335 70.

Manusstopp för nästa Hirgons Snugga infaller med största säkerhet någon gång.

HARADRIMS postgironummer är 37 63 64 - 6.

REDAKTIONELLT

JUGOGÅNGERSJUBILEUM! Hirgons Snugga 20, lyxupplagan, tryckt just för dig, för att just du ska få känna den flärd som omger Tolkienismen. Extra lyx i detta nummer är förstått att vi nu lämnat den gamla dammiga, kantiga, nästan hantverksmässiga looken och övergått till en glänsande, datoriserad, typograferad, läcker, ja maffig image. HS är mer lik en veckotidning än någonsin tillförne. Vår glittriga Guest Star denna gång är Gollum, som bidragit med ett reportage väl i linje med hans övriga repertoar, även om han inte har hunnit bli intervjuad i någon glitterintervju, med strålkastare och allt.

Just för att detta är jubileumsnuret har jag valt att göra det extra tjockt och ohanterligt. Vi firar trots allt vårt 11:e år som förening. Trots att föreningspostmumakerna bara distribuerar 100 grams pergament tog jag mig friheten att överskrida den gränsen, denna gång.

F-tang! F-tang! Så här kring jul och nyår brukar det vara populärt med en liten tillbakablick. En historik kan vara på sin plats: Redan 1976 gav Libite ut Hirgons Snugga 1. Hon fortsatte med det ända tills hon nådde nummer 10, 1980, då jag tog över. När vi nu står inför nummer 20 i raden kan, vi väl summera lite av HS' typografiska historia också.

1976, då ingen hade hört talas om, eller hade råd med persondatorer, knackade Libite ner hela numret för hand på maskin och ritade de flesta teckningarna själv. Mina första nummer hackades för hand på min IBM-kulmaskin, inköpt mest för den sakens skull. När jag sedan köpte min första, hemska dator (mest för att glädja Adil & Grimbeorn) och fick tag i en typhjulsprinter av märke Qume nästan löjligt billigt, började jag använda den. I och med att Wordstar fick spalthantering tog jag ytterligare ett steg mot tidsningslooken. Med en inlånad grafisk matrisprinter kunde jag 1986 börja göra stora rubriker i Fontasy. Dessa användes mest till Guest-star-artiklarna. Jaha, och nu sitter vi alltså där med Laserjet II och Times Roman.

De flitigaste novellförfattarna har utan tvekan varit Arédhel, Vardamir, Gollum, och eventuellt mig själv, i den ordningen. Genom åren har också många litteraturrecensioner flutit in från Andira.

Mest bilder har jag nog fått från Arédhel och skogskvinnan Dis, med Lüthien, Libite, Andira och Firiell på delad andraplats. Alla dessa har också någon gång hjälpt till med framsidorna.

Till Libites litterära höjder når jag aldrig. Jag har genom åren fått nöja mig med att på något sätt kompensera det med layouten. Jag vet inte om layouten egentligen vann på datorsättning, men allt går fortare. Utom uttigningstakten, kan jag höra någon anmärka.

Alla i föreningen (i stort sett) har hjälpt till med att göra HS till en tidning som förmodligen har roat och underhållit oss alla. Hoppas jag åtminstone. Jag har haft lite svårt att få ur er kritik. Alla bara nickar och säger att "det är bra", så jag får väl tro på det och kämpa vidare. Även om Haradrim-aktiviteten har dykt katastrofalt så verkar den hålla i sig, om än på en nästan frystorkad nivå.

På min födelsedag, den 21 maj detta år emottog jag bland annat en trevlig, blodig bok med samlingar av Lovecraft-berättelser. Den var läskig och mycket inspirerande, men efter ett tag började jag undra hur Lovecraft egentligen har kunnat bli så berömd. Varje historia verkar vara mer eller mindre en upprepning av den förra, nästan ordagrannat på vissa ställen. Det är alltid en normal person som får kontakt med en han först anser vansinnig men till sist inser vara förföljd av Satan och hans anhang.

Lovecraft hade ett rikt ordförråd, speciellt när det gällde ord för "hemskt", "skräck", "läskig", "avskryvärd", "frånstötande" osv, men efter ett tiotal berättelser finner man att samma ord återkommer ständigt och jämt i liknande situationer.

Men de hemska "uspeakable", "unthinkable", "unprintable" riter han beskriver, beskrivs i själva verket aldrig. Man får bara tänka sig. Kanske är det därför han blivit så berömd? Folks egen gläggiga fantasi har fått göra jobbet åt honom.

En helt konträr syn på saken uttrycker Gollum i sin artikel Re-Animated, där han berättar om en Lovecraft-film han har skaffat och några av er redan sett. Han hittar en del poängar i Lovecrafts makabra skrifter.

IGLK Intergalaktiska Liftarklubben har återuppväckts av en herre vid namn Anders Perner, i form av

GL, Galaktiska Liffarrörelsen. GL har delvis fått nya former, vilket gör att många gamla IGLKare inte känner sig riktigt hemma. Inklusivt mig. Därför är det inte fullt så välbesökt på mötena som det var i gamla sal E1 på Teknis. Vi har redan haft två möten och kommer om allt går som det ska, ha dem var 42:a dag i fortsättningen. Den 28:e januari blir nästa gång. Det vart ganska mysig stämning på den lilla restaurangen Östgöta-källaren på söder, på det möte jag var närvarande på. En stol kostade 24:- så man ka ta sig några. Jordnötter var det sämre med.

Så mycket Galaktisk Liffning blev det nu inte, annat än ett samfällt fördömande av den svenska radioutgåvan. En medlem ur SRS, Svenska Robotsällskapet var där och honom slog jag mig i slang med. Han hade väldigt blåögda planer på att bygga en PR, en PersonRobot, som kunde göra hushållsytelserna och sånt. Fast, först (infilade jag) måste den lära sig gå i trappor och känna igen folk och svara på tilltal. Joo, ännu stod några problem ivägen, erkände han.

Anders Perner ger ut ett fanzine, *Sidan 42*. I nummer 3, som nådde mig här om dagen, visar han verkligen att han oxo har laserskrivare. En font-demonstration utan like. Numret är på 12 sidor och det behandlar GLs aktiviteter i största allmänhet och tar upp lite allmänt om Hitch-hikersrörelsen i Sverige och utomlands. Dessutom finns där en (rörig) fhöljetong vid namn Enhörningen. 42 kronor vill han ha för tio nummer. Pengarna sätts in på hans pg 423 65 94-4

Nu har Sveriges Radio sänt färdigt svenska upplagan av *Hitch-hikers Guide to the galaxy* och en ny verkar vara på gång, om man fått tro *Sidan 42*. Ack ack. Översättningsarbetet var det uslaste på länge. Översättaren hade som vanligt missat sådant som översättare som inte är så bevandrade i det engelska vardagspråket ofta missar.

Kraftord i engelskan är inte på långt när lika kraftiga som motsvarande direktöversastta ord i svenskan. *Damn* och *bloody* är mycket snällare än *jävlar* och *förbannade*, så när personerna småsvär på engelska blir det till fränstötande haranger på svenska. På ett ställe i originalet talas det om *zebra crossing*, vilket glatt översatts till *zebrakorsning*. Man tar sig för pannan. När vogonkaptenen talar i sin högtalare till folket hörs det knappt vad han har att säga, så dåligt har man lagt på ekot. I boken beskrivs ljudet som "the ultimate in hifi".

Personerna som spelade, verkade sakna entusiasm och glädje, spelet var liksom livlöst om man jämför med det engelska radio-originalet. Sveriges Radios version av Hitch-hikers kan sammanfattas i en mening: totalt inkompetent översatt och helt livlöst framfört. Det är inte första gången som en svensk översättare totaldemolerat ett engelskt storverk, eller hur?

I ett brev fick jag på skallen av Andira för att jag kallat scenografi för screenplay på engelska i inlägget om Anira. Screen-

play är tydligen manus! Jaha. Rätt skall vara rätt. Jag tar tillbaka allt och kallar det för Varmkorv.

Det kanske kan vara dags att tala lite om vad det här numret innehåller, förutom det jag redan nämnt? EN PRISTÄVLING! I det här numret finns det ett antal tutor. Hur många? Priset blir något avskyvärt, som jag, som enfaldig domare kommer att dela ut när tillräckligt många svar kommit in. Och så är det ett bra sätt att aktivera er och få reda på om ni verkligen läser Snuggan.

Det jag vill kryta med mest är naturligtvis artikeln om *Jordnötsloppet*, som Harads styrkor vann så stort nu i somras, på NASACON.

De älskandes suckar hörs även i detta nummer, i succéföljetongen *Morgan* och *Be-Atrik*. Vi tar hela rubbet den här gången så ni kan njuta allt från början, utan att behöva ta fram gamla Snuggor. En annan nygamal hjälte är den stentuffe *John H Jones*, som jag släpper lös på prov i detta nummer. Hans bravader har i en tidigare variant varit under Libites argusögon och inte bestått provet. Nu har jag skrivit om honom lite, eftersom det var några pår sedan sist och kanske har han blivit något bättre. Vad tycker ni?

Jag själv slarvade och deltog inte i Forodrim's *Novemberbankett*, men en som gjorde det var Miriel. Hennes rapport finns att läsa. Adil hade att förtälja att hon faktiskt sjöng en stump i den traditionella pjäsen, men att han trots allt tryckte det hela var förnöjsamt och kul.

En sida har jag givit till Ragnarök Speldesign HB, att berätta om sitt senaste konkurshot, *En Garde!*

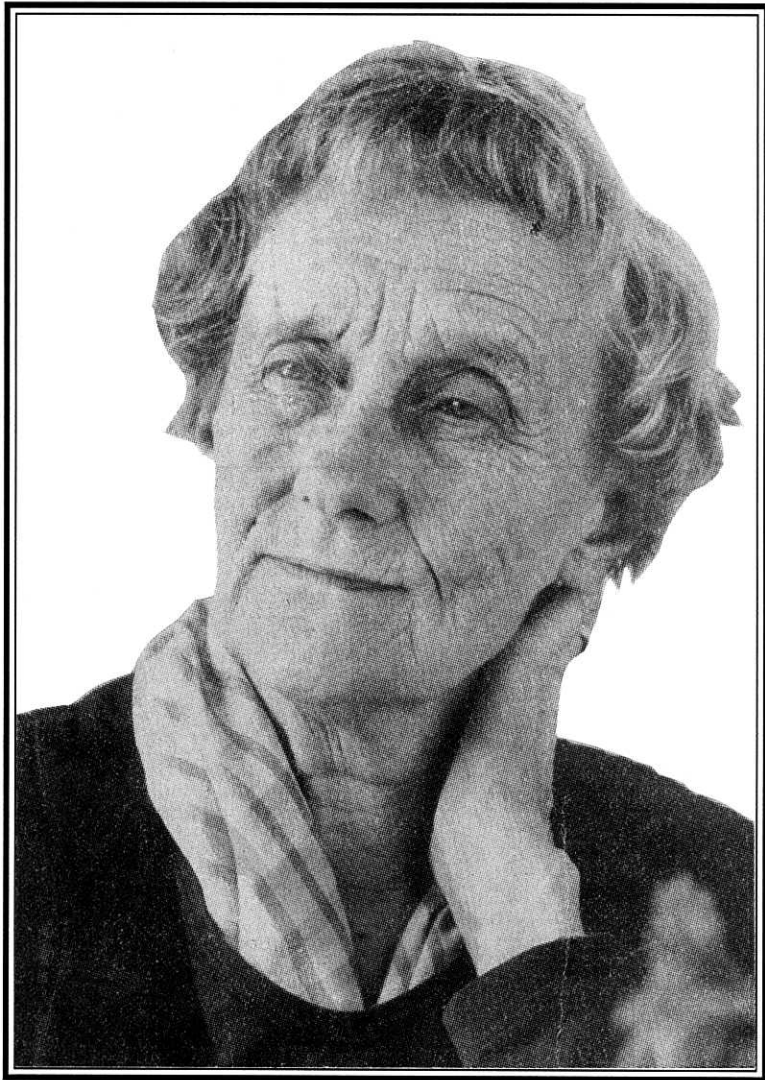
Till alla som har hjälpt till att skriva genom åren vill jag bara säga tack och hoppas att ni vill fortsätta att hjälpa till några år till.

Slutligen då, kan vi alla minnas att Astrid Lindgren har fyllt 80 år i år. Vem har gjort mer än hon för svensk saga och fantasy? Knappast någon.

Boromir

HIRGON SNUGGA 20 - INNEHÅLL

Framsida	Dås
Jordnötsloppet	
Lovecraft, Re-animated	Gollum
Litteraturruta	Andira
Mumier	
John H Jones på nya äfventyr	
Pressgrannar	
Morgan & Be-Atrik	Arédhel
Novemberbanketten -87	Miriel
Historier från förr	
Nordic History Revisited	
Den betandade Mona Lisa. Konsthörnet	
En Garde! Ett meddelande från staten	

Astid Lindgren
80 år

Jordnötsloppet

Som vanligt avlöpte Nasacon i Fisksätra i år, denna gång dock i Fisksätra skola. Lokalerna var större, de tekniska möjligheterna bättre och allt förlöpte ganska smidigt. Maten var utomordentlig. Smörgåsbordet var det mättsammaste jag någonsin upplevt. Där fanns pajer, krustader, sandwichear, ägg, sallader, potatis- stekt, kokt, i alla de former, omeletter- med fläsk och med grönsaker, efterrätter (cirka 2 meter) och alla former av drickelse därtill. Bara maten var värld hela kongressavgiften.

Hedersgäst var den välkände tecknaren *Hans Arnold*. Han hade vernissage och visade några av sina genialiska teckningar i en liten utställning. Höjdpunkten var när han visade en diabildserie, sammansatt av några av sina bästa teckningar, från olika tider. Serien var utformad som en resa in i ett fantasiland och det hela var mycket väl komponerat. Men så berättade han att han hade över 3000 teckningar ligande, att välja bland...

Två av hans filmer, *En märklig man* och *Fetknopparna* fick vi också se. Båda har körts på TV i flera omgångar. I *En märklig man* skildras människans utveckling från amöba till människa till storförbrukare av skrot och tillbaka till amöba igen. Fetknopparna är den där svartvita, där monstren äter människor och hus för att till slut ätas upp av de jättelika fåglar som engång fött dem. Till fåglarnas skrik hade man tagit girafflåten och dragit ned hastigheten, vilket gav en oerhört kuslig effekt.

Han deltog i fan-panelen och fick svara på folkets frågor om sitt tecknarskap. Efter panelen delades Hans Arnold-glass ut. Han hade designat omslagen. De föreställde alla olika sorters monster och var tryckta med någon slags monstertfärg som var temperaturkänslig, så att monstren mörknade när man tog på dem. Hans själv, gillade inte blåbärgsglass något vidare, anförtrodde han mig, han ville hellre ha choklad.

Till programmet hörde också *Jordnötsloppet*, vilket den härnå artikeln egentligen skall handla om. Reglerna för jordnötsloppet är följande:

1. En jordnöt (hel, med skal) skall transporteras två (2) meter över en uppmätt sträcka på ett bord.
2. Under transporten över bordet får nöten inte tillföras mänsklig kraft eller manuell kraft kommande från utanför bordsskivan.
3. Nöten delas ut av tävlingsledningen, vid tävlingsstillfället och får inte manipuleras.
4. Nöten skall vara oskadd när den når mållinjen.

Det är inte metoden att föra fram nöten som ger poäng, det är i stort sett enbart stilpoäng som ger vinnaren. Det vore alltså inte fel att skjuta över nöten med slangbella, men stilpoängen skulle bli tämligen låg. Elektrisk kraft är tillåten att tillföra. Sålunda har alla sorter av elektriska tåg och bil-

banor provats. En självgående eldriven figur i Lego vann förra året. Nötter har skjutits med ölkork och fyrverkeriraket (inomhus). Raketen for in under damernas kjolar och nådde inte över de två metrerna. Uppskattades, men inte av damerna.

Till årets tävling hade ett femtal grupper ställt upp, däribland SAFA (Svenska Arbetsgruppen För Algoritmforskning), huvudsakligen (enbart) bestående av Haradrimitter. Vi hade hade grundlagt intresset för vårt projekt PDI (Peanut Defence Initiative) genom en omfattande affischkampanj tidigare på dagen. Vår metod gick ut på att medelst en datorstyrd elektrisk kanon, skjuta nöten, innesluten i en noskon, de två metrerna.

De andra bidragen var: en hembygd självgående plastdrake, en konstig plexiglasskapelse med kulor och armar som gick av sig själv, en uppskrubbbar pingvin som föll av bordet, Ahrvid som försökte skjuta nöten 2 meter med sitt ishockeyspel och slutligen en raketdriven limpa på fyra hjul. Den såg ut att bli en allvarlig konkurrent. Det skulle visa sig att den blev den enda allvarliga konkurrenten, ingen av de andra uppväckte någon fantastisk entusiasm.

Vår kanon bestod av fyra delar:

Själva den operativa *kanondelen*, outputen, bestående av en gammal talspolemagnet från ett större skivminne. I själva verket en gigantisk högtalare som kunde få sitt membran att fara långt.

Drivelektronik till kanondelen, mest ett par stora kondensatorer och styrdetaljer till dem.

Datom för styrning av det hela. Grimbeorns bärbara IBM-PC-kompatibla, försedd med ett för tillfället specialutveck-

lat program. Programmet skötte flera uppgifter. Så snart man tryckt på den stora röda knappen, *the button*, kunde människan inte göra något som helst för att hindra förlöppet. Det styrdes helt av datorn. Den talade hela tiden om vad som hände, genom en ansluten typisk Harimitisk Propagandatrakt. Maskinen räknade ner verbalt, blinkade med varningsljus och fyrade till slut av kanonen.

Del fyra var den typiska *Propagandatratten*.

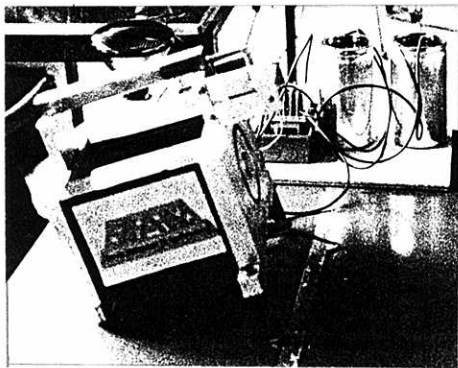
SAFA fick starta näst sist. Vårt start hade omgetts av ett omsorgsfullt hemlighetsmakeri.

Vi hade velat ge det hela en så högteknologisk prägel som möjligt. In kommer vi, teknikerna, bärande på allehanda apparater, varav vissa synbarligen mycket tunga. Ers Boromir var utstyrd i vit rock och svetsglasögon. Medan Grimbeorn ägande sig att plocka upp alla apparater ur väskorna fällde jag upp ett blädderblock och började förklara för massorna själva syftet med PDI.

"Det svenska försvaret var tvunget att modernisera sig. Det gick inte längre med att hålla på med gammalmodiga robotar och flygplan. Numera var det jordnötskanoner som gällde. Därför hade man anlitat oss på SAFA för att prototypbygga en dylik. Vi hade lyckats och hade här med oss det första exemplaret, för att bevisa för folk att det absolut inte var farligt (för Sverige alltså). Det kom ingen skadlig strålning (vad vi visste då) och huruvida det hela var farligt för fienden, det var ju en fråga för politikerna. Jag lyckades övertyga massorna om att vi här hade det helt ofarliga förstörelsevapnet. Jordnötskanonen var så avskräckande att ingen någonsin skulle våga fyra av den, än mindre hota oss att göra det.

Naturligtvis var avfyringsförloppet så komplicerat att det inte kunde anförtros människan, utan fick helt läggas i maskinens hand. Fast det var förstäss mycket bättre och säkrare så. Alla vet ju att en dator inte kan göra fel..."

Uppkopplingen var klar och kondensatorerna skulle laddas. Till den änden hade vi ett löst nättaggregat. Det small illusoriskt när laddningen för i. Spänningen slutkontrollerades med voltmeter och noskonen laddades i loppet. Tävlingsledningen utgav nöten och jag lade försiktigt i transportkapseln och monterade denna på noskonen och tog betäckning.

Grimbeorn tryckte på **the button** och nedräkningen började.

Peanut defence initiative, ten, nine, eight... two, one, zero. Fire. Med en kraftig smäll (sannolikt orsakad av luften som trycktes ihop framför den) for noskonen iväg. Inte två me-

ter utan fem-sex. Den hamnade långt utanför bordet.

Efter skjutningen var entusiasmen i topp. Encore utropades. Den modige teknikern grep den ännu heta noskonen och laddade den åter i kanonen. Uppladdningen av energibatteriet genomfördes med den sedvanliga smällen och vi tog betäckning. Datorn startade nedräkningen och projektilen for iväg med en smäll. Vår seger var fullständig. Folk jublade. Man slet ner våra affischer från väggarna och vi fick signera dem i all oändlighet. Jublet ville aldrig ta slut.

Männen med den raketdrivna limpan lämnade walk-over med ett handslag när de sett PDI, men genomförde ändå hedersamt loppet.

Vid prisutdelningen kallades vi fram först av alla och fick emottaga varsitt signerat exemplar av Hans Arnolds bilderbok *Monstret som barn*. Vad vi har högfärdiga.

Framåt kvällningen drog sig alla från skolan, ner mot en fritidsgård i ett radhusområde i Fisksätra. Där fortsatte festen, nu med spritbemyndad bar och stämningen blev högre och surrigare. Några, som tydligen inte var nöjda med arrangemanget hade sin egen Concurrent ute på gräsmattan utanför.

Inne i lokaliteterna påbörjades den obligatoriska faniska teaterföreställningen. Se Ahrvid spela fruntimmer är värt en hel del. Det enda som, som vanligt tyvärr, förtog en del av stämningen och fick mig att besluta mig att det var dax att åka hem, var när de ordinarie fylltrattarna började skrika och stora föreställningen. Det finns vissa som aldrig skulle ha annat än hallonsaft. Det är tråkigt att de envisas med att kalla sig fans och befläcka det annars så ypperliga NASACON, varje år.

Totalt, sammanfattat, måste jag säga att jag gillar NASACON mer och mer. Fansmorgåsbordet var det bästa jag upplevt, till en synnerligen låg kostnad. NASACON verkar inte längre bara vara en innejreg för de allra närmaste. Nya, friska fans, utan knytning till de gamla sura fan-fejderna dök upp och hade nya idéer. Ta till exempel *Anders Perner* som ville återuppliva IGLK, varom berättas mer på annat ställe i tidningen.

Det är bara ett problem: vad ska SAFA ställa upp med nästa år? Kravet för att få ihop tillräckligt med stilpoäng för att kunna vinna har nu förmodligen rusat i höjden och vi vet inte vad vi ska hitta på.

Boromir

RE-ANIMATED

Skräckförfattaren Howard Philips Lovecraft (1890-1937) levde och dog tämligen okänd. Han förfärdigade ett femtiotal noveller av vilka endast ett fåtal publicerades i andra forum än stenciltryckta skrifter eller pulpmagasin med relativt liten spridning och blev tillgängliga för en större läsekrets.

Trots detta kom Lovecrafts verk att läsas av många unga, blivande författare och utgjorde för dessa en fantastisk inspirationskälla. Entusiastiska unga författarämnen som t ex Robert "Psycho" Bloch och Ray Bradbury började brevväxla med Lovecraft och fick av honom den uppmuntran som behövdes då de själva skulle börja skriva noveller och försöka slå sig fram i den hårda förlagsvärlden.

Faktum är att alla de stora skräck- och fantasyförfattarna som begav oss med läsvärda historier, i en genre där det mesta skrivna är av undermålig kvalitet, kommunicerade flitigt med Lovecraft. Så - fastän Lovecrafts egna noveller främst uppmärksammades av vänner och bekanta som själva önskade bli författare, kom hans skrivande att bli väldigt betydelsefullt för genren. Henry Kuttner, Robert E Howard och de andra, inspirerades av Lovecrafts noveller och av hans vänliga, ofta mycket långa brev.

Lovecraft gick bort vid 46 års ålder och de som haft långvarig kontakt med honom startade ett förlag avsett att ge ut allt han skrivit, i bokform. Det sedan bli det forum för skräck och fantasy som alla saknade. Förlagets namn kom att bli *Arkham House* och det ger än idag ut tjocka volymer med noveller som har mer stil och känsla än t ex Stephen King och därför inte är lika gångbara. *Arkham House* är den gotiska, stilbundna skräckens sista utpost.

På senare år har H P Lovecraft kommit att uppmärksammas mer och mer. Redan mot slutet av 70-talet gav såväl Ballantine Books som Panther Books ut samtliga böcker med Lovecraftnoveller i nyttgäva. Samtidigt började man spela in en film byggd på ett hopkok av hans alster, *The Cry of Cthulhu*, som skulle handla om hur Lovecrafts mytologiska väsen dök upp i modern tid. Projektet lades ned, men själva idén fångades upp av andra bolag. Hans noveller dök upp i serieform, som rollspel och i diverse andra former. Lovecraft var plötsligt inne. Det var OK att göra filmer efter hans verk, utan att, som på 50-talet, påstå att filmen var baserad på okänt material av Edgar Allan Poe!

Som tidigare nämnt hade Lovecraft under sin livstid svårt att få sina alster tryckta och dessutom få betalt för dem. (Detta var för en bidragande orsak till att han dog så ung - mannen var oftast pank och livnärde sig huvudsakligen på bönor och kaksmulor till ett värde av under 75 cent i veckan, vilket inte var mycket ens på 30-talet. Han svalt ihjäl. Den

usla kosthållningen gjorde att han ådrog sig en dödlig sjukdom.) Så de gånger han fick ett beställningsjobb åtog han sig, motvilligt, detta. Motvilligt, för att han egentligen tyckte det var trist att tjäna pengar på sin konst.

Ett beställningsjobb var tidingen *Home Brew* som ville ha en skräckhistoria i sex delar. En riktigt rusig sak. Lovecraft suckade och skrev *Herbert West, the Re-animator*.

Historien var kanppast något av hans kärleksbarn. Han skrev den för att tjäna pengar och det märks vid en genomläsning att han i början var tämligen oinspirerad.

När han kommit en bit på väg och måhända fått lite positiv kritik för det första avsnittet började han dock tycka storyn var kul. Han fyllde den med en bisarr, svart humor och tillät sig vara ohejdat makaber på sina ställen.

Intrigen är enkel. Huvudpersonen är Herbert West, en medicine studerande som kommit på ett sätt att väcka liv i döda och det får ödesdigra konsekvenser. Alltihop berättas av Wests vän och ovillige medhjälpare, efter att West själv blivit bortförd av en hop mystiska varelser och försvunnit för gott.

Temat är gammalt som gatan, men det är det mesta inom genren och som vanligt är det utförandet, berättandet, som avgör om historien är bra eller inte. Tyvärr är den inte allt för lyckad, även om den ibland fungerar riktigt fint och stundtals påminner lite om *MASH* i sitt sätt att blanda skräck och skratt. Det finns ett par avsnitt som faktiskt blir så extremt groteska att de kan locka fram ett eller annat skratt.

Märkligt nog valdes just Re-animator när amerikanska Empire Films skulle göra en Lovecraft-film. Vad som är ännu märkligare är att de lyckades. Filmen är nämligen mycket, mycket bra.

Handlingen är

förlagd till nutid och hela historien har moderniserats, men har om uttrycket tillåts, överlevt moderniseringen. Somligt har lagts till och somligt har strukits - ingenting gör något. Inte ens den kärlekshistoria som tillfogats berättelsen är störande enär den passar in i handlingen alldeles utmärkt. Annars får amerikanska kärlekshistorier mellan ungdomar ofta en lätt touch av *Porky's* eller något i den stilen. Här har man dock kompetenta skådespelare, ett bra manuskrift och en fullkomligt suverän dialog som hjälper fram det hela. Man bryr sig faktiskt om hur det går för huvudpersonerna.

Filmen börjar i Zürich där Herbert West avbryts i ett kritiskt skede av sitt ditintills viktigaste experiment; hans läromästare, Dr. Hans Gruber har just dött och är i behov av första hjälpen. West har just givit honom en injektion när han grips av polisen och försöket att rädda Gruber går om intet.

När Gruber ligger livlös på golvet anklagar en kvinnlig läkare Herbert West för mord.

Den kvinnlige läkaren:

-You killed him!

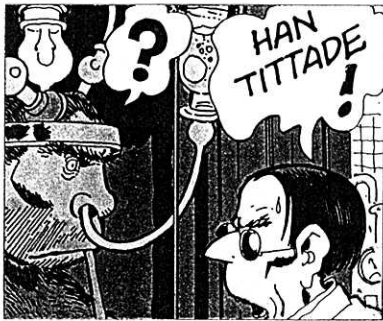
West, förorrättad:

-No, I did not... I gave him life!

Plötsligt förstår man att den här filmen är annorlunda. Den är absolut inte som någon annan skräckfilm jag sett och detta beror i mångt och mycket på att man tagit fasta på det absolut vansinniga, hejdlösa i Lovecrafts novell. Och givetvis, på att skådespelarna förmår övertyga. Det är inte heller helt opassande att förtexterna flimrar förbi - jämte teckningar ur anatomiböcker - till tonerna av musiken från Psycho. För *Re-animator* är helgalen.

Herbert West är den besatte vetenskapsmannen. Han är helt säker på att kunna besegra döden och gör vad som helst för att få tillfälle att testa sin "Re-agent"-drog tills han får

den perfekta. I början är West något obehaglig, men efter hand visar han sig vara rätt mänsklig. West är oerhört bisarr, en blandning av urtypen för den galne vetenskapsmannen, Clark Kent och Grodan Kermit.

Daniel Kane är Wests medarbetare. Den vettiga och rationella personen som dras med i karusellen av galenskaperna ungefär som en av de intet ont anande gäster som kunde ses ta in på *Fawty Towers* i TV-serien med samma namn. En snäll grabb som försöker behålla förståndet.

Megan Halsey är hans flickvän. Hon drabbas hårt av avigsidorna med Wests experiment. Det är mycket tack vare henne som filmen fungerar som tragedi också. De sorgliga händelserna i filmen är nämligen sorgliga. Allt känns äkta.

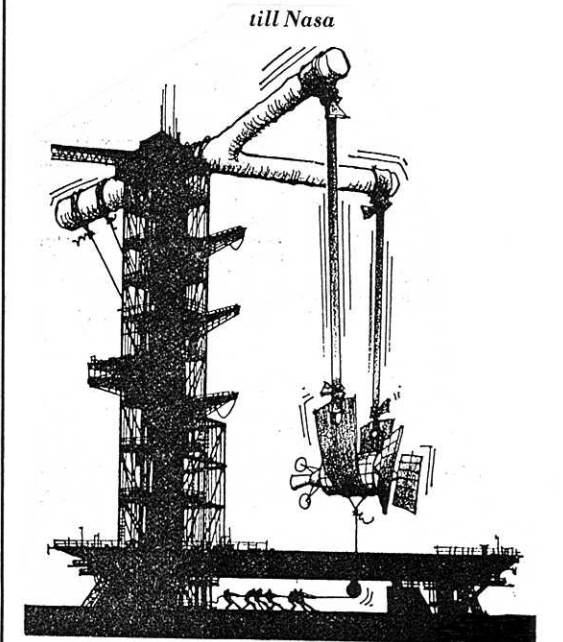
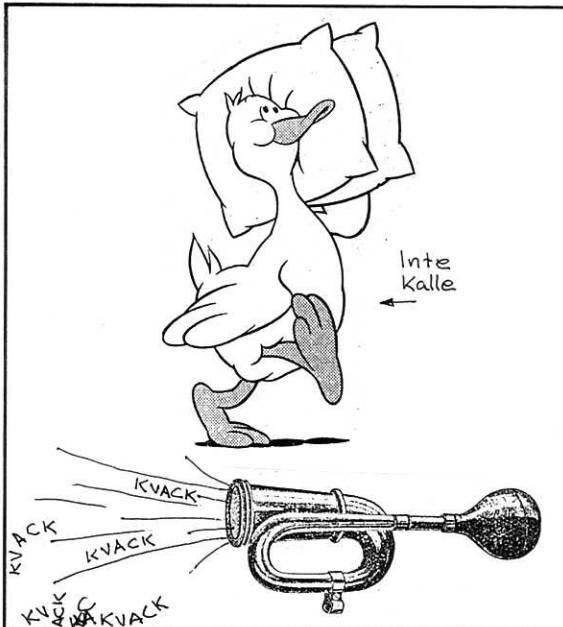
Carl Hill är en hjärnspecialist som tidigt kommer i bråk med Herbert West och därför får gå omkring med huvudet i handen under resten av filmen.

Detta är huvudpersonerna. Dessa och övriga i filmen förekommande rollfigurer spelas av övertygande skådespelare,

re, som uppenbarligen haft väldigt kul under inspelningen. Manusets är genomtänkt och historien rymmer komik, tragik och rätt mycket blod - anseliga mängder faktiskt. Många hävdar att *Re-animator* är den enda film de sett som varit så blodig utan att framstå som smaklös. Men, så är det sällsynt med bra manus också och det är väl det som är avgörande.

Filmen är totalförbjuden i Sverige, men finns i mitt videobibliotek. Se den när Ni tröttnat på att se dåliga filmer.

Gollum

John H. Jones på nya äventyr

Prolog

John H. Jones, hjälten i denna saga, tillkom genom att jag slant på skrivmaskinen en dag.

John H. Jones är för universum vad Dirty Harry är för San Francisco. Han kan allt, vet allt, har varit överallt och känner alla. lagom hederlig när det passar honom och lagom ohederlig när det passar bättre. Den enda skillnaden skulle väl vara att Jones inte är anställd någonstans, vad man vet iallafall.

Jones lever i en tid då rymdresor är bekväma. Rymdskeppstillverkarna har för länge sedan insett att människan inte är kapabel att styra ett överljusskepp i full fart. Innan man har hunnit säga "hupp" till styrsystemet har man krockat med åtta solsystem. Datorer och automatik har alltså tagit över den saken. Tycker man det blir långsamt att färdas fysiskt genom rymden, finns hyperrymden. Även om de matematiska teorierna får detta färd sätt utarbetades redan på 1900-talet, kunde principen inte utnyttjas praktiskt förrän en bit in på 2010-talet. Nu har var och varannan liten skorv hyperrymsmotorer.

Det är ingent konstigt med det längre. Ställ in koordinaterna och tryck på knappen bara, voom. $t=0$ och du är där.

Flera stora imperier existerar sida vid sida, mer eller mindre fredligt. De stora galaktiska autostradorna för varje jorddygn fram miljardtals handelskepp, malmtransporter, turistskepp av varierande lyxighets- och säkerhetsgrad och vanliga söndagsåkare som Jones, mellan Vintergatans stora handelscentra: Herkulesssystemet, Vega, alfa-Hydra etc. Det finns ett oräkneligt antal jättecivilisationer där ute.

Alla dessa aggregationer av levande varelser lockade rymdfararen med sina blinkande ljus, barer, urankasinon, 3D-shower, skumma hotell där man kunde göra snabba pengar, livsfarliga rymdhamnkvarter, Linga-Zook (porr)klubbar, eller de ökända spelhållorna i systemet kring Vega och så vidare i all oändlighet.

I denna intergalaktiska supermiljö stortrivdes John H. Jones.

Kapitel 1

Vi möter vår hjälte bekvämt tillbakalutad i en fätölj i halvmörkret på en restaurang i huvudstaden på planeten Gokka i Vega-systemet. Han satt just som bäst och smälte

maten. Friterade, bestrålade ringar av Marsians Pigg-orm... För att inte tala om såsen, Kula-hLL, pressade, simmande i sitt eget spad.

Jones var en njutare, inte tu tal om saken.

Jo, det hade sannerligen varit en god middag, men den hade inte varit helt billig heller. När den mycket smakligt halvklädda robotservitösen hade kommit med kaffet och notan hade Jones bara helt flyktigt kastat en blick på den (och sedan återgått till att betrakta flickans duraluminiunben) och förfärat, men behärskat sagt:

-2000 krediter. Det är jämnt.

Servitösen hade rodnat i plåten och seglat iväg. "Jaja" tänkte han, "det är henne väl unnt. Det är väl

knappt hon har till olja ens". När han hade druckit ur sista slurken, lutade han sig bakåt i stolen och tänkte återigen på henne. "Vilken ingenjörskonst, vilken ingenjörskonst! Inga rostiga servon där inte." Efter att ha dåsat en stund rätade han upp sig och ruskade på sig mentalt och tänkte "Nää, vad är det jag sitter och tänker... Jag och... en robot!! Nää". Tvärt klippte han av tankarna.

Efter att ha varit ute och registrerat kom servitösen åter inglidande med notan, för kvittens. Han tryckte kontaktkristallen emot den och notan blinkade godkännande. Han slog in sin personliga kod och ytterligare ett par tecken och i rutan längst ned visades hans utgående saldo. 10¹⁴ krediter!

-Va?! utropade han, varpå han förfärat tänkte "Stälarna bara rinner bort. Det är dax för påfyllning". Behärskat log han mot robotflickan, som återgåddade leendet. Han reste sig, stolen sköt in sig och han gick mot utgången. I dörren vände han sig om och såg hur hon borstade av bordet med en handduk. Hon vände huvudet mot honom, samtidigt som hennes tredje hand, som fälldes ut ur midjan, fortsatte att rätta till duken. "Det är det som gör dem så omänskliga" suckade han för sig själv medan han gick fram till rockvaktmästarens lilla bås. Han fick sin rock och sin pistol, tog dem på sig och gick ut.

På vägen mot rymdhamnen hade han bestämt sig. En händelse två månader tidigare dök upp i minnet:

Han hade gått ner för 6497:e avenyn i hamnstaden Zryxx på planeten Korv. Ingen vidare trevlig stad och ingen vidare trevlig planet heller för den delen. Han hostade i den heta, förorenade luften och såg sig sökande omkring. Aha, där var det. RESERVDELAR stod det kort och gott ovanför dörren. Inne i affären var det svalt och luftkonditionerat (om nan nu kunde kalla den här soppan till atmosfär för luft). Han gick mellan hyllraderna och kom till sist fram till disken. Bakom densamma stod den lille korpulente mannen som han kände så väl från tidigare besök.

-Tjänare Charly, hur är det nuförtiden här i kring? ropade Jones, så den lille mannen hoppade till och slet upp sin pistol, men stoppade ner den igen när han såg vem som ropat.

-Suck. Hej John, vad du skräms. Åjovars, man hankar sig fram.

-Varför så krigisk?

-Jag blev rånad förra månaden. Det var ett gäng här inne och tog mig på alla delar jag hade till Krutti-maskinerna.

-Wow. Allt?

-Jäpp. Och det var en hel del det. Tog dem en halv timme att lasta allt.

-Det måste ha varit flera tusentals ton prylar. Hur fick de ut det på en halv timme?

-Det var ett insidejobb. Det var den lille skumme androiden från Grummis som jag hade anställd här förut. Kommer du ihåg honom?

Jones nickade.

-Han hade programmerat om hela mitt lagersyrten och ville egentligen bara ha koden. Sen gjorde robotarna resten, ju. Man kan inte lita på nån nuförtiden.

-Jag förstår varför du drog blankt, sade Jones med en uppgiven suck.

Det var ju ledsamma nyheter. Speciellt som det hade drabbat en av hans närmaste vänner. Men det är klart, arbeta i en sån här stad, en knutpunkt för all slags trafik. Just det, all slags trafik. Det kunde inte vara hälsosamt i längden. Jones hade ett svagt minne av att han hade varnat Charly för det här någon gång och att varningen inte tagit riktigt. Det hade varit en glad kväll på en slabbig bar i närheten, medan barerna i närheten ännu var riskfria att besöka efter två på eftermiddagen.

-Vad kom jag hit för? Jo, jag skulle ha innerslangar. Har du möjligen innerslangar till en gammal Alfa-7:a liggande någonstans? frågade Jones.

-Alfa-7, rullar dom fortfarande? sade Charly undrande och tog sig åt hakan.

-Min gör det iallafall, sade Jones. Det har aldrig varit något större fel på Alforna, utom just det att dom nöter innerslangar som fan. Finns det några?

Charly kollade i sitt register och hummade för sig själv under tiden.

-Jo, ett par lådor har jag faktiskt kvar, sade han efter en stund.

-Bra, jag tar allihop, sade Jones med ett lättat leende.

-Allihop! utbrast Charly, vet du vad det kostar? Har du så mycket stålar?

-Kolla mitt konto. Litar du inte på mig nu för tiden eller vad är det?

-De här prylarna görs inte längre! 68544 krediter gånger tre, det gör hm hm, visst skulle jag ge dig kredit, John, men 205632 kr, det kan jag inte ligga ute med. Det förstår du väl, hoppas jag. Även om du är en bra kompis. Vi säger väl tvåhundrausen jämnt för din sakull. Har du så mycket? (Gulp.)

Jones letade i fickorna och hittade till sist det han sökte. Han slängde fram den på disken och den rullade med ett klingande ljud.

-Jasså, du har kontaktkristall, utropade Charly storligen förvånad. Har du haft råd att skaffa dig en sån? Du upphör aldrig att förvåna mig. Jones, en vanlig söndagsåkare. Det är ju annars bara storfräsarna, handelskaptenerna och maffiabossarna som har råd med det.

Jones rodnade inombords. "Jo, du skulle bara veta" tänkte han.

Han stoppade den i terminalen.

-Och i Intergalaktiska Banken också, sade han uppskattande. Hur bär du dig åt? Du gör alltid såna här grejor.

-En har väl seglat. Nå, hur går det?

-Det är OK säger banken och de vet väl vad de gör förmödar jag. En robot kommer strax med grejorna.

Det hummade till i dörröppningen och där stod en lastrobot med tre stora kartonger i armarna. Roboten lade lådorna på disken. Jones tog sin kristall och stoppade den i fickan och tog lådorna unde armen, eller rättare sagt under båda armarna, för de var stora, lådorna.

Han sade till Charly:

-Du, ta och beställ en vagn åt mig va? Det är kanske inte hälsosamt att gå med den här lasten alldeles ensam. Innerslangar är dyra grejor, he he.

-Jo, sade Charly och talade in i sin terminal. Den kommer, ade han sedan.

Det var dags att ta farväl. Båda stod tysta och väntade på att vagnen skulle komma. Det verkade som om Charly ville säga något, men inte riktigt kunde. Men till slut frågade han ändå:

-Ska du ut och åka? Tänk i så fall på mig. Jag skulle känna för att komma ut någon helg. Komma bort från det här eländet.

Jones förstod honom. När han letade sig mot dörren med sin kartonger sade han:

-Jag ska iväg snart. Jag ska fundera på saken. Jag hör av mig.

-Gör det. Hoppas slangarna passar, avslutade Charly.

Dörren upphörde för ett ögonblick och Jones passerade igenom. Dörren återkom och Jones klev in i sin väntande vagn. Han lade ner kartongerna på sätet och satte sig själv bredvid.

-Till fältet, sade han till vagnen.

-Vilket fält menar min herre? undrade vagnen.

"Måste varit en riktig gröngöling som hade programmerat den här" tänkte han och pressade sin tumme mot plattan för att ge systemet lite personliga referenser.

-Vi åker, sade vagnen efter att ha tänkt ett ögonblick.

De satte sig i rörelse.

-Underhåll mig, sade han till vagnen efter ett tag.

-Vilken sorts underhållning vill min herre ha? Jag har alla sorter, rock, jazz, klassiskt, gammal-jordiskt, kryzz, skloff och till och med senaste 3D-disco från Klyxa. För några få krediter mer kan min herre få se en speciellt utmanande show från Psing-Bzo. Jag har haft många nöjda kunder på den. Jag spelar själv. Jag är inte standardprogrammerad, som andra.

-Inte dåligt, sade Jones, har du hört talas om Schubert?

-Vilken av dem? Den från Jorden eller den från Klyxa?

-Den jordiske.

Skön musik började formas i luften framför honom och flöt ut åt alla håll. Till sist omvärvde den honom helt. Han flöt omkring i musik. Trots att vagnen for med sju gånger ljudhastigheten (och Mach motsvarade en högre hastighet här än på jorden eftersom atmosfären var så seg) tog det honom en kvart att komma fram. Men det märkte han inte, för han var helt absorberad i musiken. När de var på ingång till fältet tonade musiken långsamt bort.

-Sluta inte, sade Jones drömmande, det var det bästa jag hört någon gång.

Vagnen gick in i landningsvarv och dök snabbt ner mot parkeringsfältet. Den stannade mjukt tre centimeter över marken.

-Glad att du tyckte om det, sade vagnen. Det blir åtta krediter.

Jones betalade och frågade vagnen:

-Ger du konserter också?

-Det händer då och då, när jag har semester. Jag har faktiskt vunnit de Intergalaktiska Kryzztävlingarna på Klyxa en gång.

-Jag kan förstå det, sade Jones till avsked och vagnen förseglade dörren.

Den för hummande iväg och efter ett par sekunder gick den genom ljudvallen och försvann. Jones tog sina kartonger och gick mot hangarerna. "Kul att för en gångs skull ha fått åka med en intelligent vagn" tänkte han, "annars är de inte mycket att snacka med och spelar bara syntetisk disco".

Väl framkommen möttes han av sin andreförare, Jacobsen, en lång man med svart hår, vars händer vittnade om hans ursprung från beta-LjkuYasv dXBFF. Båda hans fint utmejslade händer med sju fingrar grep om kartongerna som räcktes fram mot honom. Han krossade dem nästan.

-Hej Chifen. Oj! Bara jordisk papp, sade han när han upp-täckte vad som hände.

-Var försiktig med slangarna, de var dyra, sade Jones. Hur går det här då?

-Är det tätningar till slussarna? Då kan vi åka snart, konstaterade han glatt. Mannarna är på gott humör och vill iväg. Kan vi nu bara få täta luftslussar så kan vi nog snart vara ute igen. Synd att hon drar så mycket slangar, kapten.

-Mmmm. Det är inte bra. Den enda skönhetsfläcken på en bra kärra... Det blir min ruin en dag.

Jacobsen gick åt sitt håll och Jones gick mot stora huvudslussen. "Det här med slangarna är inte bra. Det är det enda som skämmer Alfian, annars är hon ett bra skepp. Motorerna är bra, bestyckningen har ännu aldrig felat och till och med de bortskämda kaptenerna på lyxrutterna mellan Vega och Sirius låter sig imponeras av inredningen i kaptenshytten. Jat tror jag skall skicka ett brev till GSI (Glixon Space Industries) och klaga" tänkte han medan han gick in genom slussen.

Till sist hade han bestämt sig, bankkontot hade på sista tiden blivit väl magert. Det var inget annat att göra än att arbeta för att fylla på det igen.

När han kom in i skeppet styrde han stegen till besättningens dagrum. Några av grabbarna var redan inne. Han morsade på dem och berättade vad han hade tänkt sig. Ett grin spred sig över människans ansikten och grabbarna från Urgül (som liksom saknade ansikten) kom med en serie gälla grymtningar, som visade att de gillade saken. Det var riskabelt, som vanligt, men betalningen var bra. Jones gick ut ur rummet efter att ha försport sig om när resten av besättningen skulle komma tillbaka. De hade, liksom han, varit ute på stan' och förlustat sig och skulle tydligen dröja ännu några timmar. Visst, det var klart att de skulle få göra av med pengarna, det är det pengar är till för. Men han var alltid lika orolig att någon av dem skulle prata bredvid mun i fyllan och villan. Det hade dock inte hänt hittills, så ännu var Jones en ansedd kosmos-polit.

"Några timmar" tänkte han, "det ger mig lagom tid att förbereda mig, så åker vi sen. Då är det till på köpet natt, så syns det inte så mycket."

Den här planeten var en fri och obunden spel- och kasinoplanet, så bevakningen i dess närmaste rymd är i stort sett obefintlig. Alla tjänade på det. Hit åkte alla i grannskapet: maffiabossar, såväl som chefer i Intergalaktiska Polisen, för att roa sig. Här fastnade IMAs (Intergalaktiska Ministeriet för Alkoholfrågor) långa arm med fingrarna i dörren. Det var med andra ord ett ganska trevligt ställe och Jones och hans besättning gillade det.

Jones gick till kaptenshytten. Den märkte att han kom, öppnade dörren åt honom och vred upp ett behagligt sofft ljus. Jones klev in och dörren återskapades bakom honom. Han tog av sig rocken och slängde den över disintegratorn. Disintegratorn fnyste indignerat över att ständigt bli behandlad som rockhängare och Jones suckade inombords över artificiell intelligens. Trött, men mätt och lycklig, slog han sig ner i sin skönaste stol. Innan han gjorde något annat beslöt han sig för att dása en halvtimme. Han vred avslappningstimern till en halvtimme och satte den på "dås 2.5". Mmmmmmmmm...

Efter exakt en halvtimme vaknade han och kände sig törstig. "Den här elektroniken sköter sig perfekt" tänkte han, "så bra att jag byggde in törstfunktionen i timern, så jag kan ta mig en drink nu." Han beställde fram sitt gammalmodiga barkäpp och blandade sig sin favoritdrink Lonely Space-man's Howl. Det klinkade så skönt om flaskor. Tänk, äkta glas. Så synd att det var försvunnet nu för tiden. Zirkonium känns inte alls likadant.

Han klickade till kommunikatorn med foten. De herskade sig yrvaket och undrade vad den kunde stå till tjänst med.

-Ring upp Jorden, Albrecht McFee, du vet.

-Krypterat, kapten?

-Självklart.

Albrecht McFee, stor, tjock och rödbrusig, med mustascher som två sopkvastar, dök efter ett tag upp på skärmen. Den rutiga kepsen var på och han var på sitt allra soligaste humör. Han flåsade och bar alla spår av att ha kommit utifrån och ha sprungit till kommunikatorn. Han hade väl varit ute och motionerat sina jakthundar, som vanligt. Han såg så skrämmande röd och välmående ut att Jones fann det för gott att justera färgbalansen. När McFee såg vem som ringde, vrålade han på sin skotska rotvälsta:

-Oooh! Är det du John! Hur är det? Stållarna slut förstås?

McFee visste precis var han hade Jones. De skakade hand och McFee höll nästan på att skaka sönder Jones. Emellertid kunde han inte annat än tillstå att han var i ekonomiskt trångmål.

-Å du vill komma och "tanka"? vrålade McFee.

Jones vred ner volymen.

-Hade tänkt det.

-När hade du tänkt komma då?

-Jag hade tänkt åka ganska ungefär nu. Ett par av grabbarna är fortfarande ute på stan', men när de har kommit så sticker vi. Jag ska förbi på Korv och plocka upp en kompis också.

-Var är du nånstan's?

-På Gokka, i Vega-systemet.

-Ha, ute och roar dig, medan jag sitter här och suktar.

-Jag har frågat om du velat vara med, förr, men du ska ju bara vara hemma hos dina hundar...

-Jag vet. Hum. Vad vill du ha för sort den här gången? Det finns ett litet ställe norröver som har någonting som jag gillar att du aldrig har smakat förr.

-Gillar kunderna det lika mycket, så. Vad säger din kontakt, är det säkert?

-Lita på mej grabben.

Detaljerna lämnar vi därhän. Efter en dryg halvtimmes samtal om ditt och datt och några avslutande hälsningar lade båda på luren och förbindelsen bröts. Jones lovade att komma och hälsa på på lantgården, in persona, så snart den här affären var avklarad.

Under tiden hade intercomsystemet llagrat upp rapporter om att Jacobsen, Hullix, Q-mar och de andra hade återkommit och nu låg i tillnyktringskamrarna. Då skulle allt vara klart då. Jones tryckte på den stora gröna knappen och frågade:

-Alla ombord?

Alla besättningsmedlemmar rapporterade i tur och ordning. Andreföraren, vapenkontrollen, maskinrummet, vinkällaren etc.

-T minus 10 minuter för avfärd mot jorden, Terra1, med mellanlandning på Korv. Första delen av färden blir i underljusfart till noll-området. Sedan hoppar vi till Korv, där ytterligare en besättning medlem skall tas upp. Därifrån hoppar vi direkt till Terra. Jones tyckte inte om att vara så här formell, men loggboken fick ju inte låta hur som helst.

-T-8 minuter.

Nollområdet kanske kräver en liten förklaring: när man gör hyperrydshopp är det säkrast att veta var man kommer ut igen, annars kan man slå sig förärvad. Ingen normalrydsscanner fungerar bra från hyperrymden, så de första millisekunderna i normalrymd efter ett hopp är skeppet i princip manöverodugligt. Därför har man letat upp speciellt skräp-fria områden nära alla viktiga planetsystem som kunde användas för riskfria in- och uthopp. I dessa områden är det relativt ofarligt att hoppa ut ur hyperrymden åt vilket håll som helst. Chansen att man skall krocka med ett annat skepp är så liten att ingen funderar över den. Det fanns de som föredrog att hoppa ut på andra ställen, men de blev vanligen inte så långlivade.

-T-2 minuter.

Den extra besättningsmedlemmen då? Det var Charly, reservdelsförsäljaren, förstås. Han hade flera gånger bett att få åka med. Jones hade beslutat sig för att ta en sväng över Korv och plocka upp honom.

-T-1 minut.

Jones reste sig ut fätöljen och gick ut ur sin hytt. Vägen var inte lång till styrhytten. En hel minut kvar, det var ju massor av tid. Jacobsen satt redan där i sin stol och väntade. Styrsystemet hade av loggboken redan förställt vad det var frågan om, så kursen var beräknad och klar.

-Alla system är gröna kapten, sade Jacobsen när Jones slog sig ner i sin stol. Det hade han förstått inte behövt upplysa om, för hade så inte varit fallet hade nedräkningen stoppats för länge sedan, men rymdmannatraditionen satt djupt rotad i var och en som färdades i det oändliga rummet. Trots att tiden hade sprungit ifrån de gamla sederna med checklistor och försiktighetsåtgärder så hängde själva ritualen kvar.

-Rymden scannad? frågade han.

-Rymdleden scannad och befunnen tom, kapten.

Att rymdleden var tom kunde Jones se själv utan att fråga, men vad gör man inte för loggen.

-T-30 sekunder. Jones hörde hur motorerna morrade svagt.

Motorerna var egentligen hans stolthet. De häftigaste kärnorna i galaxen hade torium-yttrium-motorer, så Jones hade utan att tveka åkt med sitt nyinköpta skepp till närmaste handlare och fått den slöa standardmotorn, en 170-cylindrig Helleman, utbytt mot en fräsigare. Han hade valt en 12-kammars torium-yttrium-reaktor från Volvo Space Engines Corp., med överliggande gaskylare och kromade vakuum-pumpar. VSEC/12 De Luxe med en maximal dragkraft på 10^{100} fotoner. Det hade varit ett verkligt kap, för han hade fått den för bara 7 miljoner.

Det var så han hade lärt känna Charly förresten. Charly hade tillhandahållit motorn och en hangar att meka i. Ut åkte den gamla motorn och in åkte den nya och sedan tillbringade Jones tre månader inuti den med svets och fil och fick den att gå riktigt hyggligt. Medan han ändå låg därinne passade han på att fila lite på matriserna och trimma den i största allmänhet och lyckades få upp åtmisontone dubbla dragkraften. Han blåste bort Charlys hangar, bara på tomgången.

Och visst var det mödan lönt. Många kvinnliga rymdkapten kastade en beundrande blick när han, enbart i syfte att imponera, tog ett par extra varv runt närmsta asteroid.

-Fem, fyra, tre, två, ett, noll, sade styrsystemet och plötsligt var rymdhamnen försvunnen under honom. En sky av radioaktiv rök dolde planetytan för hans kameror. Väl upp ur atmosfären drog han på så mycket han vågade, medan han skickligt kryssade mellan asteroider och månar, bort mot nollområdet. Efter ett par sekunder blev det glesare med rymskräp och snart visade navigatören att det var dax att hoppa.

Styrsystemet skulle naturligtvis hoppa automatiskt, men ändå satt både Jones och Jacobsen med varsin hand på varsin knapp. Det var, som sagt, livsviktigt att man hoppade inom nollområdet och skulle något fallera måste piloterna finnas där, för att korrigera omedelbart.

En kort blinkning på alla skärmar visade att hoppet var utfört och man var ute i rationell rymd igen. Nu gällde det att retardera kvickt innan nollområdet var slut. Jones stod bildligt på bromsen och även om det inte kändes något, såg han hur hastighetsmätaren snabbt dalade ner under 1 Lux, ljushastigheten. Utanför såg rymden normal ut igen.

-Normal rymd, sade styrsystemet. Jag tar över.

-Varsågod, sade Jones, slappnade av och lutade sig bak-

åt i stolen. Det kändes alltid lika skönt att ha kommit ur hypprymden oskadd, fast han visste att det inte var någon fara.

Otaliga var de anekdoter som cirkulerade bland rymdfararna om olycksaliga kaptener som hoppat ut mitt i en asteroid och blivit till rymdskräp. Mängder av tjafsiga rymdhjältefilmer hade gjorts om rådgiga kaptener som styrt sina skepp undan asteroider i sista stund, om hur passagerarna kastats runt, om hur tunga saker farit omkring och slagit hål i väggarna och luften börjat rusa ut. Några skummissar fick alltid sätta livet i det hotande vakuumet, gärna Glyxonier. De råkade alltid illa ut på film.

Precis innan hjältinnan skall sugas ut genom det löjligt lila hålet i väggen kommer hjälten rusande med en tätningslucka och räddar henne. Hon svävar till hans räddande famn, för pseudogravitationen är naturligtvis alltid trasig så hon kan inte svimma. Tillsammans studsar de genom korridorerna till kaptenshytten och när rollistan och MGMs (Metro Galactic Mayer) emblem tonar fram på skärmen ser man hur STÖR EJ-lampan på dörren tänds.

Alltid samma tjafs. Ingen ägnar som vanligt en tanke åt besättningen eller de andra passagerarna, som borde sitta som klistrade runt väggarna.

Dumheter. Det var för i tiden sån't hände. Numera fanns det ju antikollisionscannern och styrsystem som klarade av dykt. Kraftsköldarna höll alla närgångna asteroider på avstånd och flerdimensionella gravitörer såg till att tunga saker inte slängdes omkring vid häftiga manövrer. Jones blev alltid lika illa berörd över sådana små tekniska trivialiteter.

Ändå var han en obotlig romantiker och hade reserverat en stor del av sitt underhållningsarkiv för snackiga hjältefilmer. Men tro inte att han för den skull hade betalat något för dem. Ånej, såna intergalaktiska succéer som *Vintergatans ljus*, *De sju kaptenerna*, *Massor av stjärnstoft*, *Öster om Vintergatan*, *En stjärna föds* och *Star Wars* (alla 64 avsnitten) hade han stulit, eller piratkopierat, allihop.

Han hade programmerat arkivdatorns snokar-mottagare till att vara mycket klåfingrig. Närhelst han flög igenom en radio- eller scannertråle sög den upp allt av värde och det hade blivit en hel del godbitar med åren. Bara man lade sig i bana kring en civiliserad planet kunde man med lite tur fiska upp en 5-6 nya långfilmer och ett par konserter.

-Nu ska jag gå och sussa-nanna, sade Jacobsen i det han reste sig ur sin stol. Du grejar det här själv, va?
-G'natt, sade Jones och nickade.

Autopiloten hade kopplat på sig själv, vilket den alltid hade för vana att göra om ingen hade haft någon bättre idé på ett tag. Jones skulle inte ha så mycket att göra framöver, men han tänkte att han nog skulle stanna uppe en stund till. "Sussa-nanna, jo jag tackar" tänkte han, "han går nog ner till tillnyktringskammaren och trycker på reverse och fortsätter med fyllan där han slutade förut." Jaja, hand kunde ju alltid regenereras om han behövdes senare.

Nu kom ännu en av Jones sjuka drifter i dagen. Han sträckte ut högerfoten och tryckte med störtån med en stor grön knapp på instrumentpanelen, precis bredvid reglagen till bromsraketerna. Det rasslade till ett ögonblick och toppen för av den gröna knappen. Ur hålet som då bildades kom en gammal-jordisk dryckesförpackning upp, en aluminiumburk från 1900-talet. Visst dracks det ännu Coca Cola här

och var i universum, men Jones var nog ensam om att förvara den i originalemballaget från 1900-talet.

Med välbehag fattade han den avkylda burken och sa:

-Burk, öppna dig!

Inget hände.

Hum, kontaktfel. Han dunkade burken mot gyrokontrollerna och sade samma sak igen och med ett ljudligt pysande gled locket upp. Det steg en svag rök ur burken och innehållet luktade ljuvligt. Han hällde i sig lite av den bruna, bubblande drycken och riktigt njöt. Ahhh... Så satt han stilla en lång stund, med burken på armstödet och tänkte på ingenting alls.

Rymden rusade förbi utanför och instrumenten visade hur styrsystemet då och då gjorde små kurskorrektioner för att undvika stenar, gasmoln och annat som låg ivägen. Alla manövrer, dess orsaker och resultat, rullade fram på skrämen framför honom, men han brydde sig inte om det. Styret fick köra bäst det ville. Ibland kände han att han bara ville sitta tyst och njuta av Vintergatans alla sprakande ljus.

En stund senare harsklade sig instrumentpanelen och frågade försiktigt:

-Åhum, är du vaken?

Jones ryckte till, men kände sedan igen styrsystemets röst. -Jo, nog är jag vaken alltid, jag bara dagdrömde lite. Va vill du då, har du tråkigt?

-Nädd, det här är livet. Det är kul att köra. Frontendprocessorerna tar ju hand om allt slavgörat med scannerkontroll och servon och sånt och jag tar bara de övergripande besluten. Så just nu är det ganska lugnt, lite skumpigt kanske, men inte värst...

-Hur långt är det kvar till Korv?

-Inte mycket, vi tar det på ett par timmar.

-Synd att man inte kan hoppa närmare, sade Jones.

-Asteroidbältet som ligger i ungefär samma bana som Korv är hela 12 ljusminuter i tvärsnitt, så jag rekommenderar det inte. Sån här söndagsflygning är inga problem, men överljusflygning, nättack. Då får du allt lov att koppla bort mig först.

-Ha! sade Jones, vad har Arkivet att säga om saken?

-Asteroidbältet?

-Ja, metallor och sånt. Har Korv-arna någonting att hämta här ute?

Styrsystemet samtalande med Arkivet en millisekund och sade sen:

-O, ja. Korv är en industriplanet av stora mått, (Jones mindes planetens atmosfär och hostade till) med en årlig extraplanetär export av framförallt industriprodukter, vapen och halvfabrikat till ett värde av omkring 10^{15} krediter. Asteroiderna innehåller järn, torium och zirkonium i enorma mängder. De ger också planeten ett gott militärt skydd. Ingen större flotta kan ta sig fram där utan problem. Jones nickade.

-Förresten, sade styrsystemet, Arkivet upplyste om att du hade beställt fram en burk alldeles nys. Man skulle inte kunna få sig en slurk?

-För all del, sade Jones, för all del.

Han reste sig ur sin stol och tog upp ett litet specialverktyg ur bröstfickan. Lite till höger om instrumentpanelen fanns styrsystemets konsol. Egentligen bara en halvmeter-hög glänsande slät, fyrkantig pelare med kylflänsar nertill. Den brummade svagt och kändes varm när man tog på den. Han stack ner specialverktyget i ett litet hål upptill och vred om ett kvarts varv. En liten motor surrade till, övetrycket pyste ut och topplocket svängde undan. Efter att han tagit bort ytterligare ett par lock, syntes den biologiska datorn

där nere, plaskande i sin näringslösning. Jones petade lätt på den.

-Ah-oh-ah, killas inte! skrek styrsystemet.

-Skål, sade Jones, i det han lutade Coke-burken lite. En smal stråle rann ner i näringslösningen. Han satte tillbaka de inre locken och tog ur det lilla specialverktyget.

-Lås om dig, sade han.

Topplocket svängde på plats och den lilla servomotorn förslöt det igen, så att konsolen åter såg helt slät och obruten ut.

Även datorer hade sina böjelser, det fick man förstå, ansåg Jones. Till skillnad från de flesta andra kaptener var Jones personlig vän med alla systemen ombord. Han tyckte det funkade bättre så. De flesta andra tyckte bara att datorer var dumma maskiner som skulle lyda när man gav order och för övrigt bara hålla truten. Så icke Jones. Han hade systematiskt många sysslösa rymdtimmar med att prata med styrsystemet om ditt och datt och hade kommit fram till att de hade många gemensamma intressen. Det här med Coca Cola var bara ett. Menuska var ett annat. De hade ibland långa diskussioner om vad t ex Schubert (den jordiske) hade menat med sina kompositioner, hans känslor i olika satser osv.

-Ahh! sade styrsystemet, gott. Hoppsan! En av processerna i kort-scannern berättade just att han hade spårat upp ett havererat rymdskepp, lite vid sidan av vår varande kurs, sektor alfa-4, 8.46 mikrolux. Det sänder nödsignaler. Ska jag köra närmare och kontrollera saken?

-Inte för nära, sade Jones skarpt, jag vet de som gått på det här tidigare och inte kommit levande undan. Det är ett gammalt rymdpirattrick. Håll dig en bit ifrån och osäkra phaserkanonerna.

-Ja, kaptan, sade styrsystemet, plötsligt helt allvarligt. Vapnen osäkrade och riktade.

-Full energi på vapnen!

-Full energi på vapnen, kaptan!

"Ha" tänkte Jones, "nu händer det antligen något. Vilken tur att jag stannade uppe." Han tog tag i vapenkontrollerna med båda händerna och alla muskler spändes. "Sticker de upp ska jag blåsa bort dem ur rymden. Det har jag gjort förr."

Hårkorset på skärmen framför honom innehöll ännu ingenting. Föremålet var för långt bort. Med största förstoringen på visade sig bara en liten grumlig fläck i mitten. Fläcken ökade emellertid i storlek och han zoomade ut. Nu såg han vad det var: två föremål låg och drev intill varandra på samma kurs, samtidigt som de roterade sakta. Det ena föremålet var grovt och kantigt med litet albedo, medan det andra var relativt slätt och bestod av mycket skrynklig metall. Han slappnade av igen. Han hade väntat sig en skog av antenner och jonkanoner, rikatde mot sig, men nu insåg han vad det var. Ett skepp hade manövrerat slarvigt och träffat en asteroid. Han pustade ut.

-Säkra vapnen, sade han.

-Vapnen säkrade, kaptan.

-Ta ner skärmarna och kör närmare.

-Ja, kaptan.

När han till sist inte var mer än hundra kilometer från haveristen kunde han urskilja skeppets silhuett och därmed också avgöra vad det var för fabrikat. "Åh, en sån där" tänkte han, "ja köper man ett rymdskepp från PHILIPS får man skylla sig själv!"

Nu såg han precis. Det var ett skepp av typ PM2000A. Elaka tungor tydde förkortningen till PlastManick. Det var historiens första och troligen enda rymdskepp tillverkat helt i plast. Och det som skulle vara så ergonomiskt och allting.

Jones hade nog sett reklamvisigrammen. När säkringarna i motorn gick var man tvungen att klättra på utsidan för att kunna byta dem. Ett dylikt skepp skulle han inte vilja ta i med traktorstråle ens. Ett plastrymdskepp med plastscanners, det var väl klart att det måste gå så här, förr eller senare. Glixon Space Industries Gal. Corp. däremot, byggde rediga grejor, sade han till sig själv och klappade på instrumentbrädan.

"Nå, så här kan det inte fortsätta" tänkte han, "jag har ju inte tid att stanna och hjälpa dem, men jag kan ju bara inte åka förbi och vinka... Rymdmannahedern, rymdmannahedern..."

Han hade kommit så nära nu att han kunde se besättningens krypa omkring på det fult PHILIPS-grå skrovet och fåfångt försöka laga alla sprickor som hade slagits upp överallt vid kraschen mot asteroiden. Hela skeppet var krökt på något konstigt sätt.

"Det där får de aldrig ihop utan en verkstad" tänkte han med erfarenhetens självsäkerhet. I samma ögonblick fick han en idé. Några månader tidigare hade han stulit en reparationspod av Intergalaktiska Bärningskåren, en fin sak med plasmavetsrobotar, luftgeneratorer och en massa smått och gott som kunde hålla en tolvmannabesättning vid liv nästan hur länge som helst, medan robotarna reparerade skadan.

Det skar honom i hjärtat när han bad styrsystemet skicka iväg poden i bana mot haveristen. Han fick trösta sig med att det kunde vara kul att knycka en ny, senare. Då skulle han förresten knycka en ännu finare, med biograf ombord.

Scannern visade att poden just hade gått klar från skeppet och höll på att justera kursen. I och med han såg den dra på motorerna för fullt gav han order att den ursprungliga kursen skulle återtas. Han tänkte dock följa poden ett tag till med scannern, för att se att den verkligen kom dit den skulle.

En liten spydighet kunde han emellertid inte undertrycka. Här i asteroidbältet var det ganska mycket stoft som for omkring. Med en phaserkanon inställd på lågeffekt och fokuserad mitt i rymden, joniserade han stoftet och skrev med stora, lysande, hundratals mil långa bokstäver:

NI HAR VÅL SERVICEKONTRAKT MED PHILIPS?

På några sekunder var han långt, långt därifrån.

Kapitel 2

Fåtöljen puffade Jones lätt på axeln.

-God morgon kaptan, sade styrsystemet.

Jones ruskade på sig och vaknade lite. Han kastade ett öga på klockan som visade skeppstid och sade sludrigt:

-Morgon? Dem är ju bara halv tre?

-Enligt den lokala planettiden i Zryxx på planeten Kory, är det förmiddag nu. Vi har bara 1.000.000 kilometer kvar. Jag tog mig friheten att justera om vår yttre tidsreferens.

-Jaha, men varför väcker du mig? Kan du inte landa själv?

-Jo, men du har inte talat om vad vi heter och vad vi har för ärende.

-Vet du inte det?

-Naturligtvis, men vad ska vi säga till myndigheterna?

-Javisstja, det är en sån där planet... Milmer Karozz, intergalaktisk turist. Det är jag det. Jag och min besättning kommer av rena nöjesskäl...

Korv var en industriplanet och som sådan, trost asteroidbältet i behov av ett starkt försvar, tyckte militären. Sen gick det som det alltid går. Militären tog saken i egna händer och omhändertog hela planeten. Folket var numera helt kontrollerat och polisens råder och razzior "för befolkningens säkerhet" var så talrika att ingen längre brydde sig om dem. Ville man landa där var ceremonierna oändliga och de byråkratiska processerna lämnade intet övrigt att önska, vare sig i fråga om kvalitet eller kvantitet. Jones överlät hela smeten till sitt styrsystem. Han insåg att han skulle väcka en viss misstänksamhet, men det var inte mycket att göra.

-Väck mig när vi landat. G' natt...

-God natt igen, kapten.

Klockan nio, skeppstid, väcktes Jones och besättningen.

-Hur gick det, frågade han styrsystemet.

-Allt väl kapten, men de i markkontrollen är lite sura.

-.?

-De bad att få tala med kaptenen omedelbart efter landningen, men jag sade att du sov och det var tydligen inte bra. De skulle skicka efter någon höjdark.

-Sänk inte skärmarna, vad du än gör, manade Jones.

Här gällde det att vara diplomatisk och vrida på charmen, tydligen. Emblemet för de högsta militärmyndigheten på Korv, den behornade Dubbelkorven trädde fram på skärmen. Den tonade bort och istället framträdde bilden av någon slags officer, uppenbarligen vid immigrationsdetaljen. Nederst, på statusraden stod hans namn och därefter blinkade några symboler som tydligen var hans rang. Han såg bister ut, ja närmast förolämpad.

-Var vänlig identifiera er, sade han snorkigt.

"Här gäller det att inte sticka upp" tänkte Jones.

-God dag, överste, jag heter Milmer Karozz och jag och mina vänner i besättningen är turister, sade han och slog på sitt soligaste leende.

Officerens anletsdrag mjuknade och han blev lite röd. Jones hade chansat och träffat precis rätt. När man smickrar militärer skall man försöka träffa så på rangskalan att man smickrar lagom. Ett par pinnhål över brukar vara bra. Inte för lågt, det skulle vara farligt och inte för högt eftersom det skulle kunna verka förlöjligande. Sakna respekt för det värdefulla militära systemet.

-Å, snälla ni, sade officeren, jag är bara korpral. Ett ögonblick...

"Idiot" tänkte Jones.

Jones kände nästan fysiskt hur just då hundratals superdatorer behandlade bilden av honom, i syfte att kontrollera om han var efterlyst. Det var naturligtvis därför han hade varit tvungen att närvara själv. Han såg att officeren fick in en liten lapp som han läste på. Sedan sade han:

-Det är klart! Debarkera och gå till passkontrollen. Vi kommer att ha ert skepp under uppsikt, så inget händer med det. Hoppas er vistelse här på Korv blir givande.

-Tackar så mycket, sade Jones vänligt i det han tänkte "Uppsikt, jo jag tackar. Bevakning kallas det." Han bröt förbindelsen.

Härefter reste han sig och gick in i sin hytt för att borsta tänderna och så vidare. Han tog på sig kaptensuniformen, för nu gällde det att imponera på myndigheterna så gott det gick. Han tog vägen ner till mannarna för att berätta att det var dags för lite landpermis. Alla var redan klara och stod

och väntade vid landgången. På hans order fälldes den ned och alla stegade ut på landningsplattan. Jones blev kvar till sist och sade till styrsystemet:

-Lås efter oss. Öppna inte för någon annan. Försvara dig om det behövs.

Omedelbart hördes hur generatorerna för kraften till phasrarna gick upp i varv.

När han klivit av landgången höjdes den upp och skeppets sida blev helt slät. Han såg på sitt skepp och tänkte "Glixon Space Industries Gal. Corp." och myste.

Transfersvävaren tog dem snabbt till den 614 våningar höga ankomsthallen. Den steg snabbt upp till någonstans i mitten, inne i molnen och de fick kliva ur.

PASSKONTROLL stod det med stora lysande bokstäver ovanför en dörröppning, på sidorna om vilken två, tungt beväpnade vakter var posterade.

-Vi har inget pass, sade Jones högt.

-Det blir till vänster där, pekade en av vakterna med phasern.

En mycket mindre dörr denna gång, med bara en liten skylt ovanför:

IMMIGRANTER O. DYL Jones och hela besättningen klev på utan att knacka. Bakom disken, som var belamrad med allehanda papper, dossierer, stämplar och annat som visade att man var strängt upptagen på det här stället, satt en liten man, officer förståss och försökte se ointresserad ut. Jones chansade igen:

-Korpral, mitt namn är Milmer Karozz. Jag landade nyss med mitt skepp på er flygplats. Det här är mina besättningsmän. Vi önskar besöka Korv en kortare tid som turister.

Officeren, någon slags tjänsteman, som satt bakom disken, tittade upp och såg inte alls glad ut. Miss alltså. Vad hittar vi på då? Officeren tittade åt ett annat håll medan han rättade till sin terminal. Jones pustade ut. Den signalen betydde samma sak i hela Vintergatan. Han fick fram kontokristallen och tryckte den mot terminalen. Tjänstemannen låtsades fortfarande titta åt ett annat håll, men Jones märkte nog att han var intresserad. Han slog hövligt in ett mindre belopp till att börja med.

1000 krediter.

Tjänstemannen skakade på huvudet.

En nolla till.

Nähä.

En nolla till.

En jakande nickning visade att han var nöjd med mutans storlek. Han log tillochmed lite grann.

-Och hur många medlemmar har besättningen, frågade han.

-Åtta.

Tjänstemannen räknade tyst för sig själv.

-Jag kan bara se sju.

-Åtta, upprepade Jones och slog in en nolla till.

-Åtta var det ja, sade officeren.

Ett litet tryck på terminalen och upp kom ett immigrationsbevis för Milmer Karozz plus besättning, utställt på obestämd tid. Tjänstemannen räckte över papperet, varpå han snabbt grävde ner sig i sina pappershögar igen. Det var uppenbart att han ville få saken överstökad tyst och snabbt, varför Jones raskt vek ihop lappen och stoppade den på sig. "Nog kunde det väl vara värt 1.000.000 krediter att komma igenom kontrollen så där kvickt" tänkte han, "och den, han är väl inte så välbetald, kan tänka..."

De gick alla skyndsamt mot utgången. Väl inne i expresshissen tog Jones fram lappen igen och rev av de små kupong-

erna som var avsedda för besättningsmännen och gav dem var sin. När så hissen nådde marknivån och dörrarna upphörde sade Jones tyst:

-Okej grabbar, ut och roa er! Vi sticker klockan 18.00 skeppstid.

Alla nickade, mumlade eller grymtade ett belåtet svar och försvann bort i små grupper.

Jones visste precis vart han skulle. Affärskvarteren, det var ditåt och sen åt vänster. Medan han gick genom genom gatorna fick han äntligen tid att tänka och se sig omkring. Han passerade just den berömda Muggenheimer Building. Med sina 7026 våningar ovan jord och dubbelt så många under, var det den högsta byggnaden på planeten. Dess enorma, stålglänsande spira var fantastisk där den höjde sig högt över alla andra hus i staden.

Muggenheimer Building var ett minnesmärke, det var sant på flera sätt. Ernest Muggenheimer hade en gång varit den som startat den icke-humanoida industriella revolutionen på Korv när dragit igång Muggenheimer Instruments i en källare i staden. Där hade han, under ytterst primitiva förhållanden börjat tillverka androider för verkstadsbruk. Hans produkt hade slagit enormt. Naturligt, på en planet där allt arbete som inte kunnat tas över av maskiner på grund av sin komplexitetsgrad, hade måst skötas av människor.

I och med att androiderna uppfunnits inleddes en andra industrialisering, så att säga. Människornas fritid ökade dramatiskt och för Muggenheimer gick det så bra att han efter bara ett par år hade ett imperium. Bland annat lät han uppföra Muggenheimer Building, där firmans huvudkontor inrymdes. Ryktet lät förtälja att Muggenheimer själv hade både bostad, älskarinnor och kontor på 7000:e våningen, långt ovanför moln och föroreningar.

Muggenheimer själv gick aldrig ut numer, eller i varje fall hade han inte setts till på många år. Andra rykten lät förtälja att militären hade tagit hand om hans imperium och tvingat honom att tillverka soldater istället för arbetsandroider. Det bekräftades av att det dels var väldigt svårt att få tag i androider idag. Priserna var skyhöga på både nya och begagnade, såväl som på reservdelar. Dels kunde man på senare år, när smogen av och till lättade, se att det vuxit upp en hel skog av antenner på taket av hans hus, något som enligt vissa betydde att militären hade någon slags sambandsstation där.

Men Muggenheimer Building var ett minnesmärke på ett sätt till. Jones gick närmare och undersökte fasaden. Den var smutsig och sprucken. Så här, under smognivån var huset hårt åtgånget och i stort behov av en reparation. Fasadplåten hade fallit av på sina ställen och det muggenheimska emblemet hängde på sned, i tre bultar, uppenbarligen förstört av korrosion. Hela byggnaden verkade vara i ett tillstånd av förfall. Det var olikt Muggenheimer hade bedömare sagt och man gjorde som sagt sannolikt att han själv inte styrde imperiet längre. Ernest Muggenheimer hade arbetat för att göra tillvaron lättare för människorna, men vad hade det blivit av det...

Jones studerade byggnaderna runt omkring och fann samma förfall, speglat i deras engång så ståtliga fasader.

Nu ska jag till vänster, påminde han sig och sen ska jag... Han hajade till. Just som han skulle svänga runt hörnet och in på huvudgatan fick han se en misstänkt spegling i ett fönster. "A-a" tänkte han och stannade precis innan han kom

runt hörnet, "det kan vara nåt farligt. Vet de om mig redan? snackade tullsnoken iallafall?" Han drog laserpistolen.

Laserpistolen! Ni skrattar åt ett så gammalmodigt vapen, en 1900-talsupppfinning. Det gjorde inte Jones. Det gjorde inte IP heller, men deras problem var att de aldrig fick reda på vad som träffat dem, innan det var försent. Han dolde pistolen i sin rock och tog steget runt hörnet.

Där stod bandvagnen. Vortextfältet var påslaget, det både kändes på den stickande lukten och kunde ses på det svaga gula skimmer som låg som en bubbla runt hela bandvagnen. De var ute med stora artilleriet, verkade det. Jones gick fram emot vagnen i avsikt att passera den obekymrat. Men roboten på taket tittade åt hans håll och såg klart misstänksam ut. Så skrällde högtalaren:

-Ni har vapen på er! Kasta det! Vi har order att undersöka er. Om ni inte gör motstånd blir det minst problem!

Det kunde vara en fälla. Det var det vanliga snacket, "undersöka er". Om tullsnoken hade pratat och de fick reda på vem han var, var det klippt. Det kunde å andra sidan vara en rutinundersökning. Sånt hände ju dagligen här. Han rörde sig inte alls. Högtalaren tog i igen:

-Vi vet vem ni är, John Jones, kasta vapnet!

Ajajaj, det här var inte bra. Nu var det bara att slåss. Roboten på taket tittade för tillfället åt ett annat håll. Den litade på fältet. Inget idag känt vapen kunde ta sig genom ett Vortextfält.

Jones var snabb, snabbare än de flesta. Innan servomotorerna hann svänga kanonen runt hade han fyrat av sin laser. Som vanligt siktade han på motorn. Som vanligt träffade han.

Vortextfältet släpper inte igenom något överhuvudtaget, utom ljus. Polisrobotarna måste ju kunna se ut, skilja på färger och så vidare. Inte ens luft slipper in eller ut. Men robotarna andas inte och inte heller motorerna är intresserade av atmosfären, så det passar bra. Vid behov kunde även ljus spärras av. Så skedde nu. De följande sekunderna lovade att bli mycket intressanta.

Vagnen registrerade en träff med ljus, men fältcontrollern han aldrig slä om fältet innan pulsen var förbi. Efteråt hann den däremot. Jones såg hur föremålet framför honom förvandlades till en slät, reflekterande bubbla som inget kunde ta sig igenom.

Han log.

Efter ett par sekunder försvann bubblan. Orsaken var uppenbar. Farkosten innanför hade förvandlats till småsmulor och rök, men ingenting, vare sig splitter eller tryckvåg hade kunnat ta sig igenom fältet. Allting hade skett ljudlöst. Han visste att IPcentralen inte hade fått reda på vad som hade hänt, heller. Inte ens radiovågor kunde ta sig igenom ett stängt fält. Och nu fanns det ingen kvar som kunde berätta.

Folket på gatan tog ingen notis. Sådant här hände ju varje dag, nästan. Och ingen var speciellt gld för att ge polisen några upplysningar heller, så Jones kunde vara ganska säker på att undkomma utan vidare spising. Han var skakad av händelsen, men inte värre än att han kom ihåg att böja sig ner och ta upp tomhylsan och stoppa den i fickan. Man ska inte skräpa ner omkring sig och det vore ju inte heller bra om någon fick reda på vilket vapen som använts.

Jones stoppade tillbaka lasern och borstade av sig dammet. Han försökte se oberörd ut och gick vidare.

Efter en stund, när spänningen släppt och andningen åter

blivit normal, kom han på att det egentligen var ganska varmt ute. Solen låg på och det var säkert minst 72 standardgrader.

Jones började känna sig förstig. Tänk om man haft en kall öl just nu. Och minsann, satt där inte en skylt med ordet BAR på väggen och flimrade välkomnande. Vilken tur. Jones var intresserad av barer, fast mest av innehållet förstås. Han tyckte sig känna igen den där skylten. Var hade han sett den förut?

"Jaja. Skadar inte att pröva" tänkte han. Ibalnd kunde man gå på en blåsing nämligen. Jones hade en gång gått in på en bar enbart för Knorrer på planeten Spytz och närapå blivit stekt på kuppen. Det var vanligt där att maten betalade för sig när den kom in, men av sorlet att döma var det här en bar för humanoider. Dörrslusroboten såg klart humanoid ut, så Jones tyckte det hela verkade ganska riskfritt. Robotens scanner upptäckte hans pistol naturligtvis, men när displayen visade en pistol av anno 2007, upphov roboten bara ett metalliskt fniss och lät honom gå in.

-Laserpistol, he he.

Fast, det är klart, scannern visade en kontokristall också så det var väl inget att bråka om.

Jones gick fram mot disken. Stället var inte fullt så här dags på dagen så han hade inga problem att få tag på en ledig pall. Han satte sig ned vid disken och sade:

-En öl, men fort. Halsen är torr som radskrivarpapper.

Robotbartendern kom ljudlöst glidande mot honom.

-Ursäkta min herre, det här är en AutoBar. Beställ från tangentbordet framför er.

Roboten fnös över dumma humanoider och mumlade lite för sig själv medan den återgick till att, med ett metalliskt klirrande, torka glas. I och för sig behövdes det väl inte att någon torkade glaset, det kunde ju en plasmadisk göra. Det var väl för att få lite mera stämning, kan tänka.

Nu mindes Jones vad det här var för ställe. "AutoBar" var en barkedja, helelektronisk, driven av Sperry Univac. Dess utminuteringsställen fanns på många ställen i Vintergatan. Jones log och tänkte "det är här de har så oförsämda bartenders, jag ska driva med dem..." Han låtsade leta länge och väl efter kontokristallen, så att roboten skulle bli misstänksam. När han väl hittade den, fumlade han med den på disken för att verka som om han var alldeles för full redan och borde kastas ut.

En del drinkar var ju faktiskt ganska farliga om de inte hanterades rätt, så alla barkedjor hade tvingats gå med på bestämmelsen som IMA (Intergalaktiska Ministeriet för Alkoholfrågor) hade ställt upp, nämligen den att allt för berusade skulle kastas ut innan de orsakade sig själva inre skador eller stälde till på själva förtäringplatsen så att säga. En del barkedjor hade till och med gått så långt att de hade erbjudit sig förse sina barer med pansarväggar eller strålbarrärer, men IMA hade varit oövekligt.

Och det är sant att mer än en person hade förgasats omedelbart av Saturnus Sunrise och vissa tälde bara inte fyra Zlitzka på raken, utan blev helt enkelt grönfärgade. En del måste bara inse att drinkar avsedda för andra raser inte kunde drickas ohämmat. Tänk om astronauterna kom på en när man var ute och körde, full. Jones mindes särskilt en kompis han hade haft en gång, som polisen hade tagit när han var ute och brände på autostradan till beta-Centauri. Han miste mycket väl att det var 90-väg där, men full som han var körde han över warp 140. De prejade ner honom på en asteroid och tog rymdkortet för honom. Han fick åka hem på autopiloten. På sistone hade polisen till och med börjat an-

vända Geiger-meter för att kolla rymdfyllon. Aldrig får man ha lite roligt.

Roboten vände sig mot Jones med en misstänksam blick och ställde ned glaset han höll på att torka, på disken. Han missade disken med ett par millimeter och glaset for i golvet och gick i bitar. Vid kraschen tittade humanoiderna vid borden runt omkring upp, med förväntansfulla ansiktsuttryck. Krossade glas brukade betyda slagsmål, nämligen. Ett missbelåtet mummel hördes när inget våldsamt uppstod.

Medan gravitationssugaren gjorde rent bakom disken kom roboten glidande mot Jones, medan han tänkte "Den här roboten är dåligt trimmad. Den behöver service." Med tankarna riktade till humanoiderna i lokalen tänkte han "Ni ska få er show. Titta nu."

-Min he... började roboten, men Jones tystade den med ett snabbt kommando på tangentbordet han snabbt gravt fram bland Kzff-nötspåsarna och det andra skräpet på bardisken.

En gång i sin gröna ungdom hade Jones faktiskt varit anställd på Sperry Univac. Då hade han passat på att skaffa sig ett hemligt konto på datorn som kontrollerade AutoBarkedjan. Alltid kunde det väl vara bra att ha till något, hade han tänkt, skaffa gratisdringar eller så. Han hade också skrivit några lustifiika program då, som kunde komma till god användning om man ville imponera på en dam, eller i situationer som denna t ex.

Roboten stelnade till och mumlet dog ut i lokalen. En serie väl inövade kommandon på det lilla tangentbordet fick de mest förbluffande resultat:

Ljuset i taket tonades ned till en behaglig skymning, medan lampraderna bakom disken tändes snyggt. På diskens framsida tändes också en rad nedåtriktade ljus. Narkotisk rök sprutades ut genom munstycken i taket och snart låg den lagom tät i lokalen. Golvet blev automatiskt skräpigare. "Sjysst stämning" tänkte han, "vad sägs om lite musik?" Ett kommando öppnade en lucka i väggen och ut kom den populäraste helelektroniska popgruppen på hitsidan av Bernices Hår, Automatorkestern. De hade som gimmick att spela sina instrument på håll, med röntgenstrålar. Som inledningslåt valde Jones "Your leading edge make me trigger", skriven av Ben Clock i den nästan lika populära gruppen "Ben Clock and the Synchronizers". De heter ju vad som helst nu för tiden, de här nya grupperna.

Effekten var otrolig: De humanoider som var så utrustade att de kunde dansa, började dansa omkring. Bord och stolar for i en enda hög i ett hörn av rummet och folk dansade som vildar. Ett par gnylter från Gna-Gna III hängde i taket och shejkade.

Det var stämning minsann, men ännu var Jones inte nöjd. Ett kontrolltecken till och den ultraviolette skylten ovanför baren började blinka. Alla visste vad det betydde: HUSER BJUDER PÅ DRINKARNA. Med ens blev trängslan svår runt disken. Ett par humanoider hade upptäckt att Jones var källan till glädjeämnen och trängde sig fram och dunkade honom i ryggen medan de snattade tacksamt på något språk han inte förstod. Han vände sig iallafall mot dem och nickade vänligt. Så många drinkar hade den baren aldrig delat ut på så kort tid någonsin tidigare.

"Nu kommer kvällens clou" tänkte Jones pillemariskt när han slog in det definitiva jättekommandot som verkligen borde sätta piff på tillställningen. Jojo, folk ryggade tillbaka och Jones reste sig och gick undan en bit för att beskåda sitt verk.

Robotbarendern hade hoppat upp på bardisken och började med diverse metalliska ljud att rock'n rolla till musiken. Stämningen var minst sagt hög. Folk började klappa i takt och robotens dans blev allt vildare, tills den plötsligt halkade och slog i golvet med en skräll. Ett ben böjdes framåt och skruvarna rök åt alla håll.

"Bäst att sätta stopp nu" tänkte Jones, "innan det går för långt." Han satte sig åter vid tangentbordet och med ett par kommandon för orkestrern i i väggen och den narkotiska gasen sögs ut av ventilationsystemet. (17 fåglar som flög förbi utsläppet just då, störtade för övrigt.) Ljuset i lokalen höjdes och allt blev åter tyst och lugnt. Många kom fram till Jones och skakade hand/tass/labbe med honom och tackade för showen och bad honom titta in igen någongång.

Via tangentbordet beställde han nu service åt roboten. Det tog inte många minuter innan svävaren från "Hederlige Joe's verkstad" (Auktoriserad rep. f-a. för disk och tvättmaskiner samt alla fabriker av robotar och droider) stannade utanför dörren.

In klev två oljiga gubbar med **Hederlige Joe's** på ryggen. De såg sig förvånat omkring i lokalen och den ene sa:

-Det var värst vad det har gått livligt till här då!

-Vi har skålat lite, sade Jones och pekade med tummen på den fallne bartendern.

-Aha, sade den andre servicegubben, som med en yrkesmans vana öga omedelbart såg vad det var för fel.

-Har vi några högerbensmoduler till en gammal Centurion A2 i reserv, tror du?

-Å, det var en gammal häck, jag går ut och kollar. Det ska väl vara en 22867-0049-B då va...

Han rumsterade om ett tag ute i svävaren och kom sedan in med ett nytt, färskt, blänkande högerben.

-Schysst va? Som nytt.

Med ett vant handgrepp lossade han det gamla avbrutna benet och snäppte dit det nya. Han slängde det gamla i pappersdisintegratorn.

-Gammalt skrot. Inte värt att fixa ens, sade han.

Han tryckte på robotens serviceknapp och den utförde ett par standardrörelser, varefter den stannade igen.

-Tack för oss, sade den ene servicegubben och gick mot dörren.

-Mors. Vi skickar räkningen, sade den andre och gick ut, han med.

Svisch, sade svävaren och de var borta.

Jones gav ett kommando till och roboten återgick till sin syssla med att torka glas, som om inget hade hänt. För att verkligen försäkra sig om att inget hade hänt, gick han igenom baren bokföring och tog bort och ändrade lite här och där.

Allting var åter som förut. Folk satt vid sina bord och ett stilla sorl var allt som hördes. Som tidigare, bara något högljuddare.

Jones tömde sin öl och gick ut i solskenet.

Han gick omkring en stund och myste. Han tittade på alla kvinnliga organismer som också var ute och flanerade och han tittade på alla höga, glänsande hus och insåg hur mycket han tyckte om stora städer.

Ett stycke in på Segertågsavenyn, stadens paradgata, blev han antastad av en robot. Han märkte redan tidigt hur roboten lösgjorde sig ur mörkret i en gränd och kom glidande mot honom. Eftersom Jones hade tidigare erfarenheter

av robotgangsters hade han först tänkt ta upp lasern och perforera roboten, men sen såg han att den var uniformsklädd. (På många planeter var dock detta inget hinder. Det kunde vara en rånarare ändå.) "Ojoj, nån ny sorts polis" tänkte han, eftersom det inte var den vanliga uniformen. Roboten sade myndigt:

-Oxx-kontrollen!

Jones begrep ingenting. Då sade roboten igen, fast med högre röst:

-OXX-KONTROLLEN!!

Jones begrep fortfarande ingenting. Då tog roboten i igen, med ännu högre röst:

-Det är er medborgarligen plikt att visa högerarmen för Oxygen-kontrollens tjänstemän. Visa er mätare!

Roboten fingrade på sin phaser. Då begrep Jones. Detta var det värsta.

-Jag är inte Korv-medborgare, jag är intergalaktisk turist. Så tog han fram sitt immigrationsbevis och visade det. Roboten granskade det ingående, samtalade med centralen och lämnade sedan tillbaks det igen.

-Det är i sin ordning, ni kan gå.

Det var inte alls i sin ordning. Han ville ha full klarhet. Roboten hade vänt sig om för att gå, så Jones klappade den på axeln och den snurrade runt med ett frågande ansiktsuttryck. Han tilltalade den lagom nedsättande (som bara en turist kunde göra):

-Herr Robot. Berätta vad Oxx-kontrollen är till för. Varför går ni runt och tittar på folks högerarmar?

Roboten vart klart förolämpad av att bli kallad "Herr Robot" och svarade mässand med hög, snorkig röst, som om den rabblade ett väl inbränt program:

-Oxygen-kontrollen är en myndighet, lydande omedelbart under Planetsskatteverket, vilket i sin tur lyder direkt under Överbefälhavaren. Ox-kontrollen är tillsatt av vår demokratiskt valda regering och har till uppgift att kontrollera att ingen underlåter att inge sin oxygen-skatt.

-Du menar inte att ni betalar skatt på andningsluften här???

-Inte vi synteter, bara de organiska verlserna.

-Varför?

Nu fick roboten verkligen briljera:

-Det ligger i vår regerings strävan att man skall värna om alla varelsers rätt till oförorenad andningsgas. Det anser man vara så självklart att det inte ens behövs talas om. Den smutsiga oppositionen, alltså Groggamani-partiet, tycker emellertid inte alls så, utan vill att industrin skall få härja fritt med sina utsläpp. Därför har regeringen antagit en proposition där det sägs att alla Groggamani-anhängare som påträffas, får avrättas utan rättegång. Flera av dem har också satts i fängelse. Det är ren demokrati, för det är för folkets bästa.

För att kunna klara av det jättearbete som det innebär att hjälpa industrin att komma till rätta med sina problem, har regeringen också beslutat att alla medborgare skall betala för den luft de andas. Det är ju helt naturligt, eller hur.

En del subversiva element som bara vill störa ordningen har protesterat öppet, på ett mycket opassande sätt. De tycker att det är för mycket med 0.4 krediter per andetag. Regeringen har sett till att de numera slipper betala. Vi gör allt för att folket skall ha det bra.

-Jaha, ja, tack så mycket, sade Jones lite skakad. Det var med god marginal det värsta han någonsin hört. Visst hade han upplevt diktaturer här och var i universum, vissa rena slaverierna, men den här var nog den mest fränstötande hitills.

Han avlägsnade sig raskt i riktning mot de lite skummare affärskvarteren kring 6497:e avenyn, där hans vän Charly hade sin affär. Affären såg lika risig och illa åtgången ut som vanligt, ja tillochmed risigare. När han närmade sig, upphörde dörren och lät honom passera. Han gick igenom raderna av märkvärdigt tomma hyllor och kom fram till disken. Där satt ju Charly. Han såg inte bra ut.

-Tjänare kompis, sade Jones så hjärtligt han kunde.

-Åh, John! Hej. Vad kul att se dig. Han lät inte överdrivet övertygande.

-Charly, vad du ser risig ut. Va? Du verkar ju kunna rasa ihop när som helst. Går det dåligt med businessen?

-Vad tycker du om det liknar, sade han med sorgsen röst. Rådnad igen. Igår bara. Jag börjar bli trött på det här. Kolla så det ser ut.

Han gjorde en svepande rörelse över lokalen. Det hela verkade förfallet på något sätt. Alla hyllorna var i stort sett tomma. Det var mest dammtussar som låg här och där i hörnorna. Deprimerande.

-Åhum... Jo, jag tänkte... Du skulle inte vilja åka med ut en sväng? frågade Jones försiktigt.

-John, John, jag vill inget hellre. Allt jag vill är att få komma bort från det här ett tag.

-Det kan vi nog fixa, sade Jones i tröstande ton.

Charly suckade.

-Frågan är om jag har till hyran nästa månad. Och så har det blivit så förbannat dyrt att andas nu på sista tiden. Jag har verkligen on om stålar.

-Ja, de har visst börjat ta betalt för luften. Jag blev antastad av en dum robot som ville kolla min mätare förut. Fullkomligt knäppt.

-Jo. Vi har en allesammans.

Charly visade sin högerarm. Där satt en liten sak som såg ut som en armbandsdator ungefär, men som alltså var en sylvärd. Jones gissade att den mätte syrgasinnehållet i bärarens blod genom att studera blodkropparna genom huden, på något sätt. "Vilket svineri" tänkte han.

-Din terminal snodde de väl iallafall inte för dig? frågade han.

-Nä, men den har jag ställt här, nedanför disken, så den inte ska synas.

-Säg till att du vill betala hyran, sade Jones.

Charly talade med en oförstående min i terminalen.

-Hur mycket? frågade terminalen.

-Ett år, sade Jones snabbt och tryckte kontaktkristallen mot terminalens inbetalningsyta.

-Tack, sade terminalen.

-Tack, sade Charly och log för första gången den dagen. Har du verkligen råd med det?

-Åhum, sade Jones, vi talar inte mer om saken. Kan vi sticka omedelbart?

Charly såg verkligen glad ut när han sa:

-Ja! Ja, för sjutton! Jag skall bara stänga av strömmen och försluta huset, så dunstar vi.

Från någonstans under disken tog han fram en liten fjärrkontroll. Han stoppade den i fickan och tog sin rock, som hängde på en spik innanför dörren till lagret. Raskt tog han den på sig, tog upp den lilla phasern ur utdragslådan i disken och stoppade ner den i andra fickan. Han gick runt änden på disken och började gå mot dörren.

-Stopp, vänta, sade Jones, är det inte bäst att du beställer en vagn åt oss?

-Visst, visst.

Snabbt var han tillbaka bakom disken igen. Han talade in i sin terminal och sade sen:

-Den kommer.

Jones gick mot utgången och Charly förljde strax efter, tittande sig omkring som om han kanske hade glömt något. Han verkade inte hitta något att ta med. Till slut stod de båda utanför affären och Charly vände sig mot dörren. Han tog upp den lilla fjärrkontrollen och slog på den.

-Vad ska du göra? frågade Jones.

-Försluta stället, sade Charly glatt och beslutsamt.

Han tryckte på MAIN OFF och ljusen i affären, reklamskylten och våningen ovanför slocknade. Sedan tryckte han på SEAL och ett vortexfält slog ut runt husets väggar och omslöt det helt.

-Jaha, nu kommer ingen in där, konstaterade Jones, hur kommer du in själv? Fältet stänger ju ute vägorna från fjärrkontrollen också.

-Fel. Det finns en smal springa i fältet i röntgenområdet som bara jag känner till. Den är mycket svår att hitta, för den flyttar sig hela tiden. Så svår att ingen egentligen någonsin har lyckats.

-Aha. Inte ens polisen?

-Inte ens polisen, nej. Så länge hyran är betald kommer ingen att bekymra sig. Jag har sett myndigheterna försöka ta sig igenom ett fält en gång, med en riktad kärnladdning. Ågaren bodde där borta.

Charly pekade på ett par raserade hus längre ned på gatan.

-Han hade glömt betala hyran och då var de på honom direkt. Men huset fick de inte omkull iallafall. Det är det enda som står kvar där borta.

Nu kom deras beställda vagn forsannde ner genom luften. Den for tvärt, rakt ned och stannade med en duns vid trottoaren, bredvid dem.

-En del kör som idioter, sade Jones. Kliv in.

-Vart, min herre?

-Till rymdhamnen och utan musik!

Vagnen stod på för fullt och Jones lutade sig tillbaka i fåtöljen. Han sneglade på Charly. Charly hade lutat sig tillbaka, han också och sjunkit in i fåtöljen. Långsamt slätades hans sorgesamma ansiktsuttryck ut och han såg till sist riktigt lugn och avslappnad ut. Jones kände att han för en gångs skull hade gjort någon glad. Det kändes bra.

"Stay away from ragoût aux champignons a la crème. It loses something in the translation."

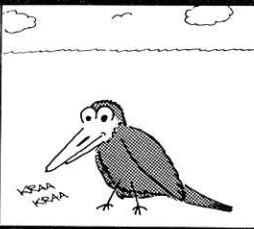
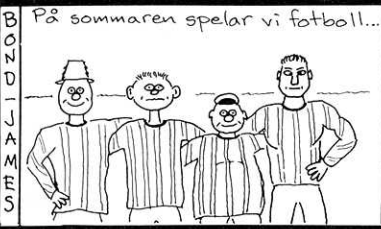
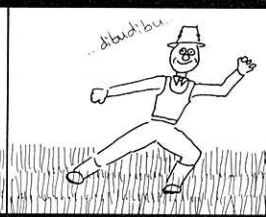
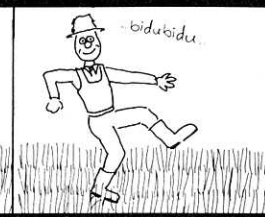
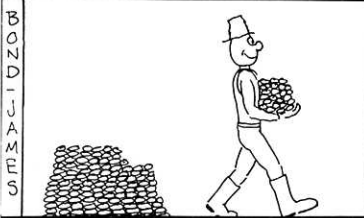

ÅKER

J. W. W. W.

"So there we lay, two hundred miles from shore, with a sawbones who didn't know his arse from his elbow."

Odödlig profil fyller 100 igen

Sherlock Holmes, biodlare i Sussex och firad världen över.

Av HANS-INGVAR
JOHNSSON
DN:s korrespondent

LONDON. Det är länge sen Sherlock Holmes drog sig tillbaka till Sussex i södra England för att odla bin och meditera. Men han får aldrig någon riktig ro!

Nu är det stor uppståndelse kring honom igen — runt om i världen. Han firar nämligen under 1987 hundraårsjubileum som litterär figur, och de första festligheterna med anledning av detta utbröt i London på tisdagen.

180 medlemmar av det brittiska Sherlock Holmes-sällskapet samlades till middag i parlamentshuset där högtidstal hölls av före inrikesministern Melvyn Rees.

Bländ gästerna fanns givetvis Jean Conan Doyle, nu 73-årig dotter till författaren, som lyckades övertala en förläggare att trycka hans "En studie i rött" år 1887. Det var i denna som mannen med den skarpa profilen steg in i historien tillsammans med Watson.

□ Oklar skillnad

Att högtiden i London avhölls den 6 januari är naturligtvis ingen tillfällighet. Det var ju längesen forskningen kom fram till att Sherlock Holmes föddes just på den dagen 1854. Hundraårsdagen av denna händelse celebrerades givetvis ordentligt för 33 år sedan.

Nu är det alltså romanfiguren som fyller år. Men skillnaden mellan honom och den "riktige" Sherlock Holmes som han uppfattas av läsarna är högst oklar. Och det här med årtal och födelsedagar blir mer och mer oväsentligt när odödligheten blir alltmer uppenbar.

Ännu i dessa dagar anländer varje vecka ett antal brev till Holmes under adress Baker Street 221 B. Där ligger numera en hypoteksbank som artigt svarar alla brevskrivare, av vilka många vill ha hjälp med något mysterium. De underrättas skonsamt om att adressaten gått i pension.

□ Hotell och pub

Om man nödvändigtvis ska vara petig måste man påpeka att det såvitt bekant aldrig funnits något hus på Baker Street med numret 221 B. Men å andra sidan kan man nästan alltid se människor som går omkring i kvarteren och söker efter det.

Det rör sig i regel om Sherlock-expertter från fjärran länder, som förmodligen bor på Hotell Sherlock Holmes runt hörnan och som säkert inte försummar att gå på puben Sherlock Holmes på Northumberland Avenue nära Trafalgar Square för att studera en del av inredningen i detektivvivan på Baker Street.

De promenerar också ivrigt runt till alla de adresser som förekommer i de fyra romaner och 56 noveller som Conan Doyle ägnade åt den man som han själv blev litet trött på.

När han lite slarvigt lät honom omkomma vid vattenfallet nära staden Meiringen i Schweiz blev dock sorgen bland läsarna så stor att han några år senare fick arrangera en återuppståndelse mot bakgrund av världsoptionens och förläggarnas tryck.

I Meiringen läggs för övrigt detta jubileumsår grunden till ett officiellt Holmes-museum. Till ceremonin avser ett betydande antal engelsmän i viktorianska klädekläder.

I USA där Holmes-kulten är utbredd inleddes en lång rad hundraårsevenemang denna vecka då "Baker Street Irregulars" håller bankett i New York.

Det kan erinras om att president Roosevelt hörde till de mer entusiastiska medlemmarna i denna sammanslutning. Hans underrättelsecentral i Vita huset hette under andra världskriget "Baker Street".

I Japan har ett livaktigt Sherlock Holmes-sällskap växt fram på senare tid och det väntas ge väsentliga bidrag till den tilltalande forskningen.

Det har på olika håll i världen utgetts en rad Holmes-biografier. Det skrivs flitigt om hans betydelse inte bara för detektivlitteraturen utan också för verklighetens polisiära arbete. Och självfallet saknas inte ingående analyser av hans musikaliska intressen.

I Adelaide lanseras en djärv teori om att Holmes i själva verket var skickad till Australien under den period han officiellt var död. Detta med uppdrag från den brittiska regeringen som oroats av politisk instabilitet.

Nya bidrag till historien är att vänta. Och den biotlande pensionären i Sussex framstår som alltmot intressant i tidlösheten.

"Lindeman är som musik"

■ Hans Alfredsons Lindeman-monologer har en stark likhet med musik. Ett grundtema med variationer — att hålla balansen fast publiken tror att han ska trilla.

Rudolf Rydstedt, språkforskare vid Göteborgs universitet, har ägnat ett och ett halvt år åt att systematisera 50 000 ord ur hundra Lindemanfigurer. Det ska bli en doktorsavhandling med tiden, är det meningen.

Med vetenskaplig grundlighet går Rydstedt till exempel igenom hur noga Alfredson skiljer på bakre och främre "r", beroende på varifrån figuren kommer.

Ytterligare fyra år tror han att arbetet tar. Och än har han inte talat med Hans Alfredson själv om saken.

Mycket tokenier skall man läsa. Som skattebetalare ska vi betala för eländet också.

Tecknad Snövit fyller 50 år

■ "Snövit och de sju dvärgarna" har just fyllt 50 år — i Walt Disneys tecknade version. Om vi roar oss med att räkna om filmens inkomster genom åren till 1987 års penningvärde kommer vi fram till den astronomiska siffran 200 miljoner dollar (enbart i USA, i resten av världen har den dragit in 125 miljoner dollar). Å andra sidan skulle produktionskostnaderna i dag ha varit 32 miljoner dollar. I dåtidens penningvärde kostade det 1,5 miljoner dollar att rita filmen om prinsessan som skulle vara vit som snö, röd som blod och svart som ebenholts.

Snövit fyller 50

Stålmannen får ont i ryggen av flygandet

■ WASHINGTON: Christopher Reeve, huvudrollsinnehavare i fyra filmer om Stålmannen, säger att han fått ont i ryggen av allt flygande.

— Jag har fått diskbräck, och det lider jag av ibland, förklarar Reeve.

Reeve säger att han inte hade några större problem med att komma i Stålmannenkostymen igen.

Men så gör han också 400 sit-ups och cyklar mellan 15 och 30 km varje dag. (FLT-AP)

Blandade ämnen.

En katolsk prest beslöt sig ändtligen på grund af en långvarig misvärt, att i spetsen för sin församlings barn anfälla en processions öfver återfalten, för att nedfalla välsignelse öfver årsvärtan. Swarje gång han kom till en återlapp, som syntes lofwa alltför liten afkastning, sade han: "Barn, här hjälper hwarken sång eller bön, här behöfs gödning."

— På den sednare tiden hafwa värt-hujen i de mest eleganta trädgårdarne uti Wien blifwit täkta med blåfärgadt glas. Den blå färgen lärer nemligen påfnynda plantornas värtlighet.

Stockholm lider brist på gravar

Skolkade från sjukhus

Polisen i Neapel grep vid en razzia på ett sjukhus 39 anställda som stämplat in, men som i stället för att arbeta gick till fotbollsmatchen mellan Italien och Sverige, rapporterade italienska tidningar på söndagen.

Myndigheterna skrev också upp ett par hundra andra skolkande sjukhusanställda för olovlig frånvaro men släppte dem enligt den landstäckande tidningen Corriere della Sera villkorligt efter vädjan från sjukhusledningen, för att inte hela sjukhuset skulle tvingas stänga på grund av personalbrist.

Polisen hade hållit sjukhuset och dess anställda under uppsikt i flera dagar. Man beslöt att slå till då de flesta av Neapels fotbollstokiga invånare hade intresset riktat mot den avgörande EM-kvalmatchen mellan Italien och Sverige på Sao Paolo-stadion.

フィルムに製造上のミス、表示と内容の相違、梱包不良によるフィルムの損傷があった場合、お買い求めの取扱店、または最寄りの弊社顧客サービス課へその証拠となる現物をお返しただければ、お取り替えいたします。それ以外の保証や責任は含まれません。また、有効期限を過ぎたフィルムは適用されません。

Pappa Ben är tillbaka

■ "Bröderna Carthright" ska återuppträ. Nästa månad börjar de spela in en två timmar lång TV-film med titeln "Bonanza - The Next Generation" (Bonanza - nästa generation).

Pappa Ben - Lorne Green - har redan skrivit på kontraktet. Dan Blocker, som spelade Hoss, är död, men hur det blir med de andra två bröderna är fortfarande okänt. □

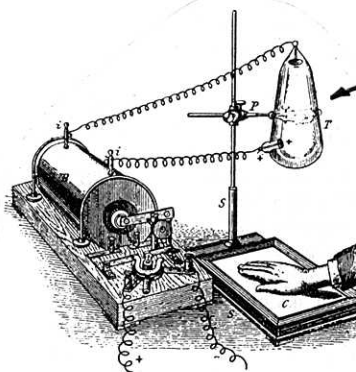
Snart ser du Dolly Parton i relief-TV

■ I Frankrike har Cera Lion utvecklat en enkel metod för tredimensionell TV. Man använder ett nytt keramiskt material och kan konstruera elektroniskt omställbara spärffilter för synligt ljus.

Med glasögon med två sådana filter, synkroniserade med TV-bilden, kan man se varannan TV-bild med höger öga och varannan med vänster. Ett motsvarande arrangemang med två videokameror och växelvis inspelning av varannan bild ger då en helt naturlig relieffekt. Någon annan specialutrustning behövs inte.

Videobandsspelare och TV-motagare är av vanlig modell. Glasögonen är visserligen rätt dyra, men lösningen är så pass elegant och enkel att Cera Lion redan fått flera professionella kunder bland annat för Cad/Cam-tillämpningar. □

Grazie alla elevata banda passante (0,1 ÷ 600 MHz) può essere vantaggiosamente usato dalle onde lunghe alle VHF. Data il costo contenuto e la robustezza è particolarmente indicato per scuole, riparatori, radioamatori. I comandi frontali sono estremamente semplici e funzionali, non esistono comutatori che possono dare falsi contatti, ma solo tasti con indicazione digitale a led. Nello strumento è incorporato un circuito di protezione veloce a soglia, per evitare la rottura del mixer d'ingresso con livelli di potenza eccessivi.

Nedan, slutet även artikel om röntgenstrålning. Till höger, apparaturen.

□ Varning

Att röntgenstrålar också var farliga förstod man först senare. Omkring 400 läkare, sjuksköterskor och forskare finns registrerade som röntgenteknikens martyrer; offer för strålskador under röntgenteknikens barndom.

En av dem var professor Paul Krause. I sitt testamente föreskrev han, att hans strålskadade hand skulle konserveras och ställas ut som varning till eftervärlden.

Säger man till, så öppnar personalen på Röntgenmuseet ett låst skåp bakom en helt vanlig, oskyldig utställningsmonter. Där ligger Paul Krauses vanställda hand!

Industrirobot opererar tumörer

■ En industrirobot har utfört 24 hjärnoperationer vid Memorial Center of Long Beach i Californien, USA. Roboten används vid hjärntumörbehandlingar, och uppges leda till säkrare och mer precisa operationer. Användningen kan ses som en början på ett intåg för industrirobotar inom servicesektorn.

"If last month's issue of **EVERYDAY ELECTRONICS** and **ELECTRONICS MONTHLY** hadn't sold out, I'd have got the thing off the ground by now."

No 2550. Signalhorn, förstklassigt, med två ventiler. På detta instrument kan man blåsa alla signaler och fanfärer. Längd 420 mm. Pr st. 40:—

EVERY MONT Annuu UK £ 1:

To: Eve Subscri BH211

Name.....

Address

I enclos only på Subscr avallat

E Samurajsvärd i Vackert utförande med klinga av rostfritt stål, utsmickat handtag och elegant slida. Svärden är avsedda som prydnad eller samlar vapen. Ej vasslispade. Finns här i "Wakizashi" — mellanvärdet och "Kantana" — det längsta svärdet.

"Wakizashi" — längd 71 cm 236-28 48 299.00

"Kantana" — längd 104 cm 236-28 55 399.00

F Bordställning för samurajsvärd. Tillverkat av svartlackerat trä med plats för två svärd. Höjd 32 cm. 236-15 76 249.00

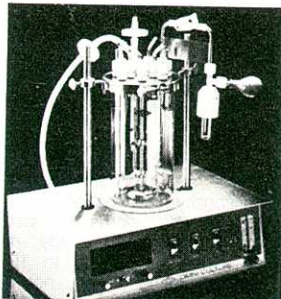
F 249.00

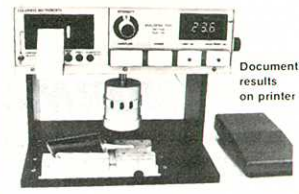
E Samurajsvärd "Kantana" 399.00

E Samurajsvärd "Wakizashi" 299.00

Haléns 301

TAIL-FLICK APPARATUS FOR ANALGESIA Studies in Mice and Rats

Documents results on printer

Ful film!

GARANTI: alle filmer är fabriksnya originalfilmer med svenskt tal eller svenske texter. Det är gratis att vare medlem av Skandinavjens största videoklubb och det är inget köpstväng. Ett enormt utbud vän-

G Talande rymdrobot "Robo Ace". Tryck på huvudet och han säger: *We shall work together to increase happines*". Vänder automatiskt vid motstånd och är försedd med ljud- och ljusfunktion. Två pilar och hans armar kan skjutas iväg med inbyggda fjädrar. Drivs med 2 batterier typ LR14 (best nr 253-60 86). Tillverkad av plast med höjd 29 cm. 245-95 03 129.00

Vadå, dubbel-moral?

We shall work together to increase happines.

Hendetta Sinclair spektarium 1400... Tel 018-31 58 08 08 18 Dator-Singl Olavir. 15.000...

ETT UNDERBART GARN — senaste Parisermodeller

Det underbara garnet heter Svenskt Höglandsgarn och finns just i de olika typer som modet kräver. Till alla damer som själva vilja virka eller sticka sända vi mot 20 öre i frim. arbetsbeskrivning över någon av de senaste jumpermodellerna eller över scarfs, koftor m. m. Klipp ur annonsen, skriv namn och adress samt vad som önskas och posta den under adress "Kristinedals", Lidköping. Order expedieras genom närmaste garnhandel.

Svenskt Höglandsgarn

Adr.: "Kristinedals", Lidköping

What about Shrinking Tubes?

Heat shrinkable tubes e.g. PVC rigid - soft, crosslinked PE, in different qualities. Kynar, Teflon etc.

DSG-Schrumpfschlauch GmbH

Heidestraße D-5309 Meckenheim Phone: (02225) 8892-0 Telex: 8869947 ds an Telefax: (02225) 15972

Ask today for catalogue!

LONDON, lördag

Amnesti hot mot kronan

Den brittiska monarkin utsattes denna lördag för ett försåtligt anslag, ganska väl dolt men ändå kraftfullt.

Dags för amnesti i London Tower — det var rubriken över en insändare i Daily Telegraph. Den innehöll — skulle det visa sig — dynamit med stor potentiell sprängverkan.

Skribenten, en man vid namn Peter Kroyer, bosatt i Frankrike men säkert engelsman, hade nyligen besökt Towern med sin 13-åriga son. Båda hade uppenbarligen haft stor behållning av rundvandringen i den gamla skräckborgen, där det känns som om seklernas blodpölar aldrig riktigt hunnit torka.

En sak hade plågat far och son, nämligen åsynen av de sex vingklippta, så gott som tama, korparna. Alla vet hur väsentlig närvaron av dessa fåglar är. Skulle de inte längre finnas då faller — enligt en medeltida legend — det vita tornet i Towern och därmed hela kungadömet.

Trots vissheten om detta oerhörda dristade sig Kroyer att påpeka att det var barbariskt att hålla dem i fångenskap.

Towners korpar fångas när de är unga ute på klipporna i Wales. De vårdas sedan med omsorg av borgens berömda vakter. "The beefeaters", av vilka en för övrigt har titeln Raven master, korpåstare.

Kroyer, stridsspilot under hela andra världskriget, erinrar om att korpar, som ofta blir 40 år gamla och mer, är virtuoser när det gäller flygning. De hör till de få som kan flyga med magen i vädret.

Flygandet är, hävdar han, lika viktigt för dem som kvinnorna var för Don Juan.

Hur brutalt är det då icke att binda dem till livslång marktjänst på Towners gräsmattor, helst som de blir sterila om de inte kan flyga!

Kroyer påpekar att drottningen Elizabeth är känd djurvän och att hennes gemål är ordförande i "World Wildlife Fund".

• Towners vita torn och monarkin hotas...

...om "beefeaters" inte har någon korp att vakta.

Kunde man mot denna bakgrund inte tänka sig att de ingrep? Men är det verkligen rimligt att begära att de skulle bryta en tradition på vilket hela deras kungadöme kanske vilar.

Kroyer tar i slutningen till Hamlet för att stärka sin argumentation:

— Det vore mer ärofyllt att bryta seden än att lyda den.

Turisterna strömmade som vanligt in i Towern denna måndag novemberdag och de välmåttade korparna beundrades i vederbörlig ordning.

Är en förändring verkligen möjlig? Är en amnesti tänkbar? Frågorna har ställts i Daily Telegraphs insändarspalt, och tanken svindlar. □

THE TOP PEOPLES CHOICE

125

The
Explosive Joystick from Cheetah

...with 7X Spectrum Commodore 64, Vic 20.

Gasvarnare fri att flyga

Sedan 1911 har kanariefåglar levt i burar i engelska gruvor och arbetat som gasvarnare. Nu ska de ersättas av instrument.

Den brittiska kolstyrelsen har beslutat om ytterligare avskedanden. Denna gång är det trotjänare som arbetat för kolstyrelsen sedan 1911 som får gå. Eller snarare fara och flyga.

Det handlar om de kanariefåglar som funnits i engelska gruvor för att varna för den dödligt giftiga koloxidgasen. När fåglarna dött i sina burar var det dags för gruvarbetarna att utrymma gruvan.

Fåglarna ska nu ersättas med ny teknik i form av gasvarnare. Från gruvarbetarnas sida är man inte odelat positiv till nyordningen. Man har sina tvivel om huruvida instrument kan avslöja förekomsten av gas, särskilt då den luktfria koloxiden, lika bra som deras gula, kvittrande vänner.

ST PAUL'S CATHEDRAL

SERVICES Sundays 0800, 1030,* 1130,* 1515.*
Monday-Friday 0800, 1230,** 1700.*
Saturdays 0800, 1000,* 1230, 1700.*

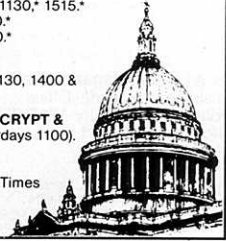
*Choral Service **Not Friday
GUIDED SUPERTOURS at 1100, 1130, 1400 & 1430 weekdays.

WHISPERY GALLERY, DOME, CRYPT & TREASURY open 1000-1615 (Saturdays 1100).

Organ recital most Fridays 1230.

The Cathedral closes daily at 1800. Times are subject to special services.

Enquiries Tel: 01-248 2705.

LIGHT-LEAD Brick

Ren amiral

Amiral Horatio Nelson har grävs fram ur ungefär ett halvt ton duvskit, fått en böld ovanför vänstra ögat borthuggen samt ett jack i vänster kind omplåstrat och står nu efter nio månader åter på sin 52 meter höga pelare vid Trafalgar Square i London.

MORGAN OCH BE-ATRIK

av Karin Fredriksson

1. INKRÄKTAREN

"Jämmer och elände!", tänkte borgmästare Melvin där han stod och stirrade ut genom sitt fönster.

Solen steg upp över hustaken i Tvetuna och fastän det ännu var morgon kunde man känna att dagen skulle bli het. Vetet låg som döda ormar på åkrarna och vattenståndet i ån, som rann genom byn, var så lågt att grodorna trängdes. Det var det tredje året av torka och katastrofen var ett faktum. Tvetuna hade inte haft sådan torka på flera mansåldrar.

Det första året hade man kunnat leva på vad som fanns hamstrat i ladorna, men det andra året blev värre. Tvetuna hade måst importera säd och annat från städer längre ut åt kusten och det blev dyrt. Byn låg alltför otillgängligt till. Nu gick inte det heller.

Högar av kreditbrev låg staplade på borgmästarens skrivbord, tillsammans med hot- och tiggarbrev från desperata bybor. Stads-kassan var tom... i stort sett.

Ettusen guldmünt återstod och Melvin stod och vägde dem i handen. Påsen var tung och det var borgmästarens hjärta också, för han tänkte spela med pengarna och han visste inte om han skulle vinna eller förlora. Han såg mot den stängda dörren bakom sig.

"Mätte det här fungera", tänkte han.

Det var onekligen en udda skara som hade samlats i mottagningsrummet utanför borgmästarens rum i rådhuset.

Vid dörren satt Andra, en smal väderbiten ranger från skogen en bit upp i norr, och sög på sin långa pipa. Hon hade suttit där långt innan de andra anlände, men hon hade ingen brådska. Då och då släppte hon ut en avlång rökring, medan hon lindade handtaget på sin pilbåge med tunna läderremor. Hon var nästan helt klädd i läder. Bara hennes byxor var av tyg - kamouflagegrönt tyg.

Bredvid henne satt en liten kutryggig kattögd skogsfibbling och lekte med en halskedja. Fibblingarna var en underlig ras. De var sega som krötter och utmärkta överlevare. Somliga påstod att de var släkt med skogskatterna, andra att de härstammade från svartalverna, men ingen visste säkert, för de hade bott i de allra djupaste skogarna under de mörka, glömda åren. Hur som helst var de utmärkta tjuvar och det gällde även Yttgiff, som den här fibblingen hette.

Vid väggen längre bort satt dvärgen Hurin-Baz, med händerna på sin tunga slägga, och samtalade med Ronin. Ronin var visserligen människa, men han var också krigare och de hade genast känt släktskap. Ronin var lång och kraftig med svällande solbrända överarmar. Han hade ett kort svart skägg, buskiga ögonbryn, ett mäktigt bredsvärd och en stor kåft. Just nu satt han och drog en blodig historia som han påstod sig ha upplevt. Baz lyssnade småskrockande och strök sitt långa silvergrå skägg och stora näsa. Han sade inte mycket, men det syntes att han gillade sin skrytsamme kollega och de hade redan delat flera mjödfaskor.

I ett hörn av rummet satt Be-Atrik, barbakvinnan, under tystnad. Barbarerna talade inte ofta utan orsak, inte med folk de inte kände. Be-Atrik var bara en ung barbar, men hon var ändå en imponerande syn. Fullt upprest var hon nästan två meter lång, hennes långa ebenholtsvarta hår skuggade hennes mörka ögon och bredvid henne stod ett tvåhandssvärd lutat mot väggen. Golvplankorna under det tycktes svikta en aning.

Alla i rummet synade varandra med en misstänksamhet som dock blev mindre för var minut. Ronin gav Be-Atrik en gillande nick och hon verkade inte helt fientlig. Andra hade börjat tala med Yttgiff.

Klockan slog sju och efter några sekunder öppnades dörren och Melvin steg ut bland dem. Han ryggade lite vid anblicken av sällskapet.

Urg, tänkte han. Vilka råskinn!

"Välkomna, vänner!", sade han vänligt och hans ämbetsleende kom raskt på. "Det gläder mig att se så många här. Jag var rädd att summan jag ställt upp skulle uppfattas som väl låg, men jag kanske misstog mig."

"Nja, inte direkt", sade Andra med ett snett leende. "Men det är ont om uppdrag i den här trakten."

"Jaha ja", sade borgmästaren lättad. "Så ni nöjer er med tusan att dela på."

"Ja, det räcker för mig. Dessutom är det ju lite av ett välgörenhetsärende det här, så man får väl ställa upp."

"Och så får vi väl behålla allt vi hittar som inte kan hjälpa byn?", sade Yttgiff med misstänksam röst.

"Det stämmer", medgav borgmästaren.

"Jag råkade passera", sade Ronin innan han blivit tillfrågad, "och nu är jag glad att jag såg anslaget. För mig är det nog att få gå med i det här gänget... vilket inte betyder att jag avstår från belöningen. Nå... Baz här verkar vara en hårding, rangern tycks veta vad hon gör, han där kommer vi att ha nytta av och om bruden i hörnet kan använda det där svärdet, och det tror jag hon kan, så är hon mer än godkänd. Kort sagt. Jag gillar sällskapet. Inte ett fruntimmer så långt ögat når."

Baz nickade bifall. Melvin log en smula nervöst.

"Jag förstår vad du menar", sade han och vände sig mot barbarinnan som höjde blicken en aning och förstod att hon måste säga något.

"Jag har fyllt tjuo år." Hennes röst var djup och långsam. "Min stam behöver erfarna jägare och krigare och man får ingen erfarenhet av att sitta runt en lägereld och höra de gamla sånger. Jag har jagat med mina bröder. Nu behöver jag lära med andra."

Hon tystnade och såg på de andra. Ingen hade något mer att säga. Ronin såg otålig ut och drog till sig sin rygsäck.

"Ska vi dra oss? Allt är väl sagt?"

"Ett ögonblick", sade borgmästaren. "Alla är inte här än."

"Inte? Vem fattas?"

Borgmästaren såg bekymrad ut.

"Ni kommer inte att gilla det här", sade han. "Men... Markisens son har anmält sig... eller rättare sagt: Markisen har anmält sin son."

En statisk tystnad uppstod. Ronins muntra ansiktstuttryck stelnade till ett grin. Be-Atrik höjde ett ögonbryn. Hon var ny i trakten och visste inte vad de talade om.

"Markisen!? Inte Markisen av Löwenbräu, väl?!", stamade Andra bestört.

"Densamme. Morgan af Löwenbräu är hans namn. Sonens, alltså. Fadern anmälde visserligen alla hans namn, alla sex, men Morgan kallas han visst. Jag har aldrig träffat honom personligen. Han tycks ha hållit sig kring palatset och ägorna, men nu vill Markisen att han ska få komma ut och möta omvärlden lite."

"Mmblghuff", sade Ronin förtvivlat. Han var fortfarande för chockad för att få ur sig något vettigt. Ett samstämtigt stönande steg upp från de andra.

"Men...", protesterade Andra. "Vi ska ut och slåss! Vi kan inte leka dadda åt någon bortklemad ädling. Det här kan bli tuft!!!"

"Jag är ledsen", sade borgmästaren. "Det är inget som jag rör över. Vem som helst kan anmäla sig och Markisen är den mäktigaste..."

Han avbröts av ljudet av en häst i galopp, som tvärstannade utanför. Alla ryckte till när dörren plötsligt öppnades och en mycket ung man störtade in. Han flämtade och svalde flera gånger innan han kunde tala.

"Jag... jag är förtvivlad!", stammade han. "Jag ber er. Förlåt min sena ankomst. Jag hoppas ni inte har väntat länge. Jag står till er tjänst. Förlåt mig!"

Han gjorde bugande åtbörder med pannan mot alla i rummet. "Mitt namn är Morgan af Löwenbräu... jag..."

"Vi vet", sade Andra. Hennes röst hade kunnat isa blodet på en orm. Alla såg på den unge adelsmannen med stela blickar. Han motsvarade alltför väl deras förningar.

Morgan var smal och ganska kort. Hans hår var guldgult och klippt enligt det gängse aristokratmodet, med långa bakåtkammade lockar och tjocka polisonger som svängde nedtill. Hans hud var i jämförelse med deras sjukligt blek och med sin vida sammetsmantel och ljusa figurskurna jaktdräkt var han snarare klädd för en smärre trädgårdsfest än för en färd genom vildmarken. Vid hans vänstra höft hängde en smal och lätt värja med ingraverade tecken i bladguld på skaftet.

"Välkommen, Morgan", sade borgmästaren för att bryta den pinsamma tystnaden. "Är du klar att ge dig av?"

"Ja... ja, naturligtvis!", stammade Morgan och försökte sig på ett nervöst leende.

"Var är din packning?", frågade Andra stelt.

"På min häst. Jag lämnade den där..."

"Du får lämna hästen. Vi andra har normalt med pengar och har inte råd med sän't. Vi har en mula som kan ta packningen. Har du några vapen?"

"Ja... visst", sade Morgan och drog undan sin kapp för att hon skulle kunna se värjan bättre. När han såg hennes plötsliga förtvivlan log han lugnande.

"Jag försäkrar er att jag kan använda den", sade han. "Och förresten vet vi ju inte vart vi ska än. Vi kanske kan undvika att slåss. Jag menar inte mer än nöden kräver."

"Vi kommer att möta orcher!", väste Andra med en otrolig självbehärskning. "Och vi kommer att behöva slåss."

"Ja, javisst. Jag menar... I princip är jag emot våld, men..." Ronin kvävde ett nervöst skrik och körde huvudet i väggen. Baz försökte lugna honom och dunkade honom i ryggen.

"Det är nog bäst att ni ger er iväg nu", sade borgmästaren snabbt. "Ni har massor av tid att bekanta er sedan."

Alla reste sig under tystnad och började gå ut. Först gick Ronin och dvärgen. Ronin hade hämtat sig lite, men var fortfarande blek. Be-Atrik gav Morgan en lång synande blick medan hon passerade utan ett ord. Blicken var en blandning av förundran och totalt förakt. Andra och Yttgiff försvann snabbt efter henne.

"Inga fruntimmer!", väste Andra med ett förvirradt, nästan roat ansiktsuttryck. Yttgiff böjde handleden helt lätt med lillfingeret spretande rakt ut.

"Åou!", pep han.

Den unge adelsmannen såg allt i ögonvrån. Han kunde omöjligt missa det. Ändå tycktes han inte reagera och tog artigt farväl av borgmästaren innan han gick. Bara den som

var riktigt nära honom kunde se de glittrande små svettdroparna i hans panna och hur hans ena mungipa darrade en liten, liten aning.

2.

SKOGSMANNENS BERÄTTELSE

De gav sig iväg genast och var snart ute ur byn. Melvin hade lovat att se till att Morgans häst kom tillbaka till palatset, och han hade låtit en stalldräng hämta mulan som skulle bära deras utrustning. Nu trippade den lydigt efter dem. När de passerat milstenen utanför sockengränsen, där skogen började skymta, stannade de för ett rådslag.

Andra satte sig på en stock och tände pipan.

"Det finns flera sätt för oss nu", sade hon. "Uppdraget är diffust, men i stort sett går det ut på att skaffa pengar eller något att sälja. Vapen och föremål som kan vara av värde för oss kan vi behålla, och vi får åtminstone omkostnaderna betalda.

Är det någon som har hört några användbara rykten på sistone? Någon?"

"Ormkulten på Thador lär ha börjat igen", sade Ronin. "Där har dom redan jagat och hittat flera bisekter, men ledarna har dom inte kommit åt än. Orm-

dyrkarna har alltid guld."

"Det är långt till Thador och ormsekten är stark", sade Andra. "Vi skulle få ta värvning i ett större gäng och inte få behålla mycket. Vi kan inte ha två uppdragsgivare."

"Okej!", muttrade Ronin. "Har du något bättre förslag?"

"Ja!", sade hon och lade sig bekvämt tillrätta på stocken med ena armen över en gren. "Tre dagars marsch österut ligger ett område som ingen varit inne i sen krigets dagar. Dit ska vi."

"Zonen!", utbrast Baz. "Den går jag inte in i. Ingen har gjort det på århundraden."

"Just därför! Vi skall bli först."

"Vänta nu!", sade Ronin. "De där områdena brukar vara förgiftade. Dör man inte direkt i dom, blir man sjuk efteråt och dör i alla fall."

"I de som fortfarande är giftiga, ja!", sade Andra med ett leende. "Men inte i den här, för jag känner en som varit därinne."

"Vad!" Ronin ryckte till. "Var finns den personen?"

"Han dog för några år sedan."

"Jaha, så hälsosam var alltså den zonen!", sade Baz och fnös.

"Han blev ihjälslagen av en megabjörn", sade Andra lugnt. "Han fastnade i en sax han själv lagt ut och sen kom björnen förbi. Han hade blivit närsynt på äldre dagar, men han var trots allt över nitio. Det var en skogsman jag känt sen jag var barn."

När jag var tolv, berättade han för mig att han varit i zonen. Han var väl ungefär åttio då, men han hade varit i zonen när han var trettio. Jag har inte varit i den här trakten på länge, och minnet av hans historier dök plötsligt upp igen. Jag minns att jag fantiserade om att gå dit själv, när jag var liten. Jag ville också se ruinerna han pratade om, men det blev aldrig av."

"Ruiner!" Fibblingen spetsade öronen. "Såg han dem?!"

Andra nickade. Alla hade tystnat och såg andäktigt på henne.

"Han var där flera gånger och jag frågade om han hittat något, men han var inte intresserad. Han hade stillat sin nyfikenhet och det räckte för honom."

"Vet någon annan om det här?", mumlade Ronin misstänksamt.

"Inte en själ."

"Vad väntar vi på?" Ronin såg på de andra. "Är det någon som är emot förslaget?"

"Nej", började Morgan upphetsat. "Jag tycker att det är helt fascinerande! Jag..."

"Toppen!", avbröt Ronin. "Ni andra då?"

Alla samtyckte.

3. EN FÄRD GENOM HETTAN

När eftermiddagssolen började sjunka var de redan en bra bit inne i skogen och allt verkade lugnt omkring dem. De följde en stig som gick vid sidan av en torrlagd flodfåra. Floden hade varit ganska djup, och dess kanter släntade brant ned mot den steniga botten. Skuggorna blev längre på stigen och Andras ögon blev vaksammare. Hon gick främst, bredvid Yttgiff, eftersom hon kände vägen. Ronin hade bestämt marschordningen, eftersom han varit med längst, och han gick efter dem bredvid Baz. Bakom krigarna kom Morgan och sist gick Be-Atrik. Hon vakade över mulan och höll uppsikt över vägen bakom dem.

Yttgiff spetsade plötsligt öronen och Andra stelnade.

"Vad är det!", viskade Baz.

"Vet inte, men..."

Tre stora orcher slängde sig med ett vrål ur buskarna. Andra drog blixtnabbt sitt svärd, Yttgiff dök åt sidan, Baz svängde sin slägga, men innan Ronin drog sitt svärd vände

han sig om och gav Morgan en hård tackling i sidan.

Knuffen var så häftig att Morgan, som var fullständigt oförberedd, totalt miste balansen och snubblade över kanten på slänten. Slänten var inte hög, men den var brant och full av hala rötter. Han försökte bromsa fallet, men hans händer fick inget grepp och han hamnade på den uttorkade flodbotten med värkande armbågar och näsblod. När han lyckats ta sig upp på stigen igen var striden redan över.

Orcherna hade stött på hårt motstånd. Den första hade stupat för Andras svärd och Yttgiffs dolk, som satt prydligt instucken i hans rygg, mellan två harnesplattor. Baz slägg hade gjort slut på den andre och Ronin hade lyckats sära den tredje i benet. När den rasande attackerat honom hade den aldrig nått fram, för plötsligt hade den inget huvud längre. Barbarinnan som fått full spelrum, när Morgan plötsligt försvunnit, höll som bäst på att torka av det gröna blodet från sitt svärd.

Bara Andra hade blivit sårad, men det var bara ett rivmärke på armen och ingen brydde sig.

Morgan tog sig långsamt upp på stigen. Baz fick syn på honom.

"Hittade du något?", flinade han och fortsatte småskrockande för att gratulera Be-Atrik till stridens häftigaste hugg. Morgan gick ikapp Ronin, när alla börjat röra sig igen. Krigaren ignorerade honom fullständigt.

"Varför?", frågade Morgan med dämpad röst.

"Varför vad?", sade Ronin och gav honom en sned blick.

"Ni knuffade mig!" Morgans röst var djupt indignerad.

"Gjorde jag?!"

Morgan svalde. Han såg sig om och mötte Be-Atriks mörka blick. Hon hade sett allt, men rörde inte en min.

Ronin stannade tvärt.

"Ja", sade han. "Jag knuffade dig, för jag ville ha dig ur vägen. Skydda dig, förstår du, så att de som kunde slåss skulle få göra det."

Morgans läppar darrade.

"Ni... ni är inte rättvis. Jag..."

"Lyssna, grabben!", sade Ronin hårt. "Jag är strategen i det här sällskapet, och om jag anser det strategiskt att peta ned dig för slänten är det strategiskt! Du gör som du blir tillsagd. Du är inte vald till någon sådan befattning. Förstår du?!"

Morgan andades sakta ut genom näsan och sänkte blicken.

"Jag förstår", sade han lågt.

Det hände inte mer den dagen. När det började mörkna slog de läger och åt. Ronin och Baz söp sig halvfulla på vin och började sjunga kampsånger med stor entusiasm. Morgan satt tyst, utan att äta speciellt mycket. Andra höll elden igång och Yttgiff kastade kottar i lågorna, allt under tonerna av *Den slaktade orchens tarmar de blänka* och andra slagdängor.

"Nåja", sade Andra. "De håller i alla fall gnolssen på avstånd."

I slutet på den andra dagen var de fortfarande kvar i skogen. När det började skymma såg Andra röda ögon bland träden, men inget anföll. De tycktes ha satt sig i respekt.

Vid tiotiden den tredje dagen började träden glesna.

"Vi närmar oss", sade Andra. "Vid elva är vi vid zonen."

"Bra!", sade Baz. "Det var på tiden."

"Det blir hett idag", sade Be-Atrik dovt.

"Ja, jag är rädd för det!", svarade Andra.

Vid halv tolv stod de vid de sista buskarna, små grågröna växter, och framför dem sträckte en klippöken ut sig så långt de kunde se. Solen stod högt på himlen.

"Uff... Det här solkenet kan inte vara normalt", väste dvärgen.

"Nej", sade Andra. "Det är det inte. Sanden och stenarna reflekterar det på ett underligt sätt. Jag vet inte hur marken

blev som den blev, men det var under "kriget" det hände, sägs det. Sedan dess kallas området "Helvetets strand" eller "infragrillen", vad det nu betyder."

"Underbart", väste Baz. "Tur att jag har varit ute mycket i år!"

"Ja!", sade Ronin och riktade ett elakt leende snett bakåt. "Här är det solbrädda som gäller. Ömtåligt skinn kommer att ta stryk."

"Lever något därinne?", frågade Yttgiff nyfiket.

"Inte mycket. Några missbildade buskar och träd, kanske. Möjliga djur som tål hettan bra, och inte behöver mycket vatten. Området är som sagt inte giftigt, bara hett."

Vi går in nu. Det blir bara hetare, ju längre vi väntar."

De andra lydde, men när de gått en knapp kilometer började Ronin stöna.

"Det här går inte", flämtade han och började ta av sig sin ringbrynja. Den var så het att det ångade om den. "Jag får gå i skjortan. Skit samma om det blir strid."

Be-Atrik nickade. Hon drog av sig sin brynja. Som alla barbarer gick hon normalt med bar överkropp och nu kom hennes brunglänsande hud i dagen. Ett stort, långt ärr, förmodligen efter ett svärdshugg, sträckte sig från hennes ena bröst till höften. Ronin och Baz såg beundrande på henne, men hennes blick mötte deras fullständigt oberörd. Hon packade ned brynjan.

De fortsatte. Morgan gick med blicken stint i marken. Hans ansikte var högrött. Kanske lite för rött för att solen ensam skulle vara orsaken.

Några timmar senare inträffade den första olyckan. Andra trappade plötsligt i en grop och snubblade. Ronin böjde sig för att hjälpa henne upp, men hon viftade bort honom.

"Vänta! Det här är inget vanligt hål. Det är grävt, och här finns tassmärken. Det finns djur här."

"Jag går före och letar!", ropade Yttgiff. "De kanske går att äta."

Han smet iväg över den steniga marken. Andra böjde sig längre ned och undersökte ett tydligt märke noggrannare. Plötsligt flög hon upp.

"Yttgiff!", skrek hon. "Spåren är större än jag trodde. Jag tror det är hyenor... och de går på *bakbenen!*"

I samma ögonblick som Yttgiff stannade hördes ett gällt skällande och kaskader av sand flög upp ur marken runt fibblingen. Åtta små varelsor hoppade upp och fyra av någon slags armborst. När Yttgiff föll liknade han en nåldyna.

Andra sände iväg två pilar från bågen som flugit i hennes hand, och två av hyenorna dog ögonblickligen.

"Ta dem innan de hinner ladda om!", skrek Ronin.

Hyenorna hade misstagit sig. De hade bara hört fibblingen och nu hann de inte ladda om. Ynkligt skällande tog de till flykten, men Andra lyckades fälla en till innan de försvann in i ett klippmassiv längre bort. Andra, Be-Atrik och Ronin förföljde dem, medan Mor-

gan och dvärgen sprang tillbaka till Yttgiff.

"Han klarar sig!", frustade Baz. "Pilarna tog i benen och häcken!"

Fibblingens blick var simmig.

"Gift!", väste han. "Ingen ide att...", hann han få fram innan hans ögon stelnade för alltid.

De andra kom tillbaka efter en kvart.

"Vi rökte ut dem!", sade Andra lättad. "Och slog ihjäl dem, en efter en. De hade sin håla bland klipporna. Hur mår Yttgiff?"

"Dåligt", sade Baz och gav henne en pil han slitit loss. Den var urholkad inuti och så fylld av ett genomskinligt rinnande gift att inte allt hunnit läcka ut än. Efter spetsen satt små böjda hullingar som fick den att fastna ordentligt. Ronin svor nervöst.

"Vad fan skulle han springa före för!?", skrek han. "Vi... vi begraver honom fort och drar. Jag har ingen lust att stanna här och vänta på fler."

"Du har rätt", sade Andra med en blick på pilen. "Här är inte hälsosamt."

Kvällen kom till slut och solen sjönk medan himlen färgades röd. Dagen hade varit ett stekande inferno, men nu över-

gick den kvalmigt dallrande kvällsluft och de slog läger vid ett vattenhål Be-Atrik lyckats finna bland några klippor. Ett par missbildade träd klamrade sig fast på en låg höjd en bit därifrån. Efter någon timme blev luften svalare.

Ronin och Be-Atrik hittade små gnagare vid vattenhållet och lyckades fånga flera stycken. Andra identifierade dem som sandlämlar och de smakade riktigt bra. Hon fick igång en eld på några torra buskar och lukten av grillad lämmel spred sig snart runt lägret. Stämningen var tryckt efter Fibblingens död, och de åt utan att säga så mycket.

"Inte så dumt", sade Ronin i ett försök konversera. "Kan du ge mig en till."

Baz räckte honom ett spett med två lämlar och han tog den ena. Den andra sträckte han ut mot Morgan som satt en bit längre från elden än de andra.

"Här... Du har inte fått någon."

"Nej tack..." Morgans röst var svag. "Jag tror inte jag vill ha. Ursäktat mig."

Han sköt lämmeln ifrån sig med en skakande hand och kom vacklande på fötter. Han vände ryggen åt dem och gick bort mot höjden. Baz rynkade näsan.

"Är det något fel på käket... eller är det sällskapet som inte duger?"

Ronin skakade på huvudet.

"Det är solen som har tagit knäcken på honom. Den är stark... för stark för en vekling."

"Vi kanske borde göra något", sade Andra och såg efter honom. "Han är värre därän än han vill låtsas om. Han kan knappt gå."

Ronin ryckte på axlarna.

"Jag känner mig måttligt inspirerad", sade han och sträckte ut sig på sanden. "Det sägs att det som inte dödar en människa, gör henne starkare."

"En förbättring hur det än går", sade Baz och flinade. "Jag är trött. Vi sover... och avaktar resultatet. Det ska bli... AAAOO!?"

Han tjöt till när Be-Atrik plötsligt slängde ett stort trästycke i elden så att glöden sprätte.

"Idioter!", hennes röst dånade av ursinne. "Räcker det inte med Yttgift? Vill ni att vi ska dö allihopa, innan vi ens kommer ut ur öknerna!"

Hon reste sig häftigt och försvann ut i mörkret. Ronin tittrade en smula förvånad efter henne.

"Vad fan tog det åt henne?"

Morgan satt lutad mot ett av träden på höjden.

Han stönade svagt och stirrade mot horisonten där solen gått ned. Hans såriga ansikte var glödhet och han kände sig färdig att svimma när som helst. Han slöt ögonen och lät vinden fläkta över huden, men öppnade dem igen när han hörde ljudet av steg. Be-Atrik stod framför honom, med en skål i handen. Hon såg allvarligt på honom.

"Du sover inte!", sade hon anklagande.

Morgan försökte le och viftade avvärande med handen. Be-Atrik såg att den var lika sönderbränd som ansiktet.

"Alla måste sova, om vi skall kunna fortsätta", sade hon och räckte honom skålen. Han tog emot den. I den fanns en ilaluktande, grönaktig smet med bitar av gräs i. Han såg frågande på henne.

"Smörj in dig där du är bränd. Du kan tvätta dig i morgon. Ät inget nu. Du kommer bara att få upp det. Ät den här kall, när du vaknar."

Hon slängde den sista lämmeln på marken framför honom och gick.

"T... tack", stammade Morgan efter henne. Hon vände sig om.

"Ingen orsak", sade hon. "Jag ska se till att du slipper sitta vakt i natt. Smörj in dig och sov."

Hon försvann ned till elden. Morgan gjorde som hon sagt.

4. RUINSTADEN

Nästa morgon vaknade Ronin vid soluppgången. Det var nästan kyligt nu, men han hörde knastrandet av eld och kröp ur sovsäcken. Det verkte överallt i kroppen och han kände sig lätt febrig. Solen hade inte lämnat någon oberörd.

"Godmorgon", sade Morgan. "Vill ni ha en kopp te?"

"Öh", sade Ronin och tog emot en kopp som Morgan räckte honom. Det var helt ofattbart, men ädlingen verkade vara i god form. Han var till och med nyrakad. Ronin kände sig lätt provocerad, men insåg att han inte gärna kunde klippa till honom.

De gav sig av så tidigt de kunde, men det var snart lika starkt solsken som under gårdagen.

Efter åtskilliga timmar hade de fortfarande inte hittat något.

"Jag är trött på det här!", röt Ronin. "Vi har gått i snart två dagar! Jag börjar tvivla på att din gamla skogsman kunde något annat än berätta rövarhistorier! Han kan ta sig i..."

Han ramlade baklänges över något som stack upp ur sanden, eftersom han gått med ryggen framåt medan han pratade. Andra böjde sig över föremålet. Det var av järn och hon försökte borsta bort sanden från det.

"Grattis, Ronin. Se här!"

Alla samlades runt henne. En underlig stålkonstruktion, till hälften sönderrostad, låg framför dem.

"Det står något på den", väste Andra. "Någon slags uråldriga tecken. De gamlas språk."

"Crescent", läste Morgan med rynkade ögonbryn.

"Kan du läsa det?", flämtade Andra.

"Jag har haft undervisning i de äldre språken.", medgav han. "Det är liksom tradition i vår familj."

"De snobbar sig med det där gamla snacket i societeten.", sade Ronin. "men för en gångs skull kan det vara till nytta. Vad betyder det?"

"Jag... jag tror det är någon slags beteckning eller symboliskt ord, men jag vet inte riktigt."

"Du vet inte?"

Morgan skakade på huvudet.

"Jag beklagar."

"Okej", sade Ronin. "Vad är det?"

"Ett vapen..."

"Ett fordon, tror jag."

Medan alla diskuterade satt Be-Atrik tyst på en klippa.

"Här är mycket sandlämlar", sade hon plötsligt.

Andra såg upp.

"Vad?"

"Mycket sandlämlar och alla spår går antingen darråt eller darråt." Hon pekade snett mot horisonten och snett bakåt. "Se här. Jag har fångat en av dem." Hon höll upp liten fet, fräsande lämmel. "Den har gräs mellan tänderna och är mycket tjock. Det växer gräs här någonstans och jag tror det är där borta."

Andra kisade. Långt bort, där barbarinnan hade pekat, var horisonten lätt taggig.

"Äntligen", sade Andra med ett triumferande leende. Där är det! Pojkar! Sluta bråka. Vi är nästan framme."

Efter en timmes snabb marsch stod de framför ruinerna. Halvt ihoprasade stål- och stenbyggnader reste sig ur sanden. En del var nästan intakta, andra bara stenhögar, lämnade åt sitt öde någon gång för sekler sedan och överallt fanns sandlämlarna. De var stadens enda inneväpnare nu och tycktes ha sina hålur i byggnadernas skydd.

Fascinerade och helt tysta vandrade äventyrarna omkring. Morgan och Andra var stumma av beundran och triumf, Baz och Ronin gick spända och en smula misstänksamma till en början, men bara till en början. Barbarinnan var inte helt tillfreds. Hon ogillade allt hon inte begrep, och i henne levde en hel del av den vidskepelse som avhållit många från att befatta sig med det gamla. Men hon visade inget, som vanligt. Tyst gick hon bredvid de andra, hela tiden på helspänn, men det enda som rörde sig var lämlarna som då och då stack fram huvudet ur något hål. I skuggan av husen växte gräs och på en del ställen egenartat formade växter. Luften surrade av insekter. Stämningen var mycket underlig.

De delade på sig och letade föremål på skilda håll. När de samlades igen hade de en hel hög saker, många med tecken på som Morgan fick försöka tyda så gott han kunde.

"Vi är förmodligen i något slags fort", sade Andra efter ett tag. "Vi har hittat massor av hjälmor och flera av dem är skadade av slag och inte av ålder. Ronin har hittat en del av ett gevär och det finns fler vapendelar."

"Ja... och all taggtråd som sticker upp överallt tyder också på det", sade Morgan. "Det här har varit en militärbas."

Ungefär då kom Baz gående. Han var den siste som återvände från sin runda.

"Jag har hittat en nedgång till något som nog är en källare", sade han. "Det är väl något sânt vi letar efter. Den är helt överväxt, men det går nog att ta sig ned."

Hålet Baz funnit låg i en sänka mellan två stenhögar och det växte ovanligt mycket växter där, i ett enda snår. Baz tog en sten och slängde in den i virrvarret av taggar och blad. Den fortsatte igenom en bra bit och efter ett ögonblick hördes det hur den träffade ett golv med ett svagt ekande ljud.

"Bra", sade Andra. "Nu får vi tränga oss igenom."

Knappt hade hon tagit ett steg förrän hon skrek till och backade. Hon hade ett stort bett på underbenet och blodet rann ordentligt från det.

"Vad hände?!", skrek Ronin.

"En växt... den där... den bet mig!"

En liten, knappt två decimeter hög buske, rörde sig inne bland de andra växterna. Den hade flera små taggiga knopplänkande blad som den högg och slog med och den lyckades fånga en stor humla i samma ögonblick de såg på den. Bettet den gett Andra hade tagit strax över stövelkanten. Be-Atrik hade fiskat upp en påse av läder ur sin axelväska och höll redan på att strö ut ett grått pulver över såret. Andra kved och försökte dra åt sig benet.

"Det dödar giften", sade Be-Atrik och stoppade på sig påsen. "Låt det sitta. Giften var inte så starkt, men det är inte bra."

"Tack", andades rangern och pressade undan tårarna. Hon visste hur kunniga barbarerna var i läkekonsten och lät pulvret sitta när hon lade om såret.

"Vilket monster!" Ronin ryste. "Jag hatar köttätande växter. Finns det fler?"

"Det vet jag inte. Se upp var ni trampar bara. Nu vet vi hur de ser ut."

Ronin och Morgan, som båda hade höga stövlar, gick först. När Ronin passerade den lilla växten svalde han. Det låg små lämmelben runt den och han kände sig lätt illamående. Det var en annan slags buskar innanför och han petade i dem med sin stövelklädda fot.

"Vi är nästan igenom. Jag går in", sade han tog ett steg genom det sista snåret.

Med ett fräsande prasslande reste sig en likadan växt som attackerat Andra ur bladen, men den här var nästan två meter hög och hade enorma knoppar som vecklade ut sig med nålvasa decimeterlånga taggar. Ronin skrek, i samma ögonblick instinktivt viss om att han inte skulle hinna dra svärdet innan växten högg. Allt hände under bråkdelen av några sekunder. Ronins tjut, växtens prasslande rörelse och det

vinande ljudet av något som visslade förbi genom luften och sedan... tystnad.

Växten hade stelnat. Ronin låg som förlamad på marken framför den och såg hur en av de käftliknande knopparna, stor som en vattenmelon plötsligt föll från stammen och slog i marken med ett smackande ljud. Sen en till och en till och så den sista. Det rann grön växtsaft från de rakbladsljämna ytorna där stammen kapats strax under knopparna.

Med hjärtat dunkade, nästan i otakt, och med dimmiga ögon stirrade Ronin på de skrumpnade växtdelarna på marken bredvid sig och på Morgan som stod framför honom med värjan dragen, och plötsligt såg han att det rann samma gröna vätska om den som om den stympade växten.

"Store Durin", andades Baz under sin vitnande näsa. "Det var det snabbaste jag sett!"

Morgans fingrar darrade när han torkade av värjbladet, men han log mot Ronin med bländvita tänder och en nästan räsvaktig blick.

"Nu när hindret är undanröjt, skulle det vara mig en ära att få se er ta första steget in i grottan. Efter er, Ronin."

5. FYNDET

Gången var förvånansvärt oskadd precis innanför öppningen, men längre in hade det varit ett ras som rivit ned högar av det grå stenliknande materialet från tak och väggar. Under en hög stack en halvt förmultnad skeletthand fram. Rester av grönt tyg låg vid och under den.

"Måste ha varit någon slags explosion", sade Andra och sparkade lite lätt på handen. "De lär ha använts högar av kastbomber under kriget."

Med facklor tända började de gå och snart stötte de på fler ras efter explosioner. Ronin rynkade ögonbrynet.

"Jag har sett krutbombshål förr", mumlade han. "Men de här kratrarna ligger djupare i golvet än normalt."

"De har inte använt krut", sade Andra. "Det här är gjort med starkare grejor."

"Men ändå", sade Baz. "Hålen ligger djupt. Som om laddningen legat i golvet."

"Hm", sade Andra. "Tror du? Det här är ju inomhus."

Dvärgen ryckte på axlarna och de fortsatte. Överallt var gångarna skadade och på vissa ställen fick de klämma sig igenom smala passager som blockerades av stenar. På flera ställen, alltid nära rasen, låg rester av sköra, sönderfallande människoben med gröna tygrestor. Baz hittade en rostig pistol i handen på en av kropparna.

"Den är värdefull", sade Ronin. "Det finns folk som samlar, men behåll den om den funkar. De där gamla museiföremålen kan vara mycket maffigare än mynningladdarna."

"De brukar explodera i handen också", sade Baz, men stoppade på sig sitt fynd.

I över en timme gick de. Det var en enda lång gång, men den svängde ibland och hade flera sidogångar. De fann flera rum, men de var antingen tomma eller urblåsta av explosioner. Fragment av möbler och glas låg utspridda tillsammans med förvridna stålskåp. Men till slut hamnade de i en oskadd sidogång som de följde med spänd förväntan.

Sidogången slutade i en stängd dörr. Den verkade helt oskadd.

"Nu börjar det likna något!", sade Baz hoppfullt. Han gick sakta fram och lade en darrande hand på den släta ytan. Det fanns inget handtag, men i samma ögonblick han rörde vid metallen gled dörren in i väggen, driven av någon gammal mekanism. Han såg in i ett mörkt rum.

"Vad ser du?"

Dvärgen lyste in med en fackla. Ljuset fladdrade över något som liknade ett bord och längre bort stod något han inte riktigt kunde urskilja vad det var.

"Ett bord... och ett skåp, tror jag. Jag går in."

Han försvarar in i rummet och de andra följde honom efter ett ögonblick.

Luften var tung och kvalmig därinne, och allt var täckt av damm. De rödde sig försiktigt för att inte röra upp det, när de undersökte skrivbordet vid väggen. Med darrande fingrar öppnade Andra en låda och fann gamla gulnade papper och pennor av metall. De fungerade inte, bläcket hade torkat för århundraden sedan, men hon packade ned dem i alla fall, väl medveten om vilket värde de hade för folk som samlade på gamla föremål. I de andra lådorna fanns mera skrivdon, som en linjal av något blått genomskinligt material, saker hon inte riktigt förstod hur de skulle användas och längst ned under en pappershöög låg en pistol. Den var av någon slags vitt blankt material och hade en underlig form, men det var en pistol. Morgan flämtade.

"En... en laser!"

"Vad?"

"En laser. Vi har en sådan hemma i en monter. Den fungerar inte längre, det var över hundra år sedan den fungerade, men dem här är exakt likadan, exakt."

"Hallå där..." sade Andra och såg på honom med stora ögon. Hur pass bevärdad är du egentligen i den äldre kulturen?"

"En av mina förfäder var upptäckare", viskade Morgan, lätt frånvarande. Hans fingrar vidrörde darrande den släta ytan på pistolen. "Han grundade vår ätt. Han... blev adlad för sitt mod och sina upptäckter, och han behöll allt han hittade. Vi har kvar många... flera pistoler... men de flesta fungerar inte. Många andra föremål också, bara prydnader... men värdefulla. Mycket värdefulla."

"Hur länge sedan är det som din förfader levde?"

"Jag är sjunde ledet."

"Jag förstår", sade Andra. "Här. Ta pistolen och visa hur man använder den."

Morgan tog emot den och utforskade den med blicken.

"Håll upp ett papper" sade han sakta. Andra gjorde som han sade och han lyfte pistolen, tryckte in några reglage och tryckte av. En röd, mycket tunn stråle sköt ut och gjorde ett hål i papperet. Det tog eld och Andra släppte det på golvet. Morgan sänkte pistolen.

"Det kan göra hål rakt genom en människa", sade han allvarligt. "Ett ohylligt vapen. Var försiktig."

Han gav henne det tillbaka. Andras ögon lyste. Hon kunde behålla den, för den var ett vapen. Baz avbröt deras andaktsfulla samtal, en smula irriterad över att han inte hittat pistolen.

"Det här i skrivbordet kan inte vara värt så mycket, om du behåller den där. Borgmästaren kommer inte att nöja sig med det."

"Nej", sade Ronin med kvävd stämma. "Men han kommer inte att nobba det här."

Krigaren stod vid skåpet lite längre bort. Han hade öppnat det och stod nu bara och tittade. Andra rusade fram till honom och slet upp den andra skåpdörren. Ronin tog något från en hylla och höll fram det för de andra. Det var en grå metallcylinder med utskjutande delar i ändarna. Be-Atrik som stod precis framför honom ryggade tillbaka.

"Vad... vad är det?!"

"Ett batteri!", flämtade Baz. "En elektricitetsladdare!"

"Nej!", skrek Ronin. "Hundra... tvåhundra batterier! Hela hyllor fulla. De ligger packade i... plast. Helt oskadada!"

"Hetsa inte upp dig!", sade Andra. "De fungerar säkert inte längre."

Morgan hade störtat tillbaka till skrivbordet i samma stund han såg batteriet. På bordskanten satt en dosa han genast gissat vara en sorts pennvässare när han såg den. Den hade inte fungerat när han stuckit in en penna i den och den hade inga knappar. Med flinka fingrar lyckades han få loss skivan på baksidan av apparaten och han hade haft rätt. En

likadan cylinder som Ronin höll i föll ut i dammet på golvet.

"Ronin! Släng hit batteriet!!"

Hans röst var så gäll och upphetsad att krigaren nästan reflexmässigt skickade iväg cylindern. Morgan fångade den blixtnabbt och stirrade in i pennvässaren.

"Plus och minus", viskade han och pressade in batteriet i ett hålrum. Han tryckte tillbaka plattan på plats.

"Här!", väste Andra, som nu var med på noterna. "Här, ta penna!"

Morgan pressade in pennspetsen i hålet och det svaga surrande ljudet som uppstod var nog för att få honom att flyga upp med ett glädjetjut.

"Den fungerar!", skrek Ronin och dunkade honom i ryggen. "De jåkla batterierna fungerar fortfarande!"

"De är värda en förmögenhet", sade Andra andlöst. "Folk med pengar betalar vad som helst för att få sina gamla prylar att fungera. Vi... vi har lyckats!"

"Bra", sade Be-Atrik. "Nu kan vi sticka härifrån."

6. FÄLLAN

"Sticka härifrån?", sade Ronin när han hade hämtat sig lite. "Är du inte klok? Det här är rena guldgruvan. Vi har inte kommit till slutet än."

De andra satt på golvet och på skrivbordet, lätt dämpade av lättnad över att ha lyckats. Baz såg upp och flinade.

"Jag fortsätter", sade han. "Här finns mer att hämta."

Morgan såg en aning besvärat på barbarinnan.

"Jag... jag håller nog med de andra", sade han och log. "Jag måste bekänna att jag har gripits lite av allt det här. Jag röstar för att vi fortsätter."

"Inte mycket att diskutera då", sade Andra. "Jag säger ja. Vi lämnar batterierna här och tar dem på tillbakavägen. Kommer du, Be-Atrik?"

"Jag kommer", svarade hon. Hon såg inte glad ut.

Gången fortsatte. Den var i betydligt bättre skick nu än längre bakom dem. Här och var hade visserligen bitar av taket lossnat, men förutom det var det bara dammig och unket. Det fanns inga benrester.

"Här är helt öde", sade Baz. "De har inte slagits här... bara stuckit härifrån och lämnat det som det var."

Hans röst ekade mot de kala väggarna. Gången hade inga sidogångar längre och tycktes fortsätta så långt in deras facklor räckte.

"Jag undrar varför de stack", sade Andra sakta. "Här är helt ornta. Inga skottskador eller något. Allt är i perfekt skick."

"Inte allt", sade Ronin. "Golvet är dåligt. Det gav nyss vika lite under foten."

"Vad... vad är det som mullrar?", frågade Morgan med uppspärade ögon.

Sedan brakade det till bakom dem. Gången skakade och det rasade sten och grus från taket. Damm och rök virvlade upp, men när det lade sig kunde de se vad som hänt. Gången bakom dem fanns inte längre. En vägg av stål hade fallit ned och blockerade effektivt deras reträtt.

"Okay, Russkies!", mullrade en metallisk röst ur intet. "You got in. Let's see if you can get out. It's easy. Just avoid touching the floor. Have a nice time."

"Vad... vad sade han?", stammade Baz.

"Jag vet inte!", flämtade Morgan olyckligt.

"Det finns ett papper på dörren", sade Andra och gick långsamt bort till stålväggen. Ett mycket gulnad papper inpackat i plast satt fastnitat på den. Alla gick snabbt åt sidan för att släppa fram Morgan. Han höll upp facklan och läste med rynkade ögonbryn.

"Vad står det?"

Morgan hade slutat läsa. Han såg sakta upp mot dem.

"Det står att det finns bomber i golvet. De exploderar om vi trampar på dem. Meddelandet är avsett för dem som anfaller det här fortet."

Ingen sade något på en lång stund, men sedan bröt Baz ut i klagan.

"Hela golvet är minerat!", tjöt han. "Det här stället är sprängt innifrån. Jag sade ju att det var något jävligt skumt med de där hålen, men ingen lyssnade!"

Be-Atrik gav honom en enda lång blick, men sade inget.

"Hela golvet kan inte vara minerat", sade Andra svagt. "Det måste finnas ställen man kan gå på. Här, där vi står är det säkert. Vi måste försöka hålla huvudet kallt och tänka logiskt."

"Lätt att säga", kved Ronin.

"Golvet är blankt på stora ytor", sade dvärgen. "Har de lagt ned något som kan utlösas måste det ligga nära vid golvskevarna. Ronin trampade nyss på en platta, som fick väggen

att falla ned."

"Vi skulle ha behövt Yttgiff nu", sade Andra trött.

De stod stilla i gången. Ingen vågade röra sig. Framför dem låg den oskadda golvytan och den sträckte sig längre än de kunde se i mörkret. Damm och grus hade fallit från taket och det var svårt att se vad som fanns under det. En efter en riktades blickarna mot Andra.

"Håll er bakom mig", sade hon med darrande röst. "Vi måste försöka. Baz har nog rätt... Vi måste försöka gå på släta ytor."

De väntade under spänd tystnad, medan hon långsamt tog några steg framåt. Hon undersökte golvet noga och förde facklan fram och tillbaka över det. De följde henne när hon gav tecken och tog sig långsamt framåt. Ingen yttrade ett ord, livrädd att bryta rangerns koncentration.

Andra stannade plötsligt och svalde ansträngt. Golvet framför dem var en enda röra av nedfallet takmaterial och

skräp.

"Det är livsfarligt att gå i det där!", viskade hon svagt.

"Ja, men vi måste ut!", sade Ronin irriterat. Hans ansikte rann av svett.

"Jag går inte längre", fräste Andra. "Jag har tagit nog med risker. Gå du!!"

"Du är experten. Inte jag!"

"Det hjälper inte att vara expert. Det går inte att se något i den där röran. Vill du ha ett expertutlåtande?! Någon måste chansa och prova ut en linje där man kan gå, och försöka gå där golvet verkar jämt. *Någon frivilligt? Ronin?*"

Tystnaden sänkte sig. Ronin slog bort blicken. Baz tyckte vara helt upptagen med att peta i vägen med sitt släggskäft, och undvek skickligt hennes ögon. Be-Atrik såg tillbaka på henne, men avslöjade inte med sin vildhet hon tänkte. Hon svarade inte.

"Vem skulle kunna vara så jävla ädel?", mumlade Baz i skägget, så lågt att ingen hörde honom.

Morgan ställde försiktigt ned sin packning bredvid sig.

"Bäst att vara så rörlig som möjligt", sade han med ett ansträngt leende. "Andra... skulle ni vilja ge mig en ny fackla?"

Chockad räckte Andra honom facklan. Han tände eld på den och tog ett försiktigt steg ut bland bråten. De andra stirrade på honom, som om de inte trodde sina ögon.

"Det går aldrig!", väste Baz. "Självmod!"

"Synd", mumlade Ronin. "Jag som just började gilla honom."

"Grabben!", ropade han högt. "Jag är ledsen att jag trackade dig... Om vi inte ses igen, så vet du i alla fall att jag menar det!"

"Ingen orsak", mumlade Morgan och stirrade framför sig. Ljuset från facklan fladdrade över golvet och kastade skuggor till höger och vänster. Han kände hur kallsvetten trängde fram i pannan, när han insåg att han tagit de två sista stegen helt i blindo.

"Hopplöst", viskade Andra. "Facklangör det bara värre för honom. Han får inte tillräckligt med ljus."

"För mörkt!", ropade Morgan, som om han hört henne. "Bäst ni backar så långt ni kan. Jag kan utlösa något när som helst."

"Helvete!", stönade Ronin, men drog sig bakåt med de andra. Ljudet av stål mot flinta hördes bakom honom, och det fräste till när Be-Atrik tände sin extrafackla.

"Vänta, Morgan!", dånade hennes röst. Han vände sig om.

"Jag håller facklorna åt dig", sade barbarinnan tonlöst.

"Du är galen", väste Ronin hest åt henne och hans stålhårda arm sköt ut och höll henne tillbaka. "Låt honom, för fan."

Be-Atrik gav honom en nattsvart blick och böjde undan hans arm, som om den varit av gummi. Hon gick i Morgans fotspår och nådde fram till honom efter en andlös minut. Ljuset hon hade med sig fick skuggorna att försvinna. Morgans blick var en blandning av skräck och vädjan.

"Be-Atrik... Jag ber er. Gör inte det här för mig. Jag..."

"Håll käften", väste Be-Atrik ursinnigt. "Jag ökar våra odds. Om du trampar fel, kanske vi dör allihopa! *Se var du går!*"

"Förlåt mig", stammade Morgan. Hans ansikte glänste, alldeles vått, när han fortsatte framåt. Barbarinnan var tätt bakom honom.

Ronin, Andra och Baz väntade under tystnad vid väggen. Deras nervositet ökade för var minut och Baz petade frenetiskt i väggen med släggskäft. Ronin såg på Andra. Hon såg tillbaka. Plötsligt gav ett stycke av väggen vika under Baz släggskäft och ett rektangelformat område sjönk in en centimeter. Plattan blinkade till och började lysa rött. Det språkade i luften.

"Åh...nej", flämtade Baz och Ronin och Andra svängde runt mot honom.

"*Game over!*", ljöd den mekaniska rösten.

Ronin öppnade munnen för att säga något, men han hann aldrig.

7. MORGAN OCH BE-ATRIK

Be-Atrik öppnade ögonen och såg ut i mörkret. Hela hennes kropp värkte och de hårda stenarna under ryggen var iskalla. Hon rörde sig lite och kände hur sten och sand, som legat på henne, rasade nedför sidorna. Ekot av explosionen ringde fortfarande i hennes öron, och hon mindes det ohyggliga ljusskenet hon sett när hon vände sig om. Sedan hade allt rasat av tryckvägen, som blåste ut facklorna och slungade henne framåt. Något hade träffat henne i bakhuvudet, och det var det sista hon mindes.

Nu var allt tyst. En lätt vind susade någonstans och hon kunde känna varmt solskin mot sin sandiga hud. Hennes ögon värkte.

Det var då hon förstod att det inte var mörkt, att det var hon som inte kunde se, och hon kände hur en iskyla spred sig genom kroppen. Hon skulle aldrig klara sig tillbaka ensam, om hon var blind. Hyenorerna, växterna, öknen. Hon kunde knappt andas. Darrande började hennes högra hand söka efter svärdet som lossnat från bältet. Hon ville känna det i handen.

Men det var inte svärdet hennes fingrar slöts om, utan en annan hand. Varm och vibrerande kramade den om hennes, allt annat än död.

"Be-Atrik... ni... ni är skadad. Ni blöder", viskade Morgans röst oroligt. Den var hes och ansträngd, och hon hörde honom hosta.

Hon hade glömt att han varit med henne. Plötsligt mindes hon hur de slungats in i varandra innan mörkret kom. En svagt hopp tändes.

"Kan du se att jag blöder?", väste hon och kramade hårt med båda händerna om hans arm. "Kan du se?"

"Ja...", stammade han. "Jag ser utmärkt. Explosionen fick halva gången att rasa in, och vi var visst nära marknivån, för jag ser rätt ut. Varför undrar ni..."

Hans röst blev plötsligt fylld av oro.

"Ni är väl inte...?"

"Jo... sade Be-Atrik tonlöst.

"Åh... kära nån då!", viskade han förtvivlat. "Jag förstår... det var ljuset! Jag ser för jag fick kappan över huvudet när jag föll och sammeten måste ha skyddat ögonen. Jag hade den fortfarande där när jag vaknade... efter jag slog i väggen. Ni låg så stilla och jag satt fast... kunde inte nå er. Jag lyckades just få loss benet och sen såg jag att ni rörde er. Ni är... liksom snöblind. Det går över! Var inte rädd, det går över!"

"Jag är inte rädd!", fräste Be-Atrik. Hjälplosheten gjorde henne ursinnig. "Jag lever, men hur är det med de andra? De kan inte ha överlevt!"

"Nej...", sade han tungt. De stod mitt i explosionen... och gången har rasat där. Ton... tonvis av sten. Det... det finns inte en chans att de lever."

"Jag vill ut!", väste barbarinnan. "Hela det här stället är förbannat. Hjälp mig ut!"

"Ja... ja visst. Här! Ta min hand. Kan ni..."

"*Slut prata med mig som om jag var två stycken!*", vrålade hon, skummande av vrede och smärta, när han stöttade upp henne.

"Ni... ni sade aldrig att jag fick dua er!", stammade Morgan olyckligt.

Det rasade fortfarande sten och sand från hålet i taket, när de vacklade fram mot det. Be-Atrik blödde från flera skrap-sår, men Morgans kläder hade skyddat honom ganska bra. Stenmassorna som rasat ned i gången låg som ett olycksbådande gravröse över deras följeslagare och Morgan bet sig i läppen för att hålla tankarna borta från dem. Be-Atrik kra-

made om sitt svärdsfäste med ena handen och om hans skuldra med den andra. Stödda på varandra började de ta sig upp för den nybildade slutningen, men stenarna gav vika under deras fötter och de halkade tillbaka gång på gång.

"Solen håller på att gå ned", viskade Morgan ansträngt. "Vi måste ha legat ganska länge innan vi vaknade."

"Kanske. Jag vet inte. Jag visste aldrig vad klockan var härnere. Jag vill inte vara här när natten kommer."

Morgan fick grepp om en betongkant som stack ut och drog sig uppåt. Be-Atrik var tung som bly, men när hon väl fick tag själv gick det lättare. Morgan nådde upp till ljuset och log lättad när han såg en liten lämmel sitta på kanten och betrakta honom. Den ryckte till och flydde med ett pipande.

Långt borta hörde han underliga ljud, men han hade inte tid att tänka på dem. De lyckades ta sig upp i ruinstaden igen och blev liggande flämtande i sanden. Be-Atrik gned sina värkande ögon, men solljuset mattades av och hon kände att luften redan var svalare. Nu kunde hon också höra ljuden.

"Det är djur... som ylar", sade hon och försökte komma på fötter.

Morgan spanade ut över de mörknande ruinerna och såg något som rörde sig.

"Det ser ut som en hund."

"Sjakaler. De har kommit hit för lämlarnas skull. Jag tror inte de skulle röra oss, men..."

Morgan ryckte till.

"Mulan!"

I samma stund hörde de hur den gnäggade. Morgan flög upp och skulle just rusa iväg, när ett skärande ylande skar genom luften. Något mörkt skimrande kom störtande ur skuggorna och vräkte sig rakt mot honom. Hans värja blixtrade till sekunden försent och något rev honom över ryggen.

"Be-Atrik!" Hans skrik var lika fyllt av skräck som smärta. Djuret hade skurit sig på värjbladet när det hoppat över honom och nu fortsatte det ursinnigt mot barbarinnan. "Den kommer mot dig... *Från höger!*"

Han slängde sig fram med värjan i handen, men djuret var redan utom räckhåll för klingan. Det glänste till i den nedgående solen och ljudet av stål som högg i kött blandades med ett sista ynkligt ylande. Han såg hur djuret slungades bakåt, nästan i två delar. Be-Atrik vacklade upp med två handssvärdet i händerna och hennes muskler var spända som bågsträngar.

"Bra!", flämtade hon och log triumferande med vita tänder. "Tala om för mig var de är. Jag har tränat strid med förbundna ögon. Vad var det?"

"Jag vet inte. Det ser ut som en hund utan päls. Den har fjäll, som en ödla. Det var bara en."

"Jag hör fler! Vi har inte råd att förlora mulan. Vi måste dit!"

Morgan kände igen sig. Han hade gått där förut, och det var inte långt till stället de lämnat mulan på. De sprang och nådde fram efter några minuter.

"Hur många?!", skrek Be-Atrik.

"Fem! De kommer hitåt! Du kan inte slå... inte så där!"

"Tala för dig själv!"

Det fanns ingen tid att tala överhuvudtaget. Morgan hopade undan för den första attacken, rullade runt och stack djuret djupt i ena länden.

"Be-Atrik! *Vänster!*", skrek han och begravnade klackarna i sidan på nästa hundliknande varelse, när han sparkade ut. Den slungades bakåt och han var på fötter innan den han upp. "Jag skyddar mulan!"

"Bra! Håll dig undan för mig!", vrålade hon tillbaka och svängde till med svärdet i den riktning han gett henne.

Striden varade i kanske fem minuter och det var rena tumultet. Morgan blev riven, men inte allvarligt och han lyckades döda två av djuren. Be-Atrik lyckades döda ett och

ingen av de andra lyckades ens komma nära nog för att ge henne ett bett. Resten av dem retirerade och Morgan sprang fram till henne.

"De kommer tillbaka", flämtade hon, "med resten av floken. Finns det något hus vi kan barrikadera oss i?!"

"Ja, där borta!"

Morgan tog mulan och de nådde fram precis i tid. Han vräkte stenblock och bråte framför dörröppningen och efter ytterligare några minuters kamp kunde de sjunka tillbaka mot den skrovliga väggen i huset. Det var nästan kolmörkt nu, fastän taket var borta och Morgan kunde bara se silhuetten av barbarinnan som flämtande lutade sig mot ett stenblock. Det rann blod över hennes våldsamt hävande bröstkorg och hon var lika svettig som han.

"Skulle ha förstätt", stönade hon. "Lämlarna måste locka andra djur. Vinden hade tagit bort spåren. Det blåser om dagen."

"Vi klarade det", sade Morgan och kröp bort till mulan, som stod och gnäggade oroligt. Den var stressad, men oskadd. Han fick tag i en vattenflaska och tvättade både hennes och sina egna sär. De drack tills flaskan var tom, innan de sjönk ihop och somnade.

När morgonen kom låg ruinerna lika öde som när de först kommit dit. En och annan lämmel kikade ut ur sprickorna i husen, men de vågade sig inte ut än. Kropparna av de döda djuren var borta, förmodligen uppåtän av sina släktingar. När Be-Atrik vaknade kunde hon se skillnad mellan mörker och ljus, men hon var fortfarande ur ständ att göra något. Morgan gav henne bröd och vatten och de täckte över hennes ögon med en bit tyg, för att de skulle få vila. Han stannade hos henne hela dagen, men när kvällen kom hade hennes syn återvänt nästan helt. Då lämnade han henne och gick för att hämta batterierna. Det kändes olycksbådande och obehagligt att återvända till det underjordiska rummet, och han slängde ned de dyrbara cylindrarna i packningen så fort han kunde och tog sig ut fortast möjligt. Dagen därpå lämnade de staden, nästan lyckliga att få kämpa med hettan igen.

Kanske skulle de ha sört sina färdkamrater mera om de hade haft tid, men nu tycktes solen ytterligare ha ökat i styrka och alla krafter gick åt till att ta sig framåt.

"Så synd att vi inte har en kompass", stönade Morgan och torkade svetten ur pannan, med en näsduk som nu var nästan utsliten. "Då hade vi kunnat gå på natten."

"Vi kan gå efter stjärnorna", sade Be-Atrik utan att vända sig om eller sänka takten.

"Varför gör vi inte det?"

"Därför att de djur som finns här är nattdjur... och jagar på natten."

"Du behöver inte fortsätta", sade Morgan svagt.

"Det tänkte jag inte. Den som talar mindre, går fortare."

"Jag har inte sagt något på två timmar!"

"Du talar rätt mycket", sade Be-Atrik. "Försök med två timmar till."

Morgan sänkte blicken mot marken. Han drack lite ur sin vattenflaska och sade inget mer förrän det blev mörkt.

De startade tidigt på morgonen igen, lite lättare i sinnet eftersom det var sista dagen i öknen. Be-Atrik gick fortare den här dagen och Morgan badade i svett. De tog korta pauser och drack massor av vatten. Mulan fick en extraranson för att orka med, nu när den var tyngd av de tunga batterierna. På eftermiddagen började små förtvinade buskar dyka upp och de kunde skymta träd vid horisonten. Be-Atrik sträckte ut sina långa ben till fullo och Morgan fick nästan springa för att hinna med henne. Det gjorde honom ingenting, för nu kände han samma glädje som hon över att se skog igen.

Be-Atrik hade släppt på vaksamheten för första gången på hela resan. Hon såg ingen fara vänta bland buskarna, vilket var ett fruktansvärt misstag, och hon blev totalt överrumplad när ödlan reste sig framför henne.

Den var enorm, en sandödlan på över två meter och med en kraftig taggig svans som den svepte över marken som en piska. Den tjocka klumpen längst ut skulle ha träffat henne om inte Morgans hårt drillade reflexer fungerat trots tröttheten. Hans värja for ut och genomborrade ödlands framben. Reptilen gav upp ett skärande vrål och snodde runt. Be-Atrik högg med all kraft, men tvåhåndssvärdet klöv bara luft. Svansen svepte åter till och träffade Morgan i knäveckan. Han föll framstupa och ödlan var över honom på en sekund, spottande och nafsande, men Morgan hann vrida sig och spetsen på värjan stack upp ur ödlands rygg i samma ögonblick som den föll på honom. Be-Atrik högg, och den här gången missade hon inte.

Med ett djupt hack i ryggen vacklade ödlan. Den var döende, men kämpade ännu. Morgan fick luft igen och reste sig flämtande på armbågarna. Be-Atrik behövde ingen hjälp. Med ett hest skri fyllde hon lungorna med luft och skildje ödeluhuvudet från kroppen i ett enda hugg. Grönaktigt blod flöt ut i sanden och stänkte upp på hennes armar. Morgan andades ut och började resa sig. Han skrattade av lättnad, men Be-Atrik såg upp och fick syn på något bakom honom. Hon skrek ett varningsrop, men det var för sent. Han vände sig om i samma ögonblick som hon skrek, och en tjock pil träffade honom i axeln. Han föll, samtidigt som Be-Atrik kastade sin jaktkniv och träffade hyenan mitt i bröstet. Hon kastade sig över den redan döda kroppen och slet åt sig kniven igen.

Morgan kämpade sig upp och försökte dra ut pilen med skakande fingrar. Den satt stenhårt och han kunde känna hur hela axeln stack när gifvet spreds i den. Be-Atrik kom snubblade med kniven i handen. Hon vräkte omkul honom och slet ut pilen med all sin kraft. Han skrek till och svimmade.

Be-Atrik torkade av kniven mot höftskynket och skar upp såret med den. Hon lyfte upp honom och fort, fort började hon springa mot träden. Hon kunde känna hur han började vakna till igen.

Hon bar honom springande uppför en slänt och lade ned honom i skuggan på gräset. Han stönade svagt, halvt vaken, halvt borta och blodet rann kraftigt ur axeln. Men inte tillräckligt kraftigt. Hon försökte skära mera, men det hjälpte inte och med slutna ögon fattade hon ett riskabelt beslut.

Morgan spärrade upp ögonen och hans ansikte vitnade, när hon pressade honom mot marken och sög blodet ur hans axel med munnen. Han skälvde och hans fingrar grep i luften, men hon hade läst hans armar och ben och spottade ut munfull efter munfull blod i sanden. Hans allt svagare muskler kunde inte tävla med hennes, och hans krafter gick åt att bita ihop käkarna tills hon äntligen slutade. Be-Atrik slet korken ur fältflaskan och fyllde munnen med vatten, spottade, fyllde munnen igen och skakade runt innehållet. Hon spottade en sista gång och stirrade flämtande på honom. Han såg tillbaka och hans gröna ögon glittrade svagt i det vita ansiktet. De andades tungt båda två och han pressade fram ett leende.

Be-Atrik sträckte långsamt ut handen och strök svetten ur hans panna. Hans blonda hår var genomdränkt av det och han skakade som om han haft frossa. Han fick inte dö nu, han fick inte. Be-Atrik kände paniken växa. Mätte hon ha fått ut allt gift, för nu vågade hon inte ta mer blod. Hon pressade in handen i axelväskan och hällde så mycket grått pulver ur en läderpåse hon kunde över såret och förband honom snabbt med tygremor hon slet från hans kappa. Morgan andades tungt och hon log mot honom. Han vidrörde hennes kind med fingertopparna.

"Du... du är vacker när du ler", viskade han. "Varför gör du inte det oftare?"

Be-Atrik drog hastigt undan ansiktet och han drog åt sig handen, plötsligt medveten om vad han sagt. De stirrade på varandra och plötsligt skrattade Be-Atrik. Hon lade armarna om honom och kramade honom försiktigt. Han pressade ansiktet mot hennes hals och hans händer låg mot hennes rygg. I några sekunder låg de så, men sedan lösgjorde hon sig försiktigt. Han log generat och hon reste sig.

"Vänta här. Jag skall hämta saker", sade hon kort och sprang snabbt nedför sluttningen. Morgan såg efter henne med matta ögon. Han kände hjärtat dunka hårt och försökte andas lugnare så att det skulle lugna ner sig. Han kunde inte göra annat än vänta och han behövde inte vänta länge.

Be-Atrik kom och hon hade med sig mat och filter från packningen. Hon svepte in honom och började laga till något i skålar över en eld, som hon snabbt hade tänt. Hon gav honom ett ögonkast då och då, men hon var hårt koncentrerad på innehållet i skålarna. När hon var färdig tog hon av hans bindor och lade på något tjockt, varmt, grått, illaluktande ur den ena skålen. Han ryste, men tvivlade inte på att hon visste vad hon gjorde. Den andra skålen innehöll en något trevligare gröt och hon matade honom med den, fast besluten om att inte låta honom göra något själv. Han varken kunde, eller vågade, protestera.

När hon tvingat i honom alltihop, hade solen redan börjat sjunka. Mörkret sänkte sig snabbt. Hon tog fram ett underligt format blad, vek ihop det och stoppade in det i munnen på honom.

"Här!", sade hon. "Tugga på det och sov."

Morgan mindes inte mycket av den natten. Vad det än var som fanns i bladet, träffade det honom som en slägga och han sjönk in någon slags dvala. Korta ögonblick var han vaken och han såg Be-Atriks skepnad sitta lutad över honom, med ett bekymrat ansiktsuttryck, men snart hade han domnat bort igen. Han kände varken smärta eller tid. Allt var faktiskt mycket egenartat, nästan lustigt.

När morgonen kom började världen återvända. Han kände sig matt, som om han haft hög feber och han hade en svag känsla av att han talat en massa, men han kunde inte minnas vad han hade sagt. Be-Atrik satt fortfarande kvar. Hon såg trött ut. Elden glödde svagt i morgonljuset.

"Mår du bra?", frågade hon med skrovlig röst.

Han nickade.

"Ja... men du behöver sova. Jag väcker dig om det händer något."

Hon gav honom en underlig blick, men hon lade sig ned bredvid honom och innan hon slöt ögonen sträckte hon ut armen och rörde vid hans arm.

"Bli frisk... Morgan.", viskade hon och somnade.

8. TALANDE TYSTNAD

Elden fallnade långsamt och glöden lyste allt svagare i natten. Morgan rörde om med en träkäpp och för ett ögonblick flammade skenet upp igen. Be-Atrik såg hur ljuset speglades i hans ögon och hans hår glänste i mörkret. Hon satt på andra sidan elden och lindade sitt dolkfäste med våta lädersnören, och tystnaden var kompakt runt dem. Inga fåglar eller djur hördes och träden susade bara svagt i vinden.

Det var tre dagar sedan de lämnat öken och Morgans arm var fullt brukbar igen. Visserligen hade värjarmen varit oskadd hela tiden, men de hade ändå blivit tvungna att ta det försiktigt och undvika konfrontationer. De var bara två nu. De hade missat skogsstigen med flera mil och fått ta sig hem en annan väg, vilket hade kostat dem dagar. Skogen var sank på stora områden, men de slapp orcherorna på det sättet. Dagarna gick ganska fort, för de fick kämpa hårt för att

ta sig fram, men det låg något tryckt emellan dem och de hade nästan slutat tala med varandra.

"Vi behöver mer ved", sade Be-Atrik utan att ta ögonen från dolken. Hon reste sig och försvann ut i mörkret.

Morgan nickade. Det var egentligen inget fel på den ved som låg omkring dem, i form av kvistar och fallna träd, men Be-Atrik gick alltid långt om kvällen och kunde vara borta i timmar. Han lade sig ned och drog upp filten över sig, medan han stirrade i glöden. Han slöt ögonen och vred sig fram och tillbaka utan att kunna sova. Be-Atrik kom tillbaka efter något som förmodligen var två timmar, och han var fortfarande klarvaken. Han hörde henne släppa en lätt börd på marken och sätta sig, men han rörde sig inte, lyfte bara obefintligt på ögonlocken och fick en glimt av henne. Hon såg åt hans håll och han blundade snabbt.

Mätte jag komma hem snart!, tänkte han och kände hur bröstet värkte av oro. Mätte det här sluta innan jag blir galen.

9. DET OUNDVIKLIGA

"Store tid!", utbrast Morgan. "Jag hade ingen aning om att vi var så nära."

Han lutade sig ut från klippusprånget och såg ned mot Tvetuna som bredde ut sig under honom. Be-Atrik hade stannat en bit bakom honom och höll i mulan.

"Vi kommer från ett annat håll nu", sade hon. "Få färdas den här vägen."

De hade kommit söderifrån och gått i svagt uppförslut i en hel dag, vilket fört dem ganska högt upp. Den uppgående solen värmede bergsidan de stod på, men dalen skulle ligga i skugga ytterligare någon timme. Morgondimmorna skymde sikten en aning och husen var invälvda i dis. Längre bort i dalen kunde man urskilja en stor grå-vit byggnad, belägen på en höjd och omgiven av fält och skog. Det såg ut som en tavl.

"Där är en stig", sade Be-Atrik. "Herdarna måste ha trampat upp den med sina getter. Vi är nere om en halvtimme."

Morgan vände sig om. Han log, men hans ögon verkade ansträngda.

"Jag har uppskattat ditt sällskap...", började han, men röstens svek honom. Han fick kämpa för att få den tillbaka. "Det är kanske dags att säga farväl nu."

Be-Atrik såg på honom med det orörliga stenansiktet igen. "Du har varit en bra följeslagare", sade hon kort och vände sig om. "Jag går i förväg."

Morgan kände hur händerna började skaka.

"Jag... stann... stannar och ser lite på utsikten.", tryckte han fram mellan tänderna. Be-Atrik vände sig om en sista gång.

"Ja", sade hon med en röst som var dovre än vanligt, nästan ihålig. Sedan vände hon sig om och började gå.

"Be-Atrik!"

Morgan nästan kved fram hennes namn, men det räckte för att hon skulle sno runt. Hennes ansikte var förvriddt och masken hade fallit totalt. Hon släppte taget om mulans träns och tog ett steg mot honom, och det var mer än nog för att Morgan skulle förlora självkontrollen.

Med en morgning djupt nere i strupen slog hon sina muskulösa armar om honom, när han sprang fram och fångade honom i en kvävande omfamning. Deras varma läppar pressades hårt mot varandra och hon nästan bet honom när sjönk ned på knä, hårt omslingrade. Morgan flämtade och tryckte henne till sig så hårt han förmådde, medan han kyste henne. Hennes hår hade fallit fram och skymde sikten för dem. Hon begravnade ansiktet i hans hals och han tryckte in fingrarna i hennes kolsvarta svall.

"Det här är vansinne!", viskade han med armarna krampaktigt om henne.

"Tror du inte jag vet det!?", väste hon och tryckte läpparna mot hans ögonlock. De sjönk långsamt ned till sittande ställning och det plötsliga utbrottet började dämpas. Med armarna fortfarande om varandra satt de stilla och bara andades. Be-Atrik smekte honom försiktigt över axeln.

"Farväl, Morgan", viskade hon svagt. "Jag är ledsen, men jag rådde inte över det."

"Inte jag heller!", svarade han och sänkte blicken. "Så synd att det är omöjligt."

"Ja", sade hon och de började lösgöra sig från varandra. "Andarna spelar oss ett ganska grymt spratt... Kom... vi måste gå ner. Man väntar säkert på oss."

"Säkert", sade Morgan och andades ut.

De nådde fram till rådhuset innan solen gjorde det, trots uppehållet.

10. HEMKOMSTEN

Melvin stod på rådhusets trappa. Det var förunderligt lyst omkring honom, trots att så många människor var församlade och han lättade lite på kragen för att kunna andas lättare. Luften kändes tung den här morgonen. Hela tiden strömmade mer folk till och han såg hur dörren till krogen öppnades och några av gästerna, krögaren och en barfliekan kom ut och satte sig på bänken under eken vid gaveln. Tre högresta barbarer stod redan lutade mot stammen, och han kände hur de iakttog honom med hökliska ögon. Han hade aldrig sett dem förut, men han kunde se att de var enorma, med all säkerhet Vandrare, och den störste av dem var ordentligt ärrad. Melvin kände sig en smula obehaglig till mods och flyttade blicken mot de som stod närmast framför honom.

"Kära vänner!", började han. "Jag har kallat till det här mötet, eftersom jag vill att alla skall vara närvarande när jag kungör resultatet av expeditionen jag sände ut. Mycket stod på spel och jag vet att det har varit mycket tvivel och diskussioner om den, men nu är den tillbaka. Den kom tidigt i morse."

Ett sorl uppstod och han kände hur mer intresserade blickar vändes mot honom. Han började känna sig obehaglig till mods nu.

"Jag har goda nyheter... och dåliga", sade han ansträngt. "Jag skulle först vilja..."

Borgmästarens röst dränktes i skrammel, när ett stort svart sexspann svängde in på torget. Hästarna var löddriga och kusen hade svårt att få stopp på dem. På den svarta vagnens sida glänste ett gyllene tvåsvansat lejon i den uppgående solen.

Mumlandet steg och de som varit tvungna att flytta sig för vagnen fällde ilska kommentarer. Kusen slängde sig av för att öppna dörrarna, men de slogs upp innan han hunnit fram och Markisen af Löwenbräu steg ut och ned på kullersternarna.

Markisen var en imponerande man med en skarp hökprofil under buskiga ögonbryn och blont, men en smula gråsprängt hår. Hans ögon blixtrade när han banade sig väg fram mot Melvin.

"Melvin!", dånade han. "Du kunde ha väntat med att börja tala tills jag kom. Du vet vad det här betyder för mig!"

Borgmästarens röst darrade en aning, men den var arg och hård när han svarade.

"Jag har sagt klockan åtta, och då menar jag klockan åtta, Markis! Någon akademisk kvart existerar inte bland folket."

Markisen kom av sig av förvåning över Melvins plötsliga auktoritet.

"Jag... jag...", stammade han, högröd i ansiktet. "Jag fick meddelandet senare än de andra...och det tar ju så fördömt lång tid att ta sig hit från godset."

"Ju mindre ni argumenterar, desto fortare får ni höra vad jag har att säga. Ta er plats och lyssna... eh... hrrm... Som jag sade är expeditionen tillbaka och den var mycket lyckad. Den gav vad jag uppskattar till 800.000 guldmynt, minst! Spannmålsinköp och annat kommer att inledas snarast möjligt!"

Efter en kort extatisk tystnad, bröt sorlet ut. Ingen hade förväntat sig något sådant och det var frågan om stadens någonsin hade haft så mycket i ekonomiska tillgångar.

Borgmästaren svalde.

"De utsända har gjort ett bra jobb!", sade han. "Men bara två av dem överlevde."

Sorlet dämpades betydligt. Många sänkte huvudet och folket från krogen mumlade nedslaget åt varandra. Det var åter tyst och uppmärksamheten riktades mot Melvin igen.

Markisen stod som förstenad. All ilska hade försvunnit från hans ansikte, som nu var blekt som ett papper. En kvinna som varit på väg ut ur vagnen bakom honom gav upp ett svagt skrik och hon tycktes nu enbart hållas upprätt av en lakej som stödde henne.

Melvin såg allvarligt framför sig.

"Den ena är Be-Atrik, barbaren..."

Ett kvävt tjut hördes från en av barbarerna och de andra tycktes andas ut.

"...och den andre...", fortsatte Melvin. "...är Morgan af Löwenbräu."

Ett och annat förvånat ögonbryn höjdes vid detta uttalande. Kvinnan vid vagnen sjönk ihop utan ett ljud, men Markisen stod upprätt. Melvin lät öppna rådhusdörren och äventyrarna fick visa sig igen. Först när Markisen såg Morgan löstes han ur det paralyserade tillstånd han befunnit sig i. För ett ögonblick glömde han sin värdighet och sprang sin son till mötes i folkmassan. Med en flämtning slöt han honom i sin famn och tryckte honom mot bröstet.

"Morgan!", viskade han. "Ett ögonblick trodde jag att jag hade förlorat dig!"

"Nnnng!", väste Morgan. Markisen hade klämt åt om hans axel i ren glädje.

Markisens ögon blev mildare och han lossade sitt grepp.

"Sårad, min gosse? Det var rätt tuft där ute?"

"Ja, far", andades Morgan och torkade bort en tår ur ögat. Han fick syn på kvinnan som svimmat vid vagnen.

"Mor!", flämtade han.

"Äsch!", sade Markisen, vars goda humör var svårt att dämpa. "Vid det här laget borde du veta att din mor tillbringar halva sin vakna tid avsvimnad."

Be-Atrik lyftes högt av sin äldste brors starka armar.

"Syster!", dånade barbaren. "Du är en Kvinna nu!"
"Det var hon redan innan", skrek en av de yngre bröderna.
"Nu är hon en Vandrare! Be-Atrik, vi visste att du hade klarat dig innan han ropade upp dig!"

"Släpp ner mig, Se-Morok!", skrottade Be-Atrik och knäade honom i magen så att han tappade greppet. Hon kramade om sina andra bröder och de drog sig in i skuggan under trädet, där bänken just blev ledig. Krögaren och en gäst ledde iväg den gråtande barflickan och försökte övertyga henne om att Ronin inte skulle ha varit så mycket att satsa på, även om hade kommit tillbaka. Se-Morok kastade sig ned på bänken och tryckte ned Be-atrik bredvid sig. En annan bror stack åt henne ölstop och hon tömde i ett drag.

"När kom ni hit?", frågade hon och torkade bort skummet från ansiktet. "Ni visste ju inte när jag skulle vara tillbaka!"

"Vi kom för två dagar sedan, och vi hade väntat tills du kom. Vi har ingen brådska...vi kom ju mest hit för din skull ändå! Ölet är bra här, men du följer väl med hem nu? Se-Darek fällde en älg igår, och han faller in till om så behövs. Det här ska firas! Vi köper med oss öl från krogen här. Det är skitstarkt! Man blir dyngrak på två liter!"

Be-Atrik samtyckte och hon kände redan hur hon längtade efter tystnaden bland klipporna vid lägret. Hon hatade folkmassor och oljud, och ändå drogs hennes blick in i mängden framför henne, sökande efter något. En sista glimt av någon hon inte skulle se mer.

"Be-Atrik! Fan, du måste ha massor att snacka om nu!"
Hon ruskade på huvudet och skakade bort en tanke som fastnat.

"Ja!", sade hon. "Men inte nu... kom, vi drar. Nu!"

"Kan någon hämta luktsaltet! Folk stirrar!", sade Markisen och stampade irriterat med foten. Markisinnan hade visserligen vaknat till, men vägrade resa sig för hon var fortfarande yr. Morgan satt och höll om henne och hon snyftade lyckligt med armarna om honom. Hon skulle snart vara bra och han oroade sig inte, men hans blick var orolig. Den sökte och sökte och stannade vid krogen.

"Jag går!", sade han snabbt och flög upp, trots att lakejen var på väg. Han dök in i vagnen och det tog en liten stund innan han kom ut igen, med den lilla flaskan. Han räckte den snabbt till fadern.

"Ta hand om mor! Det är något jag måste göra!"

Han fortsatte förbi sin far och över torget, innan protesterna hunnit komma. Lätt andfädd nådde hann han ifatt barbarerna som just kom ut från krogen, med sina lädersäckar och väskor. Se-Morok höjde ett ögonbryn, men Morgan hade redan hunnit fatta Be-Atriks ena hand.

"Jag ville bara uttrycka min uppskattning ännu en gång", sade han formellt. "Ert sällskap har varit charmant! Farväll!"

Han kysste hennes hand med en elegans som sällan skådats utanför en adlig bankettsal. Med ett svagt leende bugade han snabbt, vände på klacken och försvann.

"Du förnekar dig aldrig!", sade Markisen med en trött blick på Morgan. Vagnen var redan i rörelse och de hade just kört förbi de första av de Löwenbräuska fälten. "Men det hindrar inte att jag är stolt över dig. Du har visat rätta tågan nu, son."

Han lutade sig mot handen och till hälften suckade, till hälften log.

"Vilket tilltag!"

"Bråka inte med pojken, Hector! Ser du inte att han är trött!", sade Markisinnan förebrående. Hon satt bredvid Morgan, med sina små händer hårt slutna om hans arm och hon hade fortfarande tårar i ögonen.

"Jo, det ser jag. Du får sova när vi kommer hem och jag ska kalla på en läkare, så han får lägga om det där embarmliga bandaget. Du kan få kallbrand av det!"

"Jag mår bra", sade Morgan och lutade sig mot fönstret.
"Men jag skulle inte inte säga nej till lite sömn." Han log svagt. "Jag är glad att se igen!"

Markisen gav honom en dunk på knäet.

"Vi med, son, vi med."

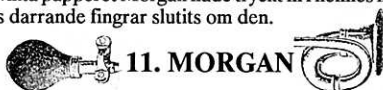
Se-Morok skrottade fortfarande när de gått en hel halv timme.

"Jag dör!", tjöt han. "Hur kunde han överleva?! Och hur kunde du överleva honom!?"

Se-Darek fiskade upp en öflaska och bet av kapsylen.

"Här!", väste han och gav den åt Be-Atrik. Han var hes och kunde inte skratta mer. "Du behöver den!"

Be-Atrik log stelt. I sin ena stövel kunde hon känna det hopvikta papperet Morgan hade tryckt in i hennes hand, när hans darrande fingrar slutits om den.

Vattnet från mässingskannan, som lakejen höll medan han hällde, rann ångande ned och förenade sig med resten av vattnet i karet. Morgan låg lätt bakåtlutad i det med ett svagt leende på läpparna och halvslutna ögon. Han andades djupt genom näsan och kände lavendeldoften i ångorna som steg uppåt mot taket. Han hade blivit skrubbad och rengjord, hans hår var tvättat och hans fars egen livmedicus hade just anlänt, för att byta ut hans förband, mot fin väv av bomull.

Han hade sovit i flera timmar, druckit fem koppar te och nu kände han sig ganska välmående. Solen glittrade i fönstren till det enorma rummet han befann sig i och utanför kunde han se de gröna buskarna i trädgården. Allt var rent och ljus omkring honom. Marmorgolvet var blankt och han hörde tydligt hur en jungfrus smala klackar kom trippande över det, när hon kom med en ny kanna.

"Kapten Olonnes väntar vid dörren, unge herrn."

"Varför det... låt honom komma in!"

"Ja, unge herrn!"

Kaptenen var Morgans privatlärare i stridskonst, ridning och fäktning och dessutom en god vän till familjen. Han hade lytt under Markisen in fält, när denne varit ung officerare, och senare anställdt vid godset.

En lite grånad man i blå kappa stegade fram mot Morgan.

"Glad att se dig så frisk, Morgan!", utbrast han och slog sig ned vid badkarets fötända. "Jag hörde att det inte förunnades många i ditt sällskap."

"Olonnes, hur står det till?"

"Utmärkt! Läraren gläder sig åt elevens framsteg. Du visade väl att du kan använda högerarmen till annat än att hålla nåsduken!"

"Ja... te?"

"Nej tack! Jag ville bara gratulera! Aj... aj, det var ett öttäckt sår. Vad hände?"

"En pil... som min följeslagare fick lov att slita ut på en gång. Den var förgiftad, och hade hullingar."

"Det ser bra ut!", sade läkaren surt. "Trots något stinkande klet som den där barbaren hade på."

"Fint!", sade kaptenen. "Jag måste vidare. Vi ses på festen i morgon, om du orkar."

"Jag orkar", sade Morgan och kände över bandaget med handen. Läkaren fäste änden snabbt och låt honom kliva ur karet. När han klätt sig gick han ut i trädgården och satte sig med en bok, längst inne i Labyrinten, som var trädgårdsmästarens stolthet. Där kunde han få vara ifred tills middagen.

Allt var som vanligt igen, och öknen kändes avlägsen. Ändå hade han en svag föraning om att svårigheterna bara börjat.

12. BE-ATRIK

Shna'ura, shamanen, hade just börjat komma in i stämning. Den här kvällen kändes krafterna starka och något ovanligt låg i luften. En frisk vind kom från havet och han andades in några gånger, innan han började mässa. Den låga entoniga sången fyllde honom och han slängde ut träbrickorna han hade i sanden framför sig. Mönstret som bildades verkade en smula bekant, och var kanske av betydelse. Han började samla ihop bitarna igen, när han plötsligt kände en närvaro och såg upp.

"Be-Atrik. Vad gör du här så här sent?", frågade han och gjorde ett välkomnande tecken.

Be-Atrik svarade med ett motsvarande tecken och slank in i hans tält. Hon hade kommit tyst, smygande och han hade inte hört ett ljud. Hon släppte igen läderduken bakom sig med en försiktig handrörelse.

"Shna'ura. Kan du tyda runor?"

Shamanen manade henne att sitta ned mitt emot honom. Han makade åt henne en skål med nötter i kryddor, medan han stoppade ned träbrickorna i sin ask.

"Ja... de flesta runor kan jag tyda. Varför undrar du? Har du något åt mig?"

Be-Atrik nickade och räckte honom papperet hon haft i handen. Shna'ura tog det och lät blicken svepa över det för ett ögonblick.

"Det här är vanliga bokstäver, inte runor."

Be-Atrik ryckte på axlarna.

"Runor eller bokstäver. Det är samma sak för mig, jag förstår dem inte!"

"Det är ett brev till dig", sade shamanen och log svagt. "och det är rätt personligt, må jag säga."

"Du pratar inte! Läs det!"

"Det står så här", sade han med ett roat ansiktsuttryck. "Jag kan inte lämna dig nu. Jag älskar dig. Vi skall ha fest den tjugonde och då kan jag komma ifrån. Minns du trädet jag visade dig från klipporna? Vid midnatt kommer jag att vara där. Kom eller lämna något i klykan, om du vill. Annars kommer jag att förstå, och då må så vara. Morgan."

Be-Atrik skrattade inte. Shamanen förstod att han inte heller borde göra det.

"Det här är skrivet i stor brådska, men med stor skicklighet. Den som skrivit brevet är lärd, knappast någon av de våra."

Be-Atrik skakade på huvudet. Shna'ura såg att hon kämpade med sig själv, och hans förvirring minskade snabbt. Om han hade varit dum skulle han inte blivit det han var.

"Hur är han, denne Morgan?"

Be-Atrik såg upp.

"Lite som du... svag, men ändå stark. Liten och envis, nästan som en ekorre. Han är mycket modig... och snabb."

"... och lärd?"

"Ja, fast inte speciellt vis. Ibland tänker han mycket fort, ibland inte alls."

Shamanen dolde ett leende.

"Skall du gå till det där trädet?"

"Ja", sade hon och såg in i elden. "Men ingen får veta någonting!"

"Som du sade, jag pratar inte, men kom ihåg att inte behålla en sådan hemlighet länge. Det kommer det inget gott av."

"Jag vet, men jag känner en stor förvirring. Jag måste veta, innan jag talar."

"Tid har du!", sade Shamanen och hans ögon fångade hennes blick och höll den kvar. "Men inte i evighet! Det hoppas jag du minns! Du valde för tre år sedan... och det är sent att ångra sig nu."

"Jag ångrar mig inte, men jag vill heller inte vara ovisst. Det kommer det heller inget gott av."

"Då kan jag inte ge dig några råd... följ ditt inre. Det är det enda."

"Det gör jag redan", sade Be-Atrik och tog en nöt mellan fingrarna. "Det gör jag redan."

13. FEST PÅ LÖWENBRÄUSKA GODSET

Morgan stod framför spegeln i sitt rum och betraktade sig själv under tystnad. Det började mörkna ute och flera vagnar hade redan anlänt framför grindarna. Han hörde hur folk sprang utanför den stängda dörren och han kände igen stämningen från det tjugotal tillställningar han hunnit uppleva på godset. I korridorerna tändes ljusen på väggarna av stressat tjänstefolk som arbetat i skift hela dagen. Plötsligt rycktes dörren upp och Markisinnan stack in huvudet.

"Morgan, älskling, är du inte färdig än!?"

"Lugn, mor", svarade han. "Jag hinner."

"Nej! Det gör du inte! Liena, hjälp Morgan att bli klar!"

"Ja, frun!", svarade tjänsteflickan och slank in i rummet innan Morgan hunnit protestera. Hans mor försvann och dörren slog igen.

"Vilken färg, unge herrn?", frågade Liena och började plocka i garderoben.

"Blått! Jag har redan satt på mig byxorna, så försök bara ta fram något i samma nyans."

"Förlåt, unge herrn, jag såg inte. Fruns order, inte mina!"

"Ja, ja", sade Morgan och kammade håret bakåt. Det var ordentligt blekt av solen, och lyste mot hans brunbrända ansikte. Han strök med handen över sidenskjortan som glänste silvrit och var nyttillverkad för just den här festen. Hans mors order naturligtvis. Byxorna var av havsblå sammet med konstfulla slingor i silvertråd. Samma slingor letade sig upp för hans stövlskaft, insprängda i det mjuka, grå lädret och vaxljusen i hans rum fick silvret att skimra, vilket helt var sömmerskans intention.

Han fäste ett tungt bälte av läder runt midjan och andades in medan han makade fast det bak i ryggen. Dessa breda bälten, som var smalare bak än fram, var mycket populära och över dem bar man lämpligen kedjor med ädelmetallänkar, och en eller två stenar. För kvällen bar Morgan silver och safirer. Han spände ut bröstorgen och såg sig i spegeln igen. Liena kom tassande med en blå sammetskavaj och en halsduk. Hon hjälpte honom att knäppa en lång silverkedja bak i halsen.

"Ni är strålände ikväll, unge herrn!", utbrast hon entusiastiskt och klippte med ögonlocken. "Safirerna matchar era ögon helt fantastiskt!"

Morgan skrattade.

"Mina ögon är gröna!", sade han och gled i kavajen hon höll upp åt honom.

"Det finns blått i dem också! Skall jag ta viol- eller kameliaparfymen? Er mor har köpt en ny sort åt er! Jag vet inte vad den kallas, men den doftar fantastiskt! Den kanske..."

"Ingen parfym!", sade Morgan högt och vände sig häftigt om. Liena såg alldeles skräckslagen ut och den lilla kristallflaskan slant ur hennes hand. Morgan lyckades fånga den innan den nådde golvet och gav henne den tillbaka. Han log och tog halsduken.

"Jag känner inte för det ikväll", sade han snabbt. "Det kommer att lukta tillräckligt därefter ikväll, utan att jag håller på mig något också." Han lindade halsduken om halsen, utan att se Liena i ögonen. Han hade en svag, men bestämd känsla av att Be-Atrik inte skulle uppskatta att han doftade viol, när hon kom. Om hon kom.

Dörren öppnades och Markisinnans röst fick honom att hoppa till.

"Morgan! Är du färdig? Vänd på dig och låt mig se!"

Morgan vände sig om och hans mor slog ihop händerna av förtjusning.

"Åh, du är absolut... underbar ikväll!", viskade hon, med stoltheten lysande i ansiktet. Men så rynkade hon ögonbrynen och tog några steg mot honom.

"Oh... din stackars hy!", viskade hon och smekte honom ömt på kinden. "Lite puder på ansiktet bara, så det inte syns att du är så förfärligt mörk. Se så, skynda dig nu. Det är redan fullt i stora salen och jag måste kila. Du är underbar, men skynda skynda!"

Hon kysste honom lätt på pannan och ilade ut igen. Morgan skinkade och lät jungfrun fästa de vita underärmarna på skjortan, innan han spände på sig värjan och gick ut i trappan.

"Unge herrn! Ni skulle ju pudra er!"

"Det får vara! Gå ner i köket och hjälp till där istället!", fräste han och flydde ned i korridoren, för att slippa fler kommentarer. Hans far, Olonnes och några andra gamla officerare stod borta vid trappträcket till undervåningen och brillerade om något. Markisen fick syn på Morgan och ropade.

"Där är du ju, min gosse! Kom hit, så jag får presentera dig för herrarna här. Vi stod just och talade om dig."

Morgan hälsade artigt på de gamla stötarna, varefter hans far lade armen över hans skuldra och styrde bort honom lite mera avsidet.

"Strålande Morgan, absolut strålande! I kväll gör du succé, och jag har bjudit in Moulanrou med familj. De kom just, och dottrarna förmligen dignar av glitter. Detsamma gäller Lesander och Anderfoon. Du är lovligt byte nu. Utnyttja det. Du kan välja och vraka."

Morgan suckade och gjorde en liten grimas, men Markisen fortsatte obehindrat.

"Inget att rynka på näsan åt! Du är trots allt nitton. Spana lite i alla fall, lite, för du kan inte få ett bättre utbud. Blodet här i kväll är inte blått, det är blåsvart!"

"Far! Du låter som om jag vore en räv i en hönsgård!"

"En räv i en hönsgård?!", frustade Markisen och satte nästan konjaken i halsen. "Fördömt bra liknelse! Plocka ut en bra höna, hö hö hö!"

Han dunkade Morgan på axeln och fortsatte nedför trappan, fortfarande skrattande. Morgan vacklade mot räcket, med gnisslande tänder.

"Slår du mig en gång till på den axeln, slår jag tillbaka!", väste han knappt hörbart efter Markisen.

Under honom kunde han se gästerna strömma till, med juveler för miljoner gnistrande i ljuset från Stora Salen och musiken steg upp mot honom. Han rätade på sig och gick värdigt nedför trappan. Flera av gästerna vände sig om när han passerade, och han kände deras blickar syna honom uppifrån och ned. Han nickade mot dem och fortsatte in i salen. Klockan slog sex slag och han hade sex timmars lång och tröttsam fest framför sig. Han tog ett glas som någon räckte honom, och läppjade på den iskalla, dyra vätskan medan han cirkulerade och iakttog, som alla andra. Leende, bugande och artigt svarande på allt som sades åt honom gick han omkring, medan hans tankar gick sin egen väg. De var redan långt borta.

När klockan slog halv tolv var middagen avklarad sedan flera timmar, men knappt någon hade lämnat festen, som tydligen var sällsynt lyckad. Markisen såg lyckligt ut över gästerna från sin plats vid det stora glasfönsterpartiet som vette mot sjön. Middagen hade varit strålande och allt hade klaffat perfekt. Musikerna han beställt från Hindenburg, var högklassiga. Efter maten hade man övergått till mer allmän underhållning, med lekar och framträdanden. Morgan hade, efter påtryckningar, framfört några ballader och det hade gjort honom mycket populär, och Markisen såg med

växande belåtenhet hur han knappt fick vara i fred. Just nu dansade han med en ung dam från Lindenhall, som visserligen var lågdaglig, men mycket vacker.

Jag hoppas verkligen han inser att den sorten är ögonfågelnad, men inget att satsa på, tänkte Markisen oroligt. Han lutade sig mot Markisinnan som just slutat instruera en lakej när nästa omgång drinkar skulle serveras, och viskade:

"Vad tycker du?"

"Om flickan?", log Markisinnan. "Jodå, hon är vacker, men verkar inte Morgan lite frånvarande?"

"Morgan är alltid frånvarande. Han drömmer för mycket, och det var det jag trodde lite friluftsliv skulle råda bot på." Markisinnan bleknade.

"Hector! Tala inte om *det*! Jag förlåter dig aldrig, för att du tog den risken."

"Han är tillbaka nu, och ryktet har gått. Att han är en hjälte gör honom inte mindre eftertraktad."

Markisinnan rynkade näsan och började tala med en annan kvinna en bit bort. Markisen noterade nöjt att hans son redan tackat flickan för dansen och dragit sig tillbaka till ett stillsammare hörn.

Morgan började känna sig påfrestande omsvärmad, och kände sig lite svettig i värmen. Han drog sig mot en öppen balkongdörr och tog lite bål ur en stor kristallskål. En klocka stod på bordet och han såg den ticka fram tiden, samtidigt som hans hjärtslag ökade. Lite längre bort stod ett klunga yngre män, men han kände dem inte och det var han glad över. (Morgans popularitet hos det motsatta könet var mest grundat på utseende och framförallt det faktum att han var näste Markis, och hos den maskulina delen av adeln var han närmast okänd. De höll till i städerna, och hade utvecklat en helt annan stil än Morgan.) Androu DaLunde, som var den ende manlige yngling i trakten som han kom överens med var inte närvarande. Hade han varit det, hade allt gått i stöpet. Morgan stirrade i glaset och kände för ett ögonblick ett starkt tvivel på att han egentligen visste vad han gjorde.

Det kan kanske verka underligt att Morgan valde en fest som tillfälle att försvinna, men det var det egentligen inte. Normalt var han mycket påpassad, bland annat av tjänstefolket som alltid var redo att stå till tjänst var än han befann sig, och han hade mycket svårt att hitta ett skäl till ensamhet, om han skulle ut på en resa. Eskort var standard hos familjen.

Hittills hade festen gått städat till och alla inbjudna hade hållit sig kring händelsernas centrum, men just framåt midnatt var det allmänt accepterat att folk började försvinna, vanligtvis två och två. Dels började den planerade underhållningen ta slut, dels började de dyra, och starka, drinkarna bli oräkneliga och dels var det, som Markisen så riktigt påpekat, ett av de få tillfällen utbudet av umgänge stod på sin topp. Morgan såg i ögonvrån hur Vincent Adendal, en okänd förförare, just stängde dörren mot bibliotekskorridoren bakom sig, tillsammans med en ung, djupt rodnande hovjungfru ur en annan gästs eskort. Hennes turkosa sidenkjol prasslade till i dörrspringan och slank igenom just när dörren klickade igen.

"Liena!", väste Morgan, när kammarjungfrun passerade med en guldpålatad bricka i händerna. Hon stannade omedelbart och räckte fram brickan mot honom. På den fanns ett fat mandelbrödsnäckor och alla rättens tillbehör i särskilda små skålar. Morgan tog en snäcka mellan fingrarna. "Liena... förlåt att jag fräste åt dig uppe på rummet. Jag är ledsen."

Kammarjungfrun slog ned blicken och hennes kinder blosade.

"Åh, unge herrn! Inte ska ni tänka så. Det är helt er rätt att..."

"Liena..." Hans röst blev lägre och förtroendefull. "Kan du komma in i vinkällaren?"

"Ja, dörren är upplåst ikväll."

"Jag vill att du hämtar en flaska femårig Louandeau och ställer ut den i trädgården, vid Falkstatygruppen. Vet du var jag menar?"

Liena nickade och log snett. Hon räckte honom en liten kanna med gräddsås.

"Två glas?"

"Ja" Han hällde lite på snäckan. "Och se till att ingen ser dig."

"Ingen risk, unge herrn. Lita på mig."

"Tack, jag skall se till att du får något för det här!" Han släppte några syltade bär i grädden och droppade frånvarande på nougatsås ur en annan kanna.

"Det behövs inte, unge herrn."

"Nå... var försiktig!"

Liena log under lugg och trippade vidare, ut mot dörren till köks regionerna. Han såg hur hon slängde en sned blick mot flickan i guldvit klänning, som han just dansat med, vilket var precis vad han hoppats på. Han log belåtet och tog en tugga av snäckan, höll på att storkna och svalde med yttersta ansträngning. En klunk blå sköljde bort den värsta nougat-syltsmaken och han hörde hur en ny menuett började. Hans hand tryckte ned handtaget bakom ryggen med yttersta diskretion och under de första stroferna gled han snabbt baklänges ut genom dörren och stängde blixtnabbt efter sig. Tonerna dämpades och han hörde dem knappt när han skyndade vidare genom korridoren och kom ut under trappan i hallen, som var helt tom. Genom en sidodörr och en smalare korridor tog han sig ut i trädgården i en nisch mellan musei-flygeln och en mindre utbyggnad.

Nattluften var sval och mild och det låg en svag doft av blommorna från häcken i den. Han skyndade sig in i labyrinten, - den var säker, för gästerna var varnade för risken att gå vilse - medan han snabbt krängde av sig kavajen och slängde den bakom en staty han passerade. Han lättade på knäppningen i skjortan och skakade ut håret, innan han hittade fram till falkstatyerna och flyttade vinet till Ugglestatygruppen istället. Ett solur stod halvt inslingrat i dolkliljor, bredvid en uggla och han lutade sig fram och ansträngde sig för att se beteckningarna på urets fot. De var avsedda för månskan, och natthimlen var klar. Den svaga skuggan närmade sig tolvstrecktet.

Han tog sig ut genom yttre häcken så fort han kunde och började småspringa utefter ridvägen mot norr. Allt var helt öde omkring honom. Fälten, vägen, skogsdungarna låg tysta och övergivna och det såg anorlunda ut på natten. Han kände sig underlig, och olaglig, trots att marken tillhörde hans far och skulle tillhöra honom själv, när den tiden kom.

När han nådde fram till foten av kullen, saktade han in, andfådd och med blutande hjärta. Där uppe på höjden kunde han se ekens grenar höja sig över enarna, som växte på sluttningen. Han gick tyst uppåt mellan dem och nådde den högsta punkten där den skrovliga stammen hade sina rötter. Han blev stående lutad emot den och såg ut över landskapet. Inte en levande själ, så långt han kunde se. Ågorna låg öde i månskenet och det enda ljud han kunde höra var syrsorna. Han andades tungt, men hans ögon fortsatte att spana, plötsligt med en växande glimt av tvivel i sig.

"Vad gör jag här?", väste han oändligt tyst och ett plågat uttryck spred sig i hans ansikte. "Hur kunde jag vara så fördömt imbecill, att jag trodde hon skulle ha något intresse i mig... Hon som..."

Med ett nästan omärkligt ljud gled något ned ur lövverket bakom honom och en dov duns, som av en tung kropp, hördes när det tog mark. En lång skugga föll på honom.

"Talar du ofta med dig själv?", frågade Be-Atrik med mjuk, men ändå dov stämma.

Morgan vände sig om. Hon stod framför honom som en reslig skugga mot lövverket och hennes ögon glimmade i mörkret. Han fick inte fram ett ljud. Hennes plötsliga närvaro kom så oväntat att han bara stod och såg på henne i flera sekunder.

"Du... du kom!", stammade han till slut.

"Ja."

Hon stod också stilla, betraktande honom med klar blick. Han kunde se henne bättre nu. Hennes hår, kammat den här gången, låg mjukt och glänsande, utflutet över hennes kraftiga skuldror och rygg, som kolsvarta vågor. Runt midjan bar hon ett blodrött höftskynke, upphållt av en konstrukt utsirad metallkedja och hennes stövlar var av vargskinn. Hela hennes brunbrända kropp glänste i månskenet. Tandhalsbandet hon alltid bar hängde tungt, strax över bröstet. Morgan kunde knappt andas.

"Jag... jag är så glad att du kom", viskade han. "Jag visste inte om jag skulle våga hoppas."

Be-Atrik log.

"Jag kom."

"Har du väntat länge? Jag kom så fort jag kunde."

"Ett tag. Jag har sett mig omkring. Jag tycker om det här trädet. Det är gammalt och starkt, och man ser långt ifrån det. Det är ett underligt landskap."

"Underligt?", Morgan skratade nervöst. "Ja, kanske... Min släkt har ägt det i århundraden och låtit lite av sin prägel komma på det. Träd som inte passar har vi huggit ner, och planterat nya på andra ställen. Våra skogvaktare är skickliga. Se... där borta på sjön... den är delvis utgrävd, för att få sin form. Lite som en skära, lite som ett L. Vi har bättrat på naturen lite, bara."

Hon nickade långsamt och han gjorde en paus. Det var tyst igen. Bara syrsorna hördes.

"Ditt... ditt halsband är mycket klädsamt", viskade han. "Är det klor?"

Be-Atriks ögon glittrade till.

"Nej... tänder. Björntänder från en slagbjörn som försökte döda min yngste bror. Jag ströp den."

"Åh", sade Morgan och svalde.

Be-Atrik log mjukt. Tystnad. Morgan tog ett steg mot henne.

"Kom", sade han snabbt. "Jag skall visa dig trädgården. Där kan vi vara ostörda, och du kan se palatset."

"Jag går dit du går. Du känner vägarna här."

Hon tog hans hand och han skälvde till.

"Kom!", viskade han igen och de tog sig snabbt nedför sluttningen mellan enarna. Hon rörde sig som en panter och han fick svårt att andas igen.

Efter någon minut såg de ljusen från fönstren och de märkliga vita väggarna reste sig bakom den höga häcken. Be-Atrik flämtade till, men han letade snabbt upp öppningen i bladverket.

"Det här vägen."

Han ledde henne genom de slingrande gångarna i labyrinten till Ugglebersån och de slog sig ned på marmorbänken mellan två ugglor av onyx. Han tog fram vinflaskan och glaset och hällde upp åt henne. Hon tog emot kristallglaset med förundrad blick. Han hällde snabbt upp lite åt sig själv.

"Välkommen", viskade han och stötte sin glaskant lätt hon hennes, så att en sjungande ton uppstod. Han tog en liten klunk, medan hans ögon betraktade henne över kanten på kristallen. Hon såg tillbaka och smakade lite ur sitt glas. Hon log och tömde glaset i ett drag, och ställde ned det försiktigt på marken.

"Vinet är gott", sade hon mjukt och hennes blick blev intensivare. "Drick ur!"

Morgan lydde. Han svepte glaset, och hon tog det ifrån honom och ställde bort det. Hon var plötsligt mycket nära honom. Han kände sig lätt yr i huvudet.

"Vad... tycker du om labyrinthen?", viskade han svagt och kände hur hennes händer kramade om hans. Hon log och lutade sig över honom. Hennes hud var mjuk och doftade någon slags krydda.

"Den är bra", sade hon lågt och böjde honom bakåt. Hennes läppar tvingade upp hans och hans armar slöts runt henne. Nästan omärkligt manövrerade hon ned honom på gräset.

"Du... du är så vacker", flämtade han. "Jag älskar..."

"Hysch!", sade hon och tystade honom effektivt med munnen.

Morgan var inte van att dricka vin så fort. Hans huvud sjöng och dundrade. Allt hände för snabbt för att han skulle hinna med, men det spelade ingen roll nu. Han hade längtat så fruktansvärt efter henne. Be-Atrik var så varm, så levande och han drog henne till sig, halvkvävt mumlande. Hon slöt tänderna om hans hals och ömsom nafsade, ömsom kysste den. Hela hon vibrerade och hennes hud var glödhet, blank som om den vore insmord i något. Hetta svepte genom varje nerv av hans kropp, och den ena känslan underligare än den andra slet i honom. Han svettades, frös och trädgården runt honom löstes upp i ett virrvarr av färger och former. Han stönade svagt när han kände hennes händer under skjortan, hur hon pressade sig mot honom, hårdare och hårdare...

Hennes händer! Vad gjorde de *där*!??

"Nej, Be-Atrik! *Nej!*"

Han bröt sig loss med ett förtvivalat skrik, uppbådande sina sista krafter. Hon släppte honom och han lyckades slinka undan på ett ögonblick. Spänningen mellan dem bröts, plötsligt som ett blixtnedslag och kvar fanns bara chockartad tystnad.

Be-Atrik stirrade på honom med ögon som inte förstod någonting. Han låg halvt på knä, halvt hopkrupen i gräset framför henne och hans armar kramade om en staty som om han försökte söka skydd bakom den. Paniken lyste i hans ögon.

"Nej", kved han svagt, ännu en gång.

Be-Atrik satt stilla på knä och sakta, oändligt sakta förändrades hennes ansikte. Något som inte hänt på över tio år inträffade. Det var mer oerhört än Morgan kunde fatta, men när barbarinnan lyfte ansiktet mot honom igen var hennes ögon tårfulla och en stor droppe rann nedför hennes kind. Ett nästan omänskligt klagande steg ur hennes strupe.

"*Du vill inte ha mig!!!*"

Morgan flämtade och försökte komma på fötter. Be-Atrik skakade i hela kroppen och hon grät, utom sig av sorg.

"Se... Se-Morok hade rätt!", skrek hon anklagande. "Ni är *såna* allihop. Ni går på skolor... med... med bara andra män, också blir ni *såna*. Jag trodde inte du... men..."

Morgan fattade hennes arm innan hon kunde säga mer.

"Nej... nej. Jag vill visst ha dig!", kved han. Han hade lyckats såra henne, och han kunde knappt stå ut. "Jag hade privatlärare... jag menar... jag... Jag älskar dig... men jag hann aldrig fråga dig... om du..."

Han höll henne hårt och försökte få fram orden, innan han till slut lyckades samla sig igen.

"Be-Atrik", viskade han med darrande röst. "Vill du gifta dig med mig?"

Be-Atrik svalde och pressade bort tårarna. Hon såg på honom med sorgsna, men en aning förvirrade ögon.

"Vad... vad sade du?"

"Vill du bli min hustru?"

Han fällde upp locket på en liten ask han haft i fickan och barbarinnan såg två vita ringar med gnistrande små stenar

infattade i metallen. Hon blinkade mot dem.

"Jag förstår inte. Vill du ge mig en gåva? Det behöver du inte... Varför du inte vill ha mig?"

"Jag vill ha dig. Det är ju därför jag vill att du skall ta en av ringarna. Jag skall bära den andra... och bli din man... vara med dig för evigt..."

Be-Atrik brast i skratt.

"Åh... en rit. En sed! Du vill att jag skall bli din kvinna."

"Ja... ja! Så menar jag!"

"Ja, men det är jag ju redan!"

Hon log igen och smekte hans kind som om han varit ett litet barn. Den underliga blicken kom tillbaka, och hon lutade sig fram mot honom igen.

"Bråka inte mera", viskade hon hest. "Jag brinner! Jag vill ha dig nu... och du vill ha mig! Det kunde jag känna... jag vet hur det känns! Kom!"

Hon andades tungt och han kunde känna hennes andedräkt mot örat. Han fick använda hela sin viljestyrka för att kämpa emot.

"Nej...", väste han svagt. En svettdroppe rann nedför hans ena kind och han kände osunda känslor slita i sig. Han höll asken med ringarna mellan dem, som om han försökt besvärja onda andar. "Jag begär inget av dig... Jag vill bära ringen innan vi... innan! Jag skulle aldrig tvinga en kvinna till något. Jag är inte sådan. Jag vill inte ta din heder... åh, bär min ring. Jag ber dig! Jag vill inte utnyttja dig!"

Vid det här laget var Be-Atriks förvirring total.

"Måste vi ha ringarna på oss!?", frågade hon förbluffat.

"*Nej!*", skrek Morgan, på gränsen mellan skratt och gråt.

"Nej, vi måste vara *gifta!* Svåra eden! Jag skulle aldrig drömma om att utnyttja en kvinna utan att vara gift med henne. Jag vet att det finns många som inte har något begrepp om vad som är rätt eller fel, men de är inte jag."

"Du menar... att du alltid... gifter dig innan du..."

"Nej! Åh... Gud! Man gör det bara en gång... förstår du inte? *Förstår du inte?!?*"

Be-Atrik såg på honom med antydning till ett leende.

"Jag förstår", sade hon. "Du är rädd... och det är därför du trasslar till det så." Hon strök honom över håret.

"Det behöver du inte. Jag ska lära dig. Jag har varit med många män", avslutade hon stolt.

Morgan stirrade på henne med glasartad blick för ett ögonblick. Med ett kvädande sjönk han ihop med händerna för ansiktet och han såg ut som om han skulle svimma. Be-Atrik flämtade till, hällde snabbt upp ett glas vin och pressade glaset mot han mun. Han drack reflexmässigt och fick hosta efter sjunde klunk. Hon höll honom hårt tryckt mot sig.

"Morgan! Morgan, svara mig! Mår du bra?"

"Jag... mår... bra", stönade han svagt. "Jag visste bara inte... jag visste inte, men jag älskar dig... jag älskar dig."

"Ja, Morgan. Jag älskar dig." Det var första gången hon sade det, men hon hade en känsla av att han behövde det nu eller aldrig.

"Vi får inte rusa på", viskade han. "Vi måste tänka... men inte ikväll."

"Nej", sade hon sakta. "Inte ikväll."

"Jag måste snart tillbaka."

"Nu?"

"Nej... inte än."

"Dåsa", sade hon och kysste honom. Hon hade förstått var gränsen gick nu. "Jag lovar att vara snäll."

Morgan log. Han slöt armarna om henne och de sjönk försiktigt ned på gräset igen. Be-Atrik fnissade.

"Precis som när man var liten.", viskade hon. Morgan såg lite förolämpad ut ett ögonblick, men sedan skrattade han också.

En lång stund senare tog de farväl, och bestämde ett nytt möte, när Morgan kunde komma ifrån. Be-Atrik försvann i mörkret och han stod ensam kvar.

Han gick tillbaka, fortfarande darrig, ordnade sina kläder och borstade av kavajen. Med skakande händer hällde han upp det som var kvar av vinet - två fulla glas - och svepte dem hastigt. Sedan gömde han glaset och flaskan i en buske och återvände in. Han mötte sina föräldrar i korridoren. De höll på att tacka av några gäster.

"Morgan! Var har du varit?!", utropade Markisinnan.

"Jag... tog lite frisk luft", mumlade han och vinglade till. "Jag mår bättre nu, men jag är trött. Jag tror jag går till sängs. Godnatt."

Han gick uppför trappan och försvann upp på övervåning-en.

"Hector!", viskade Markisinnan bestört. "Jag tror han var berusad!"

"Än sen?", sade Markisen leende. "Det är bara nyttigt för honom. Han håller på att bli vuxen. Kom, Dahlia, vi har en fest att ta hand om."

15. BE-ATRIK - VANDRAREN

Den följande veckan lyckades Morgan och Be-Atrik mötas flera gånger och Morgan satte hela sin uppfinningsrikedom på att finna skäl att försvinna hemifrån. Be-Atrik hade inte samma svårigheter och hon gick lite som hon ville. Viljan att vara ensam respekterades hos hennes folk, utan att ifrågasättas. Det sades att barbarerna var ett folk av ensamvargar, som samlats för att överleva en gång för länge sedan.

"Det är snart dags för mig att ge mig iväg", sade Be-Atrik en dag och såg på Morgan som låg bredvid henne i gräset. "Redan?", sade han bestört. "Jag trodde vi hade hela kvällen här!"

Solen stod lågt på himlen, för det var sent på eftermiddagen, men den sken fortfarande från molnfri himmel. De hade varit tillsammans hela dagen och gått omkring i skogen i flera timmar.

Morgan var ute med Androu DaLunde och såg på hästar i en närbelägen stad, offentligt, och Be-Atrik jagade, för sina bröder. (Androu och Morgan var i maskopi, för Androu behövde ett alibi lika väl som sin vän. Det är dock en annan historia.)

Be-Atrik betraktade solen med sorgsna ögon.

"Vi skall vara tillsammans ikväll", sade hon. "Men jag måste iväg snart... långt bort. Jag är en Vandrare."

"Jag förstår inte?", viskade Morgan och satte sig upp. Han tog hennes hand. "Vad talar du om?"

"Du blir förvånad när jag inte kan era seder och riter, men du vet inte ens vad en Vandrare är." Hon sänkte blicken.

"Tala om för mig... Tänker du lämna mig!?"

"Ja. Jag trodde inte det skulle hålla mellan oss... Ville inte oroa dig men nu vet jag att det är annorlunda."

"Men vad är en vandrare?"

"Jag! Vi väljer en gång i livet. Jägare eller Vandrare. Så har det alltid varit. Mitt folk är en av få folk som fortfarande minns sin historia."

Morgan satt stilla. Han sade inget. Be-Atrik fortsatte.

"När kriget kom splittrades människorna. Många dog och nästan alla glömde, men inte mitt folk. Vi hade redan varit med om krig, förlorat allt utom oss själva. Vi var vana vid umbäranden, vi var undanträngda till områden ingen ville ha. Några av de gamla, visa, samlade vårt folk och vi gick mot norr, säger legenden. Vi levde där ingen trodde det var möjligt, när jorden var sjuk. I berg, i snö, i stenöknar. Det var hårt, jorden var hård, men inte sjuk och vi överlevde. Många år gick och vi blev starkare och starkare, trots vi var få. Se... se på min arm, Morgan. Den är stark, jag kan knäcka tre gånger mer än du kan och ändå är jag en kvinna. Vi var som du... förut, men andarna gav oss kraft. Vi blev bar-

barer.

Världen hade varit sjuk länge, men den blev friskare med åren och andra folk kom. De var splittrade, men de var ättlingar till de gamla folken och de var lika dem. Det sägs att historien upprepas. Den har liksom börjat om från början.

För att överleva måste vi dela oss. Våra områden var fatiga... vi behövde flytta oss. Vi var nomader. Då uppstod Jägarna och Vandrarna. Jägarna jagade för föda, skötte lägren, födde barn. Tidigt. Vandrarna var spanarna, som utforskade. De var upptäckare, som din förfader, och de förde med sig kunskap från sina färder. Kunskap som shamanerna kunde använda. De levde bland de andra folken, gick dit ingen annan vågade. De vandrade...och tack vare dem visste mitt folk vart vi skulle gå, var det var säkert. Större delen av oss lever fortfarande längre norrut. Vi har inget land, vi flyttar fort. Jag är en Vandrare... och därför är jag här."

"Men dina bröder? Är de också..."

"Vandrare? Ja... vi är fem vandrare i min familj. Min mor var Jägare och födde åtta barn. Jag har två systrar och en bror till. De är Jägare. De kommer att föra släkten vidare. Få många barn."

"Men... får inte Vandrare barn?", viskade Morgan svagt. "Bildar inte Vandrare familj?"

"Jo... när de är äldre, eller inte alls. Om vi överlever så länge, slår vi oss till ro bland Jägarna, men vi måste göra vad som är vårt i många år. Det är vår uppgift."

"Hu... hur många år?"

"Tio... tjugo... trettio... eller mer. Vi känner när vi har gjort vårt. Det sitter i blodet."

"Men... Du kan inte gå! Du sade att du var min... kvinna! Jag står inte ut om du går."

Be-Atrik bet ihop käkarna.

"Jag är en Vandrare. Vandrare är någons kvinna en kort tid... eller flera korta tider. Jag kommer tillbaka... om jag inte dör. Så är det... och kan inte ändras."

"Bravo!", skrek Morgan med darrande röst. "Så då kan jag gifta mig så länge... som jag måste göra... och sen kan du titta in en gång vart femte år och säga hej. Och sen kan du och jag och min fru äta middag tillsammans."

Han skakade så att han inte kunde tala. Be-Atrik sträckte ut handen och drog honom till sig.

"Kom med mig", viskade hon. "Bli min följeslagare. Det är enda sättet. Det är inte brukligt, men vi har inga regler."

"Jag kan inte! Jag ska för helvete bli Markisen av Löwenbräu!" Det var första gången han svor, men han märkte det inte ens. "Det är också förutbestämt!"

Be-Atrik svarade inte. Hon kysste honom hårt på munnen och såg ut i luften. Det fanns inget mer att säga.

"När... går du?", frågade han.

"Det finns ingen bestämd tid, men jag måste gå inom ett år. Som det är nu blir det snart... mycket snart, medan jag fortfarande kan."

"Stanna lite till... Jag måste tänka. Det måste gå att lösa det här. Det måste gå!"

Be-Atrik nickade.

"Kom... jag är hungrig!", sade hon. "Vi äter. Sen kan vi tala mera."

16. GREVE ANDROU DALUNDE

Femtio loisées eller middag på *Silverbågen!*, skrek Androu och sporrade sin häst. Den ökade från skritt till galopp på ett ögonblick och Morgan hann inte svara. Han pressade anklarna hårt mot sidorna på sitt fullblod och det satte omedelbart fart.

Morgans Excalibur och Androus Ofelia var nästan lika snabba och vägen skakades under hovarna när de sprängde fram. Androu svängde tvärt och hans häst tog staketet med

god marginal. På andra sidan fältet låg sjön och Morgan lutade sig framåt, medan han drev på med låga viskningar i hästens öra. Den ökade ytterligare, men inte tillräckligt. Ofelias hovar plaskade först i vattnet och kaskader stänkte upp på Androus ben.

"Jag vann! Middag eller pengar?"

"Middag", frustade Morgan och höll in Excalibur innan han också blötte ned sig. Androu strök svetten ur mustaschen och skrittade upp bredvid honom. Han hoppade graciöst av med ett triumferande leende. Morgan klev värdigt ur sadeln.

"Jag betalar, sade han snorkigt, men jag vågar påstå att du tjuvstartade."

"Naturligtvis! Men du antog utmaningen. Jag kan efter-skänka vinsten, mot några upplysningar förstås."

"Om vad?" Morgan slog sig ned på en stock.

"Om vad? Om din hemliga skönhet, förstås! Jag har hjälpt dig flera gånger nu. Jag har rätt att veta vad du håller på med."

"Jag rånar rika förbipasserande mäns vagnar, under hemlig identitet!", sade Morgan. "Det är jag som är den Svarta Nejlikan."

"Lägg av. Allvarligt, Morgan. Vem är hon?"

"Vi kommer försent till jakten."

"Kom igen... ett namn bara."

"Nej... vi har två minuter på oss. Jag sticker nu."

Han for upp och gränslade hästen igen. Androu högg tag i hans arm innan han hann iväg.

"Förnamnet... Inget mer."

"Beatrice", sade Morgan och slet sig loss. Androu satt kvar och såg efter honom med rynkade ögonbryn, innan han följde efter.

Jakten var anordnad av en friherre, som fyra gånger om året upplät sin mark för evenemanget. Man jagade räv med pistol och kniv och Androu hade vunnit två säsonger i rad. (Räven var en betydligt kraftigare sort än den som läsaren förmodligen är van vid. Muterad under de mörka åren, mätte den över en meter i mankhöjd och hade kraftiga betar, och dubbla tandradar. Så sent som förra året hade en ung deltagare blivit tvungen att amputera armen efter att ha fått den söndersliten. Det avskräckte dock ingen, för den olycklige hade varit väl klumpig.)

De möttes igen vid starten. Morgan låtsades inte om det avbrutna samtalet och Androu övergick till att diskutera jakt, medan de gjorde sig klara. Starten gick efter någon minut och de kom ifrån varandra i trängseln.

Det gick till så, att räven släpptes en bit längre bort, och det gällde att ta den innan den försvann in på mer otillgänglig mark. Friherrens område tog snart slut och övergick i vildmark. Räven hade en sportslig chans om den kunde försvinna in där, men det hindrade inte att jakten fortsatte. En gång hade den hållit på i tre dagar, och en ovanligt envis greve, hade till slut lyckats fälla räven mil bort, efter att ha klättrat i berg en hel dag. När han återvände var bara en funktionär kvar och inga andra deltagare. Ingen kände dock för att slå det rekordet.

Androu tog ledningen, men efter en timme var räven fortfarande inte infångad. Den hade på något sätt försvunnit och deltagarna började sprida ut sig. Androu spanade efter Morgan, men kunde inte se honom. Han ägnade uppmärksamheten åt tävlingen i stället och bedömde det som troligt att villebrådet tagit vägen genom buskarna vid ån. Han följde den vägen och var snart utom synhåll för de andra som försökte med ett nässelfält i motsatt riktning.

Androus skarpa ögon spanade över åslutningen och skogsbrynet, men han kunde inte se något levande. Han skulle just vända om när något rött skymtade mellan stammarna.

"Morgan! Din räv, du tänker som jag precis", tänkte han och skulle just ropa, när han rynkade ögonbrynen.

Morgan hade bromsat in hästen och han såg sig också omkring, men inte som om han jagade något. Han verkade mera intresserad av ifall han var jagad själv, men han kunde inte se Androu som klätt sig i grönt och smälte ihop med buskarna. Efter några oroliga blickar vände han hästen mot öster och uppslukades av skogen.

"Det är ingen räv du är efter!", väste Androu, för sig själv. "Men den här gången slipper du inte undan! Åt fanders med jakten."

Androu satte kurs mot det ställe Morgan försvunnit. Det här skulle bli mycket intressant.

I tio minuter följde han Excaliburs färska spår genom graset och buskarna. Morgan hade tagit sig långt in i snårskogen, och nu närmade de sig det ställe där marken började sluta uppåt mot bergen. Androu gjorde halt när han plötsligt hörde Excalibur gnägga på nära håll. Med en ryckning i betslet lyckades han hindra Ofelia från att svara. Han såg den andra hästens glänsande rödbruna hårrem genom ett tunt buskage, men den var utan ryttare.

Med ett triumferande leende steg han av hästen och gick tyst framåt. Från en glänta kunde han höra svaga röster.

"Är det här ett ställe att möta en dam?", tänkte han förbryllat, när han lutade sig fram, dold av hasselbuskarna. Han log belåtet när han såg Morgan röda jacka, men leendet stelnade på ett ögonblick.

"Morgan. Du är fan inte klok!?", viskade han med svikan-de röst.

Be-Atriks läppar var lika varma och ivriga som vanligt, och Morgan särade dem inte från sina förrän han behövde andas.

"Ledsen, älskling.", viskade han. "Jag vågar inte stanna länge. Det här är rätt våghalsigt som det är."

"Gör inget. Jag kan lika gärna jaga här. Jag visste att du bara skulle stanna till och jag måste iväg snart också. Se-Darek och jag skall fiska innan det blir mörkt."

"Jag vill inte ha det såhär. Jag... måste tala med min far innan... du försvinner. Vi måste kunna hitta en lösning på det här, innan någon annan får nys om det."

Be-Atriks ögon drogs plötsligt samman till två smala streck.

"Försent... det är någon som ser oss, nu", väste hon svagt. Morgan stelnade.

"Var?"

"Vid stenen upp i backen. Bland hasselbuskarna. Rör dig inte! Lätsas säga adjö till mig."

Morgan var en god skådespelare och tog farväl av henne, mycket övertygande. Hon försvann bakom träden. Han stod kvar och såg efter henne.

Androu kände hur händerna slöts om hans handleder och vred till, i samma stund han hörde att det var någon bakom honom. En hes röst väste i hans öra.

"Försöker du något, vrider jag armarna av dig. Du ska ned i gläntan. Rör på dig!"

Det var hon! Den där... kvinnan... och hon hade honom i ett grepp, så stenhårt att han bara kunde lyda. Morgan stirrade på honom med skräckslagna ögon när han vacklade ned för slutningen.

"Androu! Spionerar du på mig! Be-Atrik... han är min vän. Släpp honom."

"Vän?", sade barbarinnan och fnös. Hon släppte plötsligt och Androu vacklade framlänges. Han var röd i ansiktet och stammade ursinnigt:

"Du... du är en idiot, Morgan! Jag trodde inte... jag önskar jag inte hade följt efter. Det här hade jag gärna besparat mig."

Morgan fattade honom i kragen och väste.

"Ingen bad dig. Du har inte sett något!"

Morgan satt tyst och sammanbiten, på vägen tillbaka. Androu andades väsende mellan tänderna.

"Du... du är inte klok! Beatrice, vad! Om din farsa får reda på det här..."

"Det får han. Jag ska tala med honom, så fort jag kan."

"Han dödar dig! Glöm för helvete bort alltihop, och bli normal igen!"

"Du förstår inte. Jag menar allvar."

"Ja...", sade Androu svagt. "Jag önskar att jag inte kände dig, men det gör jag."

"Beklagat", snäste Morgan.

Androu suckade djupt.

"Du är skyldig mig den där middagen. Vi struntar i jakten och går och äter istället. Du behöver prata med någon."

"Du kan inte få mig att ändra mig."

"Jag vet, men du är min vän, hoppas jag."

"Ja", sade Morgan kvävt. "Men du skulle inte ha följt efter mig. Be-Atrik tog illa upp. Det var förbaskat generande."

"Jotack, hon bröt nästan armen av mig. Fan, Morgan! Hon är knappt mänsklig, och inte ens snygg. Hur kan du..."

"Androu! Ett ord till och du kan möta mig med kall stål, istället för vin. Jag har hållit tyst om vad jag tycker om dig och din fördömda älskarinna i två år. Vem är du att döma?!"

"Jag vet inte", sade Androu trött. "Jag vet bara att jag behöver en ordentlig konjak och en bra historia från dig. Jag tvivlar inte på att kvällen kommer att bli mycket intressant."

17. MORGAN OCH MARKISEN

När Morgan gick nedför trappan till undervåningen följande förmiddag var allt tyst och lugnt.

Lugnet före stormen, tänkte han och tog sig för pannan. Han hade en svag huvudvärk, efter gårdagens middag. Androu och han hade suttit på Silverbågen till över midnatt och han hade berättat allt som hänt. Den riktiga historien om äventyret i öknen. Androu hade varit mycket bekymrad och avrätt honom från att göra det han nu tänkte göra, men Morgan visste att han inte hade någon annan utväg. Det hade slutat med att de blev ganska på lyset och hittat på en massa lösningar på problemet, som dessvärre inte visat sig hållbara när morgonen kom.

Bibliotekskorridoren var också tom. Markisen hade haft sina mot tagningstimmar tidigare på morgonen och nu borde han just ha återvänt från sin ridtur. Morgan gläntade på dörren till mottagningsrummet och såg in. Hans far satt bakom skrivbordet, böjd över några papper och mumlade irriterat. Han knackade försynt.

"Försvinn! Jag slutade ta emot för en timme sen!", skrek Markisen och såg ilsket upp. Han såg rakt in i ögonen på sin son. Morgan såg smått orolig ut, och hans ansiktsuttryck mildrades betydligt.

"Äh... är det du? Jag trodde det var en av bönderna... en fördömt besvärlig typ. Jag har lite att göra... Ville du något speciellt?"

Blodet dunkade hårt i Morgans ådror, när han svarade.

"Ja... jag vill tala med dig, i enrum. Det är tomt här utanför."

Markisen rättade till ögonglasen och såg milt leende på honom. Han reste sig, gick fram till dörren och såg ut genom den, innan han stängde den. Han lade faderligt händerna över Morgans axlar.

"Naturligvis har jag tid i så fall", sade han. "Är det något som tynger dig, så tala med mig. Jag förstår det mesta."

"Det är bäst att du sätter dig", sade Morgan svagt.

Markisen satte sig lydigt och Morgan slog sig ned på stolen mitt emot. Hector rynkade ögonbrynen och log otåligt.

"Se så. Jag har inte hur mycket tid som helst."

"Jag skall gå rakt på sak", sade Morgan i samma ögonblick. "Jag tänker gifta mig."

Markisen stirrade på honom i ett kort extatiskt ögonblick, men sen skrattade han högt.

"Men... det är ju storartat! Jag har bara väntat på det. Det var festen eller hur. Du skall lita på din gamle far, Morgan. Jag visste att det var något speciellt med den."

Han lutade sig över bordet.

"Vem är hon?", frågade han ivrigt. "Jag kunde se på dig att det var något, men jag kan förbanne mig inte säga vem du fastnat för."

Morgan såg lite överraskad ut, men knappast lugnad.

"Ingen du känner, far."

"Ingen jag känner?", sade Markisen och höll upp handen för att Morgan inte skulle avslöja namnet för tidigt. "Jag har väl sett henne, i alla fall."

"Ja, en gång", sade Morgan och skruvade på sig.

"En gång. Baronessan de Vitalia?"

Morgan skakade på huvudet. Markisen skrattade.

"Lite väl högt i rangerna, kanske. Och lite väl... mogen."

"Ja, det är just det att..."

"Sch... någon av döttrarna Moulanrou?"

"Nej... jag..."

"Lågadel?", sade Markisen bekymrad. "Flickan i guldkläningen? Jag misstänkte det, men du borde veta att vi hoppats att du skulle..."

"Nej!", sade Morgan. Hans händer började skaka igen. "Hon är inte adlig alls... Jag vet att du inte kommer att tycka om det här, men försök förstå..."

Markisen stirrade på honom med oron lysande ur ögonen.

"Inte någon borgare... eller... bonde, väl, Morgan. Såna äventyr får du sköta lite diskret, på sidan om, om du skall ha några. Jag missunnar dig visst inte om du möter någon liten lantlig skönhet, och har lite roligt med henne, men se i så fall till att det inte händer något... som kan bevisas."

Han log, och klappade Morgan på handen. Morgan spårade upp ögonen.

Jag... vet inte vad du anspelar på", väste han. "Och jag vill inte veta, heller, men jag talar inte om någon borgare eller bonde. Jag..."

Han svalde. Orden stockade sig i halsen.

"Far... när jag var ute i klippöknen..."

"Ja... Morgan."

Markisen såg orolig och förvirrad ut. Vad tusan hade öknen med det här att göra. Morgan andades in.

"När jag kysste hennes hand där på torget... jag sade inte adjö, inte egentligen..."

Han var så nervös att orden kom stötvis. Markisen stirrade på honom utan att få fram ett ord. Ögonglasen föll i bordet med ett klirrande.

"På... torget. Men hon var... ju... en barbar, Morgan. Du menar väl inte..."

"Jo... jo... Be-Atrik... Hon heter så..."

Markisen stirrade, utan att förstå. Hans ansikte ändrade uttryck efter uttryck, men till slut brast han i skrott.

"Du skämtar. Du skämtar med din gamle far, Morgan."

Han såg med vikande munterhet hur Morgans ansikte förblev allvarligt.

"Nej", sade han.

Markisen försökte le, men ansiktet stelnade. Han försökte tala, men han fick bara fram väsningar.

"Gör... gör inte så här mot oss, Morgan. Du förstår väl att det inte går... du förstår väl..."

"Nej."

Markisen började skaka. Morgan kände en impuls att ryga tillbaka, men tvingade sig att sitta kvar.

"Jag... förbjuder dig att ens tala så!", skrek Markisen. "Du är ju fullständigt... galen. Galen!... äh gud, du är överansträngd, Morgan. Du måste vila."

Morgan rynkade ögonbrynen.

"Jag är inte överansträngd. Jag mår hur bra som helst... och du kan inte hindra mig, far. Jag är myndig nu."

Markisen hade rest sig. Han fattade Morgan i axlarna och skakade honom ursinnigt.

"Du är tokig! Hör du det! Du kan inte du får inte... du är min son... och du ska ha den jag godkänner! Morgan... du skall efterträda mig! Hör du det!"

Morgan slet sig loss. Hans ögon flammade.

"Jag kan avsäga mig den rätten, om du vill", skrek han. "Jag har bestämt mig, och varken du... eller någon annan kan hindra mig."

"Tig! Du är inte vid dina sinnen! Du behöver en läkare!"

Markisen stötte honom ifrån sig med en morning. Han satte sig ned igen och väste.

"Du lämnar inte det här rummet förrän jag är färdig med dig."

"HA! Jag går när jag vill."

Markisens hand trevade bakom skrivbordet och omärkligt drog han ut en låda, medan han talade.

"Morgan... ta det lugnt nu", väste han och hans hand slöts om något under några papper.

"Jag går nu...", fräste Morgan och vände sig om. "Och jag kommer inte tillbaka om det är vad du vill. Jag..."

"Det tillåter jag inte!", sade Markisen bakom honom med stålhard, kall stämma. Morgan snurrade runt och spärrade upp ögonen.

"Far! Lägg bort pistolen! Far!"

Markisen tryckte av och träffade honom rakt i bröstet, med en osynlig stråle som kom ur mynningen på det gamla vapnet. Morgan han inte ens skrika till innan kraftfältet omslöt honom och han rasade i golvet som ett korthus. Markisen sänkte pistolen med plågade ögon. Den sprakade lätt några gånger omkring Morgans orörliga kropp, men han visste att han var oskadd. Markisen var en handlingens man, och det här hade varit en krissituation. Pistolen var gammal, men den fungerade med osviklig kraft och bedövade allt som den träffade.

Markisen betraktade vapnet en sista gång innan lade ned den i lådan igen. Han hade tagit den ur en monter i museet, och den hade legat där ända sedan en köpman förlorat koncepterna och försökt strypa honom under en mottagning. Han hade inte behövt använda den sedan dess.

Han klev över sonen och ropade ut genom dörren.

"Olonnes! Hjälp till här!"

Kaptenen rusade in och tvärstannade.

"Vad har hänt!?", stammade han.

Markisen torkade sig darrande i pannan.

"Vi missbedömde honom", sade han svagt. "Han är oskadd utanpå, men jag är rädd att han förlorat en del av förståndet. Gud vet vad som hände i den där ruinstaden. Jag var tvungen att bedöva honom. Hjälp mig att bära upp honom för trappan och säg för guds skull inget till Dahlia!"

18. HECTORS DILEMMA

Morgan slog upp ögonen. Att vakna ur det tillstånd en bedövningspistol orsakar, kändes som att vakna från en lätt slummer. En tunn blå dimma tycktes ligga över hans ögon, men löstes upp på ett ögonblick. Allt som var kvar, var en svag värk i alla leder.

Han låg på sängen i sitt rum och för ett ögonblick trodde han att det var morgon. Sedan fick han syn på Markisen och mindes allt.

Hans far, som vankat av och an vid sängen, spratt till när han såg att Morgan hade vaknat och han steg genast fram till sängkanten. Morgan stirrade på honom med vidöppna ögon och försökte resa sig, men kedjorna runt hans handleder tog emot och han föll tillbaka.

"Far! Det här är löjligt!", skrek han och slet ursinnigt i kedjorna som låg runt sängstolparna, med hans händer emellan. Markisen så olycklig ut.

"Lugna dig nu", sade han med darrande röst och sjönk ned på knä vid sängkanten. Han strök med handen över Morgans panna.

"Hur mår du, pojken min? Du får inte hetsa upp dig så. Du mår inte alls bra, förstär du."

"Jag mår utmärkt", fräste Morgan och slet undan huvudet. "Så utmärkt man nu kan må, efter din behandling!"

Markisen såg ångerfull ut.

"Förlåt mig... jag ville bara ditt eget bästa. Jag har burit mig åt som en fördömd idiot."

"Ja. Det håller jag verkligen med om..."

"Sch... Jag har inte ens försökt förstå dig, och jag är ledsen. Jag skäms verkligen, men nu ska det bli bättre. Du ska få göra precis som du vill. Skriv dina dikter, läs vidare på musikskolan och välj fästmö själ! Jag accepterar allt över borgerskap. Ta flickan i guldklänningen, jag såg nog vilka blickar du gav henne. Det är inte underligt att du är förvirrad... Du är sjuk. Den där skadan var inte att leka med, och vad gör jag... ställer till en massa stähej, när du behöver vila. Det är jag som är skuld till alltihop!"

"Sluta upp med att ömka dig själv och lyssna på mig. Utan Be-Atrik skulle "den där skadan som inte är att leka med" ha tagit kål på mig inom trettio sekunder. Hon räddade mitt liv. Förstår du! Jag hade varit död, borta, i de sälla jaktmarkerna! Du hade inte haft något att bekyrma dig för alls! Hade det varit bättre?"

Markisen sken upp.

"Hon räddade ditt liv!?", sade han kristallklart. "Ja men, det förklarar ju allt!"

Han lutade sig fram och sade förtroligt.

"Men Morgan... du behöver inte älska henne för det. Det räcker om du belönar henne på något annat sätt. Naturligtvis skall hon få någon slags ersättning. Nämn en summa och jag skickar den med en kurir, nu i denna stund!"

"Lyssna... *j-a-g-å-t-s-k-a-r-h-e-n-n-e!* Ingen belöning... bara så enkelt."

"Fänigt... Det gör du ju inte. Du är bara lite för mycket... gentleman. Hon vill inte ha dig, Morgan, hon vill ha pengar det är allt de tänker på. Guld. Det är helt normalt. Barbarerna har inte riktigt samma mått på ära och heder...som du. De är ju lite halvapor...men de har bra instinkter. Fina äventyrare, men det är inte du. Du var bara gästspelare. Spar den eviga vänskapen till dina andra vänner, Morgan. Och kärleken."

Morgan bleknade tills det inte fanns en droppe blod kvar i ansiktet.

"Halvapor!!!?"

"Inte den tonen, Morgan!", varnade Markisen.

"Inte den tonen? Släpp mig, ditt fördömda svin! Du kan inte hålla mig inspärrad i evighet! Dra åt helvete, släng dig i... i... i väggen!"

Markisen ryggade tillbaka, när han hörde dessa chockande kraftord slungas mot sig. Med hopbitna tänder gav han Morgan två hårda örfilar, med all sin kraft.

"Tig!!"

Om blickar kunnat döda skulle Markisen rasat ihop till en stofthög.

"Ut!", skrek Morgan. "Ut! Försvinn ur mitt rum!"

Markisen slog ihop klackarna och vrålade tillbaka.

"Ja... jag ska gå. Men vid min heder, ska inte lämna det här rummet förrän du är normal igen. Du kanske inte är tokig på riktigt, men jag skall ta de här grillerna ur dig, om du så ska gå åt på kuppen!"

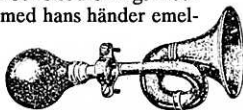
"Din heder finns inte!"

Markisen slog igen dörren så att de blyinfattade rutorna i Morgans rum skallrade. Vimmelkantig vacklade han utför trappan.

Markisinnan kom springande och grep honom armen.

"Hector! De säger att han är sjuk! Ar det sant!"

Markisen torkade sig i pannan och såg olyckligt på henne.

"Ja, och det är värre än jag trodde. Han yrar och skriker åt mig och han har en massa underliga ideer i huvudet. Vi måste hämta hit en läkare."

Markisinnan började gråta.

"Hector! Det är för att han var ute och äventyrade! Är det inte? Vi skulle aldrig ha släppt iväg honom!"

"Du har rätt", sade Markisen behärskat. "Och gå för all del inte in till honom. Det skulle göra saken värre. Hör på, Dahlia... Jag åker till Ravonburg och hämtar en läkare. Någon som kan hjälpa honom, och jag vill att du åker till din väninna i Nedendall. Olonnes ser till honom."

Han lade armen om henne och ledde bort henne. Olonnes, som stått utanför dörren, såg bekymrat efter dem.

19. MANNEN I MÖRKBLÅTT

Mörkret började falla över Ravonburg och butikerna stängde en efter en. Människorna på gatorna blev färre och färre, och varje ansvarsfull mor såg till att barnen kom in och hemmens dörrar reglades.

Ungefär då tändes lampan över den lilla skylten med texten:

URMAL
Praktiserande nekromancer.
Droger blandas
Förbannelser utslungas
mot lämplig ersättning.

Skylden satt alldeles intill en liten, låg dörr i en mycket smal gränd, som låg i den äldre delen av staden. Huset, dörren satt i, hade inga fönster och man var tvungen att ta några trappsteg ned för att nå fram till den. Eftersom den låg längst in i gränden, dit nästan ingen gick, visste få ens om att skylten fanns där. Andra hände det ibland att någon mörk figur skvall dit in, dold i skuggor, och blev insläppt. Den här kvällen var en sådan kväll.

När allt tystnat i staden och månens ljus började öka i styrka bakom mörka, drivande moln, hördes en ensam vagn komma rullande över kullerstenarna. Den drogs av två hästar. Hovslagen ekade ödsligt mellan husväggarna. Karossen var helt svart, utan sigill, och fönstren var täckta av mörkblått tyg.

Det var inte första gången den vagnen kom åkande genom Ravonburgs gator, men ingen, utom någon enstaka nattvandare hade någonsin sett den, för den kom alltid om natten, i mörkret. Kusken ansikte var skymt, besuggat av en stor krage och djupt neddragen hatt och det var inte förrän vagnen svängit in i den smala gränden och stannat, som vagnens passagerare steg ur. Gränden smalnade av ju längre in man kom, och efter halva vägen måste allt som var bredare än en häst stanna upp.

Mannen som steg ur hade en vid, ankellång kappa i mörkblått tyg och även han hade en uppviktt krage. Hans ansikte doldes under en mörkblå sammetsmask. Mycket snabbt försvann han in i mörkret och kusken satt kvar på kuskbocken, utan att ha fått order att vänta.

Några sekunder senare dunkade den blåklädde sitt kappskaft, hårt mot den låga dörren med skylten. Ideligen vände han sig om och spanade efter någon som kunde ha sett honom. Han dunkade hårdare.

"Nejmen, se herr Markisen!", sade en mjukt inställsam röst. "Vi hade den äran att sakna er vid briden igår."

Rösten hade inte kommit direkt från dörren, som för övrigt fortfarande var stängd. Den fanns liksom bara i luften och tycktes virvla runt besökaren.

"Släpp in mig!", väste Markisen av Löwenbräu, för det var verkligen han som kommit så maskerad, till denna usla gränd, hur otroligt det än kan verka. "Jag vill inte stå här ute till allmän beskådan hela natten!"

"Nåja...", fortsatte rösten oberörd. "Jag framkallade något som tog er plats. så ingen skada skedd. Och hur mår er förtjusande fru?"

"Urmal!", fräste Markisen med darrande röst. "Släpper du inte in mig, svär jag att du kommer att ångra dig!"

"Tss, tss! Med hot kommer ni ingen vart, det vet ni, men kom in för all del. Dörren är öppen. Jag är en smula upptagen, för tillfället, så jag tänker inte springa er till mötes personligen."

Markisen fnyste och skulle just trycka ned handtaget, då det själv gav efter och dörren gled upp. Snabbt steg han in och lät dörren slå igen efter sig. Han såg ned i den smala, mörklagda trappan som ledde ned i husets djupa källare. Längst ned kunde han skymta ett grönkänt sken. Med en suck av lättnad tog han av sig masken och torkade sig i ansiktet med en vit näsduk.

När han återtagit lite av sin värdighet och rättat till håret som blivit tillplattat av masken, gick han nedför trappan och in i rummet bakom draperiet i dörren.

I dörröppningen stötte han nästan ihop med en gammal snedögd man, med gulaktigt skinn, som var på väg ut. Den gamle gav honom en lång blick innan han vände sig om och bugade lätt inåt rummet.

"Farväl då, Urmal-san. Vi inom brödraskapet är mycket tacksamma för din hjälp!"

"Ingen orsak, Fu! Jag hoppas ni får användning för mumiepulvret. Det är bästa vara. Svårt att få tag i nu för tiden."

Den gule bugade ännu en gång och mumlade något obegripligt och viftade med handen, innan han försvann uppför trappan. Markisen banade sig fram mellan högar av underliga föremål i halvdunklet, fram till Nekromancern som satt vid ett bord längst inne i rummet. Bordet lystes upp vaxljus och två oljelampor med grönt glas om lågorna. Urmal log brett under två små glimmande ögon och nickade åt Markisen att sätta sig.

Nekromancern var en mycket smal man i obestämbart ålder, med ett litet mörkt pipskägg och pergamentfärgad hy. Han klädde sig alltid i vitt kåpa.

"Ni har problem, herr Markis, inte sant?", sade han och vinnade sin lilla mustasch. "Ni har en mörk aura omkring er, och ni uteblev igår."

"Familjeproblem", mumlade Markisen. "Det är därför jag är här."

"Åhå. Hustrun."

"Nej... Morgan, min son."

Nekromancern höjde ögonbrynen.

"Nehej! Inte Prince Charming, väl?!"

Markisen gav honom ett mörkt ögonkast, men Urmal log vidare.

"Och ni kommer till mig? Jag som inte ens har fått uttala hans namn, eftersom ni har varit rädd att det skall ge honom otur."

"Jag var tvungen!", viskade Markisen med bruten röst. "Morgan är galen! Han har blivit förhäxad under den där expeditionen jag sände honom på. Du måste hjälpa mig, Urmal! Jag betalar hur mycket som helst!"

Urmals giftgröna ögon växlade plötsligt färg och blev förtroligt blå. Han lutade sig över bordet och såg på Markisen.

"Berätta mer", sade han ödmjukt.

Ljusen hade nästan brunnit ned då Markisen slutade tala. Han var svettig och hans händer darrade. Urmal hade aldrig sett honom i ett mera upprört tillstånd.

"Jaha", sade Nekromancern, med illa dold munterhet. "Det här var ju en förtjusande historia, måste jag säga. Ni vill att jag skall släcka den ljuva kärleken för evigt, antar jag. Frågan är bara hur."

"Du är trollkarl, Urmal! Du kan göra kärleksdroger... och du måste kunna reversera dem!"

"Sakta i backarna! De "kärleksdroger" jag gör är knappast byggde på kärlek i ordet rätta bemärkelse, utan snarare... Ja, det vet ju ni förresten. Ni har ju köpt flera stycken. Har ni haft kul?"

"Tig, Urmal!", skrek Markisen häftigt i och välte omkull ett ljus, när han ryckte till.

"Så... så!", sade Urmal och reste ljuset igen. Det hade tagit eld i ett papper och han gav lågan en arg blick. Den dog omedelbart. "Jag kanske kan hjälpa er!"

"Hur!?" Markisens ögon började lysa och vreden var som bortblåst.

"Jag kan försöka utplåna er sons minne av en begränsad tid. Hur länge har han varit... i det här tillståndet."

"I två... drygt två veckor, tror jag!"

"Hm. Det blir svårt och det är inte riskfritt. Jag kommer att behöva använda mycket starka droger och jag kan inte garantera att han klarar det."

Markisen händer kramade hårt om varandra.

"Morgan är stark!", mumlade han, mest för sig själv.

"Och jag kan absolut inte garantera att han kommer att ha förstärkt helt i behåll efteråt. Han kommer helt klart att ha stora minnesluckor och inte känna igen folk de första åren... eh, den första tiden. Och som sagt... förstärkt..."

"Jag tar risken!", skrek Markisen. "Här!"

Han slängde en tung påse guld framför Nekromancern. Urmal såg på honom med förundran innan han tog påsen.

"Markis!", sade han beundrande. "Ni är verkligen härligt svinkaktig. Vet ni... den där mannen som just gick. Han skulle behöva..."

"Senare, Urmal, senare! Hur snart kan du komma? I morgon? Vi reser nu ikväll! Kom med."

"Lugn. Jag måste komponera till drogerna först och det behövs minst fyra sorter i grunden och sedan får jag improvisera på platsen... hmmm, får ta med ett förråd. Ta lite konjak, så länge!"

Han gav Markisen en flaska av en mycket god, och stark, konjak han själv tillverkat, och började gräva på olika ställen i dunkla skåp och lådor. Medan han mätte upp i mätglas och började blanda, kunde han höra hur Markisen fyllde på glasat, gång på gång.

Urch, tänkte Urmal. Han börjar bli sentimental.

Markisen snyftade till.

"Han kommer väl att klara det?! Jag vill inte att han skall komma till skada. Jag vill inte... men jag måste!"

"Det går nog bra!", sade Urmal och hällde något gult, trögflytande i en kolv med genomskinlig vätska. Det fräste till och lammade en svag doft av svavel och bittermandel. "Det går nog bra!"

20. MÅTTET RÅGAT FÖR MORGAN

Följande förmiddag vankade kapten Olonnes oroligt fram och tillbaka i korridorerna. Han var sysslöslös, för klockan var 10 och i normala fall skulle han ha haft lektion i ridning. Morgan hade just fått kläm på hopp utan stigbyglar, och skulle ha behövt öva ordentligt under de kommande veckorna. Kaptenens ögonbryn låg i djupa veck. Morgan hade verkat fullständigt frisk när han talat med honom, och det som bekymrade honom mest var förbudet att gå in i hans rum. Inte kunde det väl vara så illa. Markisen hade påstått att Morgan kunde bli våldsamt om han blev upprörd, men det hade han svårt att tro. Hans tankar avbröts när han hörde dörrarna slå.

Liena, som dammade i paviļjongen, hade redan öppnat, och hon stod och talade med en av Melvins bud. De pratade med ganska upprörda röster, men när han kom inom hörhåll tycktes budet redan ha framfört vad hade hade att säga. Liena ryckte till när hon såg Olonnes.

"Vad var det?", frågade han.

"Ma... Herr... Herr Markisen är på väg hem. Janold mötte honom vid torget, men han hade just fått höra att Fru Markisinnan väntade på värdshuset och han skulle hämta henne först. Han kommer snart..."

"Åh", sade Olonnes. "och läkaren?"

"Ha... han... var m-med!", stammade kammarjungfrun.

"Någon borde säga till unge Herrn... Så att han vet att de kommer."

"Ja, jag tror du har rätt. Jag gör det."

Olonnes beslutade sig för att strunta i Markisens order. Han stegade raskt uppför trappan till övervåningen, genom ekdörren och uppför den korta torntrappan till Morgans rum. Han knackade hårt.

"Morgan! Markisen väntas hem... om en kvart. Är du klar att träffa honom?"

Inget svar. Olonnes rynkade ögonbrynen.

"Morgan! Är du vakent?"

Fortfarande inget svar. Olonnes gläntade på dörren och såg in i rummet. Morgan låg på sängen, sovande med lugna andetag. Hade han inte haft stövlarna på sig och händerna kedjade i sängen, skulle man ha haft svårt att se att han var fånge i rummet. Olonnes hade svårt att stå ut med synen.

"Unge Herrn! Markisen är på väg!"

Morgan mumlade något i sömnen och rörde lite på sig, men vaknade inte. Olonnes kände sig ungefär som en fångvaktare som stod och skrek in i en cell. Han bet ihop tänderna och gick fram till sängen, och skakade honom lätt i axeln.

"Morgan, försök vakna nu... Du måste..."

Morgans knän träffade honom i ryggen med stor kraft, och kastade honom framåt. Han möttes av en rak höger. Morgan hade fått ena handen fri.

Kaptenen skulle ha varit helt utslagen, om inte handen missat en aning och han blev bara groggy av slaget. Hans stridstränade järnmuskler parerade nästa slag och grep om armen, och vred till. Morgan skrek av ursinne och sparkade. Olonnes armbåge träffades av en hård klack och Morgan körde pannan i bröstet på honom, när han miste greppet. Kaptenen tappade nästan luften, men nu grep hans händer igen och kampen var slut. Morgan satt i ett järngrepp.

"Nej...du! Det där gick inte", flåsade Olonnes lågat. "Hur kunde du tro att du skulle kunna ta mig, när du sitter fast!"

"Skulle... skulle slå ut dig!", väste Morgan. "Och fånga dig i en bensax... och ta nyckeln!"

"Dåliga odds!"

"Bättre än jag får, när far kommer! Han är galen, Olonnes!"

"Nej!", frustade kaptenen och backade mot dörren. "Du är galen, annars skulle han inte ha dig här. Annars skulle du inte försöka slå ned mig..."

Kaptenen slutade tala när Liena slög vasen i huvudet på honom bakifrån. Hon tog i av alla krafter och porslinssplitter flög över halva rummet. Han slocknade utan ett ljud.

Kammarjungfrun rusade över rummet, fram till sängen.

"Unge Herrn! Ni måste fly omedelbart!", skrek hon och tårarna rann från hennes ögon. "Ni måste fly!"

Morgan bara stirrade på henne, medan hon började genom söka genom kaptenens kläder efter nycklar.

"Janold säg honom!", stammade hon. "Häxmästaren från Ravonburg! Han var med herr Markisen!"

"Vem?"

"Nekromancern! Åh, tala inte nu, unge Herrn! Här... hjälp mig att hitta rätt nyckel."

De började leta båda två, med skakande fingrar.

"Liena... varför hjälper du mig?", viskade Morgan. "Du kommer att råka illa ut."

"Varför?!" Kammarjungfruns röst blev nästan förargad. "Därför att ni är den ende som inte skriker åt mig... den ende som har någon heder i det här huset... och därför att ni hjälpte mig när jag hade slagit sönder glasat."

Morgan mindes plötsligt episoden med glaset. Liena hade dammat de antika Löwenbräuglasen i stora salen, där de stod i ett stort vitrinskåp. De användes aldrig, alltför värdefulla för att slitas på. De var klenoder - ett av de fynd som den förste Markisen gjort - och den adessläkt som en gång gett namn åt glaset med lejonsskölden på, hade fått ge namn åt en ny släkt.

Morgan hade passerat utanför och hört klirrandet, när hon slant och ett av dem krossades mot stengolvet. Han hade hunnit in i bråkdelen före sin far, och genast uppfattat situationen. När Markisen såg vad som hänt förlorade han behärskringen, men innan han hunnit fram till kammarjungfrun hade Morgan stoppat honom och sagt att han skrämt Liena, så att hon tappat glaset, och att allt var hans skuld. Markisen, som aldrig kunnat bevisa sanningen och inte kunnat straffa sin son, hade muttrat och lämnat rummet. Sedan den dagen hade Morgan känt Liena storögt betrakta honom, var gång de möttes.

Liena fick tag i rätt nyckel och hans högra hand blev fri. Han for upp och gned handlederna för att få igång blodet. "Liena! Olonnes såg aldrig vem som slog honom, men de kan snabbt räkna ut det! Fort... smit ut köksvägen. Finns det någonstans du kan ta vägen?"

"Ja... min farbror är värdshusvärden. Han kan gömma mig ett tag."

"Bra. Spring till honom! Jag svär att jag skall höra av mig! Stannar du här, kan de göra vad som helst med dig, för att få reda på vart jag har tagit vägen."

Han öppnade en låda på bordet med darrande fingrar och tog fram en påse mynt.

"Här! Ifall det dröjer innan jag kommer!"

Kammarjungfrun försökte säga något, men han puffade iväg henne.

"Fort!", viskade han och hon lydde och sprang iväg. Morgan lyfte upp Olonnes på sängen och surrade hans ena hand, innan han tömde alla skrin och lönnfack i rummet på pengar och smycken. Han slängde ned allt i en axelremsväska, spände på sig värjan och störtade ut i korridorerna.

Det var lugnt och han fortsatte nedför trappan till undervåningen. Excalibur stod förmodligen sadlad i stallet och rekskassen fick räcka. Han rundade den sista marmorpelaren och rusade nedför trappan mot ytterdörrarna.

Men det var försent. Han tvärstannade innan han hunnit till sista trappsteget, för i hallen stod redan tre personer - Markisen, Markisinnan och en vitklädd man, som verkade vara någon slags präst. De hade just stängt dörren bakom sig och vänt sig mot trappan när de hörde honom komma. Morgan stod som förstenad på sjunde trappsteget.

"Du är tidig, far!", sade han. "Enligt Olonnes skulle du inte vara här förrän om sju minuter."

Markisen sträckte ut ett stelt pekfinger mot honom.

"Morgan! Stanna där du är! Rör dig inte."

Morgan skrattade hånfullt.

"Ha! Du kan inte stoppa mig nu! Släpp förbi mig!"

Han lade handen på värjfastet för att understryka vad han sagt. Markisen tog ett steg mot honom och drog sin värja.

"Över min döda kropp...", väste han. "Eller din!"

Morgan andades tungt och med ett rasslande ljud for det långa vassa bladet ur sin skida. Markisinnan gav ett svagt skrik och vacklade rakt i armarna på den förvånade, men roade nekromancern.

Morgan gick de sista stegen nedför trappan och de mötes mitt emellan de två första helfigursporträtten i hallen.

Deras värjor korsades och för ett ögonblick tycktes tiden stå stilla. Deras blickar möttes och luften dallrade av hat. Plötsligt gjorde Markisen ett våldsamt utfall och Morgan parerade med panterlik snabbhet. Det slog gnistor om klingorna. Morgan stötte till med översidan av bladet och fick Markisen att vackla bakåt, gjorde en snabb piruett och mötte nästa slag med stor kraft. Markisen höll på att tappa ba-

lansen, svor och återfick kontrollen. Morgan retirerade blixtn snabbt.

"För sista gången!", skrek han. "Släpp förbi mig!"

Markisen svarade med ett vrål och en stöt mot hans bröst-korg. Morgan mötte stöten, virvlade undan och duckade för nästa hugg och försökte slå värjan ur hans hand. Markisen behöll greppet om vapnet och hans fot for ur och sparkade Morgan på smalbenet. Morgan snubblade till. Markisen måttade en stöt och rev upp hans skjorta när han rullade undan. Med en flämtning dök han in bakom en pelare. Den stöten hade varit menad att döda och hade han inte varit snabb nog hade den lyckats. Han kände hur det sved under högeraxeln när han kom på fötter. Lyckligtvis var det bara en skräma, men det stänkte blod och fläckade ned marmorgolvet.

Markisinnan dånade.

Striden fortsatte. Morgan hade spelreglerna klara för sig nu och han drev Markisen framför sig, med en serie häftiga stötar. Markisen parerade med svetten rinnande i pannan. Han hade inte använt värjan på årtal, men han hade striden i blodet och det var omöjligt att säga om det var hans erfarenhet eller Morgans snabbhet som skulle segra. Urmal övervägde för ett ögonblick att lägga ifrån sig den avsvim-made Markisinnan och ingripa, men insåg snabbt fördelen med att luta sig tillbaka och avvjuta skådespelet istället.

Markisen drev Morgan bakåt, med flåsande andhämtning och Morgan lämtade också. De var båda genomsveviga och nu slogs de mer desperat än elegant. Med ett snabbt snitt kapade Morgan snöret som höll ett draperi upp och en mörkröd ridd föll mellan dem. Markisen klöv tyget i ett enda hugg och kastade sig igenom den långa revan. Han mötte en vildsint spark, från sidan, dit Morgan slunkit i samma ögonblick han förlorat honom ur sikte. Han vacklade och Morgan var inte sen att utnyttja situationen. Ett våldsamt slag mot värjfastet fick Markisen att tappa kontrollen helt, och värjan for ur hans hand, seglade i väg och satte sig i en dörr med ett sjungande ljud. Morgan tog sats, slängde värjan, och gjorde ett hopp. Han völte i luften och träffade Markisen rakt i bröstkorgen med båda fötterna. Hans far kanade bakåt över det glashala golvet och slog i en pelare, med sådan kraft att ett uppstoppat hjorthuvud lossnade från sin plats och brakade i golvet knappt en decimeter från hans huvud. Urmal applåderade entusiastiskt. Morgan slet åt sig värjan, tryckte ned den i skidan och störtade ut genom dörren.

Markisen kravlade sig stönande upp på knä, och fick hjälp av ett par behandskade händer.

"Ingen fel på reflexerna i alla fall!", flinade Nekromancern och såg efter Morgan. Markisen morrade som en sårad tiger.

"Ut! Ut ur mitt hus!"

Nekromancern försvann skrockande, väl medveten om den summa han skulle kunna pressa Markisen på, för att hålla tyst om det här.

21. BE-ATRIKS BRÖDER

Natten hade just kommit och det blåste ute bland vågor-na på havet. Mäktiga rullade de in mot stranden i viken mellan klipporna och vätte sanden till ett blankt golv.

Lågret låg längre upp i viken i skydd av skog och större klippor, och bestod av fem tält och ytterligare några vindskydd. För tillfället beboddes det bara av Be-Atrik och hennes bröder, shamanen och två Vandrare till, och det var ovanligt många efter som det bara var en tillfällig boplats.

På många ställen hade barbarerna dessa stationer, som de kunde söka sig till, när de ville samlas eller ta igen sig. Lågren kunde stå tomta i årtal och såg då bara ut som en eld-plats, men det fanns alltid läderduk, stötar och upphuggna träställningar gömda i någon skrevna den invigde kunde hit-

ta och slå ned i marken. Lägret i viken hade stått en månad och hade bätrats på med nytt skinn och färskt trä. Se-Morok hade kommit dit först, ganska svårt sårad efter en färd genom ett land som visat sig vara i krig, långt söderut. Han hade haft otur, men efter en tid vid havet och med shamanens hjälp hade han frisknat till och det var bara en tidsfråga innan han skulle ut igen. Shamanen hade passerat ganska lägligt, efter en längre tids paus hos ett lag cirka 10 mil därifrån. Shamanerna var en annan slags vandrare, som sökte andra sanningar och de tillhörde ingen särskild stam. Se-Moroks bröder och Be-Atrik hade kommit ännu senare, långt norri från, dels för att hälsa på honom, men mest för att ge systemen en chans att inleda sin karriär som äventyrare. Uppdraget från borgmästaren i Tvetuna hade kommit lägligt. Staden låg bara tre timmar från viken och man kunde klara det på två, om man sprang.

Be-Atrik var uppe vid lägret och flådde en kanin, men bröderna satt på stranden vid elden, och passade den förra kaninen som ännu inte var uppäten. Se-Arduk lyfte just undan stenarna och rakade sanden av brödklumpen i det glödheta askhälet. Han slängde den snabbt bredvid sig och blåste på fingrarna. Se-Morok bröt ett stycke med sina härdade fingrar och blåste av det, innan han bet av en bit och sköljde ned den med en klunk vin. Han sträckte på sig och lutade sig bakåt mot en klippa.

Se-Morok var Be-Atriks äldste bror. Han var en bra bit över två meter och bred som en tjur. Hans hår var lika svart som hans system och nästan lika långt, och det ramade in hans kantiga, smått brutala ansikte i ett nattsvart svall. Runt huvudet hade han ett pannband av flätat vargskinn, hårt knutet och hans högra öga var alltid en aning slutet, eftersom ett kort, men brett ärr i ansiktet hindrade det att öppnas helt. Hela hans enorma bröstorg var översållad av ärr, eftersom han aldrig bar brynja och han hade aldrig halsband, för han ville att de skulle synas. På hans högra ben fanns ett långt färskt ärr som höll på att läkas. Allt han bar i klädväg var ett höftskynke av skinnen från en gigantisk huggorm, och stövlar. En sliten jaktkniv satt instucken i hans bälte. De andra bröderna liknade honom, men hade aldrig lyckats uppnå hans längd. Se-Morok var och förblev champion bland de sina.

"Jag är orolig för Be-Atrik", sade han och knäckte ett ben på mitten, med sina starka tänder för att kunna suga ut mörken. En bekymrat drag låg över hans ögon. "Hon är borta ofta... och jagar ensam. Hon grubblar."

"Tror du hon är på smällen?", frågade Se-Darek.

Han tänkte ett ögonblick, men skakade på huvudet.

"Nej, det skulle Shna'ura kunna fixa. Han har gjort det förr."

"Hon kanske bara vill vara i fred i största allmänhet?"

"Kanske, men jag gillar det inte. Hon har varit sån, sen hon kom hem från öken."

"Hände väl något jävligt. Hon kanske kärade ned sig i den där killen som var någon slags krigare... hade varit med länge."

"Efter vad jag hörde var han en stor mes."

"Jag tror hon blöder", sade Se-Darek och ryckte på axlarna. "Hon blir knepig då."

"Kanske...", sade Se-Morok och suckade. "Men inte så här knepig. Hon brukar bara bli vrång och förbannad för allt, men hon är ett fruntimmer... och jag förstår mig inte på henne ibland. Ge hit flottskaalen!"

"Tänk inte mer på det", sade Se-Darek och gav den till honom. "Du höll på att berätta om var Bendes-hövdingen tog dig när du hade sagt till honom att du var utsänd av hans kvinna! Gick han på det?"

"Visst fan gick han på det!", frustade Se-Morok och viftade med bägaren. "Han höll på att slå ihjäl hela livvakten, och sen..."

Han grabbade ett nytt stycke bröd, dränkte in det i flott och tänkte just sätta tänderna i det, när han plötsligt stelnade och sänkte handen från sin halvöppna mun.

"Vem fan är det där?", sade han förvånad.

Se-Darek vände sig om och Se-Arduk vred på huvudet.

"Jag hoppas jag inte avbryter något", sade Morgan leende, där han stod, nu inom räckhåll för eldens sken. Plötsligt syntes han mycket väl, eftersom hans vita skjorta reflekterade ljuset och kastade det tillbaka.

"Vad i helvete!", sade Se-Darek som inte kunde hitta på något bättre. Se-Morok släppte brödbiten och bara stirrade. Morgan tog ett steg emot dem.

"Mitt namn är Morgan av Löwenbräu... och jag är en vän till er syster Be-Atrik. Ursäkta mig att jag kommer så här oanmäld, men jag befinner mig en minst sagt pressad situation..."

Han sträckte ut handen mot Se-Morok som satt närmast.

"Ni måste vara Se-Morok. Det är en ära att..."

Barbaren tog inte hans hand. Uttrycket som kommit i hans ansikte när Morgan nämnde Be-Atriks namn var allt annat än vänligt. Långsamt reste han sig till hela sin imponerande längd och såg ned på adelsmannen med en blick som lika gärna kunde ha varit huggen i sten. Morgan kände en lätt kyla komma krypande uppför ryggraden, när Se-Moroks skugga föll över honom och avskämdade honom från elden.

"Jag känner igen dig", sade Se-Morok sakt. "Det var du som tafsade Be-Atrik på handen på torget i Tvetuna."

Morgan log nervöst.

"Ja... jag... Det stämmer. Jag skulle gärna vilja tala med henne..."

"Varför!?"

Se-Moroks röst var dov och kom långt nerifrån strupen.

"Jag... det... det har hänt något som jag inte räknade med. När vi träffades sist sade jag till henne att..."

"När träffade du henne sist?"

Barbaren tog ett steg mot honom så häftigt att han fick backa ett steg.

"Låt mig förklara!", stammade Morgan. "Jag..."

Barbarens ögon flammade till.

"När!?"

"I... i förrgår. Låt mig..."

"Jag förstår!"

Morgan stod stilla och andades tungt. Se-Morok cirklade runt honom och betraktade honom med halvslutna ögon. Hela hans enorma, muskulösa kropp glänste i eldskenet, spänd som en panter, i väntan på strid. Morgan var trött, fruktansvärt trött. Han hade ridit vilse och det hade tagit honom hela dagen att hitta lägret efter Be-Atriks knapphändiga beskrivning. Han tänkte inte strida.

"Jag är som sagt hennes vän... och jag..."

"Jag hörde! Jag är inte döv. Det är bara lite svårt att tro att Be-Atrik skulle träffa en..."

Hånfullhet blandades med vreden i Se-Moroks ansikte, och han drog med ett flottigt pekfinger över Morgans sametsklädda överarm.

"...en bleksiktig, liten välklädd snobb!?"

Morgan slöt ögonen och hans näsvingar darrade. När han öppnade ögonen igen hade han behärskat sig och log obesvärat.

"Ja... jag är medveten om att min klädsel kanske inte passar in så bra i miljön, men jag var tvungen att ge mig av i all hast."

Se-Morok kände hans motstånd och ironi i orden och hans röst nästan stockade sig.

"Hur vore det om du vände om... I all hast?!"

"Tyvärr inte!"

Se-Moroks fingrar slöts om Morgan halsduk och slet den av honom med kattlik snabbhet. Han torkade fingrarna på den, men Morgan rörde inte en min.

"Så bekvämt! Så bra att du hade en servett på dig", väste Se-morok.

"Mycket bekvämt!" sade Morgan. "Ursäkta mig..."

Han försökte ta ett steg mot ljusen från lägret, men barbaren grabbade honom i kragen och slet honom häftigt tillbaka. Morgans hand flög instinktivt till värjfastet. Rörelsen stelnade där, men det räckte för att pressa fram ett gulaktigt leende mellan barbarents läppar.

"Se... han vill slåss i alla fall.", väste han. "Det är kanske jag som inte har utmanat honom rätt. Hur brukar ni göra... kasta handskar?"

"Bland annat!", sade Morgan iskallt, och såg på hans bara händer. Barbarents leende blev bredare och en farlig flamma tändes i hans ögon.

"Går inte en örfil bra?"

Morgan såg hur de två andra bröderna kvävde ett gapskratt och deras ögon glimmade.

"Jo... en örfil går bra, men..."

Se-Morok slog till och Se-Morok slog hårt. Varenda muskel i hans arm spändes, när hans handflata träffade. Morgan gav ett kort hest skrik och slungades nästan baklänges, men han stod fortfarande.

En rännil av blod rann ur hans högra näsborre, när han lyfte ansiktet igen och han var stelnad som en bildstod. Hans ögon stirrade rakt igenom barbaren framför honom.

"Utmaningen är antagen!", sade han med en röst som lät som krossat glas. En ny rännil kom mellan hans läppar när han särade dem. "Som utmanad väljer jag tid, plats och vapen. Jag hoppas för er skull att ni kan hantera en värja."

Se-Morok stirrade på honom. Skrattet stelnade på hans läppar.

"Håll i honom. Jag skall banka skiten ur honom!", väste han och knöt långsamt händerna.

I samma ögonblick slöts en annan hand om hans axel och ryckte honom bakåt. Be-Atriks korslagda armar stoppade upp slaget som en stenmur, när hans hand instinktivt full följde slaget åt fel håll. Hennes arm for ut och träffade honom hårt, hennes knä träffade honom i bröstkorgen och med armbågen som tillhygge fällde hon honom, blixtn snabbt. Han tumlade runt, och hon var över honom. Han försökte greppa henne, men hon slog igen och begravde näven i hans mage. Det glänste till när hon drog sin jaktkniv och på ett ögonblick var det över.

Se-Morok låg blickstillta. Han hade blottat halsen och över den darrade kniven i hennes hand.

"Be-Atrik!", väste han med uppsparrade ögon. Hon stirrade tillbaka. Gesten var tydlig nog. Han bad om nåd. Hon stack tillbaka kniven i slidan.

Se-Morok kom på fötter, darrande av skräck. Be-Atrik hade aldrig varit så rasande, inte ens när hon ströp björnen. Gesten med kniven var inte så farlig som den sett ut, men hon hade utgett honom i armen om han inte gett upp. Han backade utan ett ljud och de andra två bröderna med honom. De försvann i mörkret, mot vindskyddan.

Be-Atrik vände sig flämtade mot Morgan. Han hade inte rört sig en millimeter.

"Morgan! Hur gick det?"

"Är de borta?"

"Ja... de är borta. Jag..."

"Bra."

Hon tog emot honom när han föll raklång i hennes armar.

Gulp! Läs den spännande fortsättningen i nästa nummer.

Kiruna-instrument till Mars måne

Svenska instrument ska 1988 undersöka planeten Mars magnetosfär och analysera ytan av Marsmånen Phobos. Utrustningen, som består av masspektrometrar och byggts i Kiruna, når Mars ombord i två ryska rymdsonder.

- Detta är vårt hittills mest ambitiösa rymdföretag, säger professor Bengt Hultqvist vid Kiruna geofysiska institut. Det är en verklig upptäcktsresa till Mars. Första exemplaret av denna masspektrometer levereras till Sovjetunionen den 10 september. De exemplar som ska monteras ombord på rymdsonderna levereras från Kiruna i början av 1987. Starten till Mars och Phobos går sommaren 1988.

Ett par finska forskargrupper har anslutit sig till Kirunaprojektet där man har hela ansvaret för konstruktion och bygge av utrust-

ningen.

Det är främst magnetosfären kring vår grannplanet Mars som intresserar Kirunas geofysiker. Masspektrometern ska mäta solvindens energi och massfördelning samt fastställa vad slag av partiklar som förekommer där.

Nu går de ryska rymdflyglanerna ut på att låta en sond svepa kring månen Phobos på endast ca 50 m höjd ovan ytan. Det går ganska bra att utföra eftersom den månen är liten och därför har svag tyngdkraft.

Under "lägsniffandet" över månytan skjuts en laserstråle mot ytan och slungar upp måndamm, eller mer exakt uttryckt joner från markmaterialet. Massan hos dessa joner ska då mätas med det svenska spektrometerpaketet.

Likaså skjuts en jonstråle av xenon med rätt hög energi mot Phobos yta. Den kommer att slå loss ("sputtrar") ytmaterial, som likaledes analyseras med den rymdflygande masspektrometern.

HANS WERNER

Lampor för motorcyklar.

Sturridge's Holdite lampor för motorcyklar är tillverkade helt och hållet av aluminium i förstklassigt utförande. Kanna hållas både för gas och elektricitet. Mycket omtyckta lampor.

- No: 2626 Svickvagnslampa för gas Pr st. 17:50
- " 2627 D:o för elektricitet Pr st. 20:—
- " 2628 Baklampa för gas Pr st. 10:—
- " 2629 D:o för elektricitet Pr st. 12:50

Nr 7988 Större apparat UNION.
Lådan: Av äkta polerad ek, synnerligen elegant utförd, storlek 37 x 37 x 17 cm.

Tonarm: Konisk elegant förnicklad med uppfällbar ljuddosa

Ljuddosan: "Veni Vidi Vici", bästa fabriken, givande ett mycket klart och naturligt ljud.

Tratt: 52 cm. finaste blomtratt.

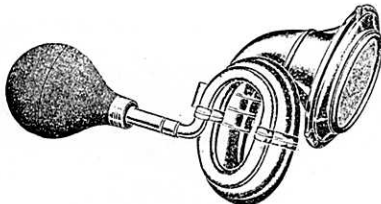
Verk: Extra prima Union, kan obelindrat uppdragas under spelningen

Verket genomspelar vid ett uppdrag för full kraft 2 stora skivor.

Pris Kr. 65:—

Baklampa.

Novemberbanketten -87, ett ögonvittne berättar

(HS) Forodwatih. Hirgons Snuggas utsände berättar här i ett hjärtnipande reportage vad vi andra slappisar missade som inte tog mod till oss och reste till de nordliga nejderna och bevisade Novemberbanketten i år. Alldeles uppenbarligen var det en av årets större händelser och redaktören kan bara hoppas att Harads skaror gjorde väl ifrån sig. Magdans var det ju förlänge sedan man såg på en tolkienistisk afton. Åhum.

Den sista oktober (?) avhölls i år Forodrimis traditionella Novemberbankett, denna gång i otraditionell stil. Resebyrån *Sauronland Travel* hade erbjudit allt Midgård att vara med om invigningen av Barad Durs Vårdshus i hjärtat av Mordor (maskerat till Våråsgården i Stäket i Stockholms norra ödemarker). En hel drös haradrimiter hade slutit upp för att övervaka förrättningen, nämligen: Rådsfurst Adil, Fru Arédhel, pöbelkvinnan Arwen, skuggmedlemmen Bungo Bagger samt undertecknad, som var där som spion, under sitt forodrimitiska täcknamn.

Klockan fyra på eftermiddagen slogs världshusets portar upp och folkmassan vällde in. Efter att ha trängts i minimala omklädningsutrymmen blev gästerna bjudna på en god fördrink i Smaugs silverskimrande grotta. I ett hörn satt den gemytliga hobbiten Palladin Took och delade in oss i lag, efter "folkslag", för en tävling. Arwen och Arédhel var sålunda med i alv-laget, undertecknad i ondingarnas lag etc. Uppgiften bestod i att av delar av Smaugs skatt (legobitar mm) tillverka något midgårdskt, som skulle presenteras vid middagen.

Sedan vidtog ceremonier - det enda riktigt traditionella under denna bankett. En andlös folkmassa fick bevittna hur riddare dubbades, hur en rådsfurstinna avgick och hur en rådsfurste tillträdde sin post till tonerna ur ledmotivet till James Bond-filmerna.

Efter en evighetslång vän-

tan slogs portarna till Vårdshusets matsal upp och vi kunde sätta oss till bords. Bordsplaceringen var den samma som i tävlingslagen och man satt vid småbord. På varje grupps bord hade man placerat något utmärkande för den gruppen. Så stod t ex en skål äpplen på hobbitarnas bord och en skål sesamfrö på alvernas. På ondingarnas bord stod en skål avskrapade köttben, mycket påpassligt placerad framför Varg den Ohygglige.

Innan maten serverades virvlade en magdansös in och framförde vilda danser till exotisk musik. Församlingen jublade och klappade händer.

Sedan fick vi äntligen smaka på världshusets läckerheter. Förrätten bestod av *Fylkesfrestelse* (mystisk broccolirätt) och huvudrätten var *Rohangryta* (god gryta på lamm, inte på häst, som man kanske skulle kunnat tro). Till efterrätt serverades en delikat chokladmousse. Stämningen vid maten var hög och ädla drycker flödade under oräkneliga skålar. Den hedervärda pöbelkvinnan Arwen utbringade Harads skål. Som en man reste vi haradrimiter oss och utropade ett rungande "Hell Haradi!"

När efterrätten slukats vandrade vi åter till Smaugs grotta, där det bjöds på kaffe och punsch. Sedan vidtog kvällens höjdpunkt. De Sköna Konsternas Gille - Gleowine - framförde sin fantastiska pjäs *Hotell Barad Dûr* eller *Vad har de i städsåket?*

Den handlade om ett gäng orcher som tog in på ovan nämnda hotell. Efter diverse förvecklingar, sångnummer, gräl och turer ut och in i hotellets städsåket blev nästan alla förälskade och bildade jämna par på slutet. Publiken jublade och kastade konfetti och rosor på skådespelarna (*nu tar du väl i? red.*).

Efter föreställningen vidtog medeltida dans och allmän

gammans. Detta pågick i flera timmar och när undertecknad tillsammans med Adil och Arwen stapplade ut till månen strax efter midnatt, pågick dansandet fortfarande.

Sammanfattningsvis: En fantastisk rolig fest med god mat, trevlig stämning och mycket underhållning. Den bästa novemberbanketten på många år.

Miriel

Lyckoradion.

Första gången, jag såg honom, var för ungefär två år sedan, då han kom in i den affär, där jag är eller rättare sagt tills för helt nyligen sedan var anställd och köpte en radioapparat på avbetalning.

Han var lång och mörklagd med ett öppet, manligt ansikte och grå ögon. Grå ögon har alltid varit min svaghet. Jag var ledig då han kom, och därför var det med mig, han gjorde upp affären. Sedan sågos vi regelbundet varje månad, då han kom för att göra sina inbetalningar. Han hette Torkel Sand och var ingenjör till yrket. Vi blevo med tiden riktigt goda vänner, och då han kom in i affären till mig brukade han alltid stanna kvar en stund och skämta med mig.

Det gick något mer än ett halvår, men så en dag kom han inte som vanligt. Han är kanske sjuk eller bortrest för tillfället, tänkte jag. Han kommer nog. Och när min chef en dag frågade mig om kontrakten, lade jag själv ut de pengar, som Torkel Sand borde ha betalat in. Min lön var inte så stor, och det gjorde ett djupt hål i min kassa, men jag visste, att jag skulle få igen det, när han kom tillbaka. Men han kom inte, och en dag tog jag mod till mig och gick hem till den adress, som stod angiven på hans avbetalningskontrakt. Han fanns inte där, och familjen, som nu bodde i den lilla lägenhet, han innehaft, visste inte vart han tagit vägen. Det enda, de visste var, att han slutat sin plats i den firma, där han varit anställd.

Jag var inte så främmande för livets skuggsidor, som de flesta andra flickor i min ålder. När man har med avbetalningsaffärer att göra, får man se ganska mycket och vara med om en hel del. Jag visste, att, om inte Torkel Sand fullföljde de återstående avbetalningarna, skulle han bli anmäld för myndigheterna, och hade då både han och radioapparaten försvunnit, skulle man sätta polisen i hans spår.

Jag vet inte — han var ju på sätt och vis en främling för mig, men ändå hade han kommit att betyda så oändligt mycket för mig. Om jag vågat vara så djärv, att jag närmare analyserat mina känslor, skulle jag ha förstått, att jag älskade honom. Männen hade hittills aldrig betytt något i mitt liv, men för Torkel Sand kände jag det på ett helt annat sätt än jag gjorde för någon annan av mina manliga vänner. De voro kamrater för mig, ingenting annat.

Hela kvällen funderade jag över var Torkel — jag kallade honom så för mig själv — kunde ha tagit vägen, och jag fattade även det beslutet, att hur det än gick se till, att ingen fläck kom att låda vid hans namn.

Det var därför jag betalade alla de återstående inbetalningarna på hans kontrakt. Jag fick försaka många saker, som jag annars skulle ha kunnat köpa mig, men jag gjorde det med glädje för Torkels skull.

Månaderna gingo utan att han hördes av, och jag blev slutligen övertygad om, att jag aldrig mera skulle få se honom.

Nå, tänkte jag, han skall i alla fall bli mitt dyrbaraste minne, och det kan varken tiden eller människorna ta ifrån mig. Kanske är han död, kanske — nej, han är varken död eller gift. Min instinkt, denna underliga förmåga att ana saker och ting, som inte någon vetenskap kan förklara, min instinkt sade mig, att han levde.

Men skulle han väl någonsin komma tillbaka? Och om han gjorde det, vad skulle väl det medföra för ändringar i mitt liv?

Därför att han var mitt ideal var det inte alls säkert, att han brydde sig om mig, ett litet obetydligt affärsbiträde.

En eftermiddag, då jag kom hem från en biograf till det pensionat, där jag bodde, stod en glänsande elegant bil med chaufför i livré och en engelsk nationalitetsplåt utanför porten och väntade.

Jag undrade, vem det kunde vara men funderade inte vidare över saken utan skyndade uppför trapporna. Då jag kom in i tamburen lade jag genast

märke till en främmande rock och hatt. Det var en fin, svart paletå och en stålgrå mjuk filthatt. Hade vi männe fått en ny pensionär. Nå, det fick jag väl se i morgon.

Jag gick direkt in i mitt rum, och jag höll just på att göra i ordning för natten, då det knackade på dörren. I tro att det var min värdinna, ropade jag stig in. Dörren öppnades, och där stod, livs levande, han, som jag drömt om — Torkel Sand.

Jag trodde att jag skulle svimma, men jag lyckades behärska mig.

— Förlåt, fröken Berger, sade han, men jag sökte er först i affären och sedan fick jag adressen hit. Jag har suttit och väntat på er i över en timma, men nu, när jag ser er framför mig, då jag vet, att jag äntligen är hos den, som jag strävat för under dessa år, då förstår jag att jag skulle ha kunnat hålla ut i evighet bara för att få se er ett kort ögonblick.

— Jag förstår inte . . . flämtade jag.

Torkel Sand tog avståndet över golvet bort till mig i två steg. Så slog

han armarna om mig och tryckte en lång kyss på mina läppar.

— Förstår du nu, då? frågade han. Behöver jag komma med några långa förklaringar. Behöver jag ödsla dessa första lyckliga minuter med att förklara, att ett stort utländskt bolag köpt en uppfinning, som jag gjort. En dag kom ett telegram att jag måste resa ögonblickligen, och så reste jag.

Sedan blev det att arbeta och sträva, men nu har jag vunnit striden. Jag är en rik man, men vad betyder rikedom mot dig, älskade. Åh, säg att du håller av mig. Nej, du behöver inte säga det. Jag vet det ändå. Din chef talade om, att radion, lyckoradion, som jag köpte, var betald, och jag förstod, att det inte var någon annan än du, som gjort det. Och hade du gjort det om du inte älskat mig. Nej, det hade du inte. Men nu är jag här för att betala min skuld. Vill du ta mig själv som första avbetalning?

— Ja, viskade jag, det vill jag!

Das grosse tönterei wass? Haha, då har ni inte läst den här som kommer nu. Den är hämtad ur samma tidning, men är denna gång förlagd till ett skumt afrikanskt land där kvinnorna är fala och allting kan hända. I give you "LEJONHUDEN"!!!!

Lejonhuden.

Vettande med sina husrader mot Atlanten ligger Benguela, en av Afrikas många små sjöstäder. I Benguela ligger också Fred Bennetts krog och saloon. Krogen består av ett stort trähus vid en av de större gatorna, och där innanför finns allt, vad till synd hörer och räknas, såsom whisky, gin, roulette, kortspel, dans och framförallt sköna kvinnor.

I Fred Bennetts saloon fanns också Arlette Barros, den sköna danserskan från Barcelona, hela det glödande Spanien personifierad. Hon var skön, Arlette.

Från Vankala och Kioka, ja, ända långt uppifrån Angola kommo männen för att se »la belle Arlette» dansa och Arlette dansade och log, hennes tänder glittrade emot dem, och hennes slanka kropp böljade lik en orm efter den monotona musiken. Fred Bennett tjänade pengar som gräs, och Benguela blev ett nytt Monte Carlo.

Till Benguela kommo många män från när och fjärran. Hit kommo också de två män, om vilka denna berättelse handlar. Den förste var en grek, Parmeno Thraso. Han kom från det soliga Athen för att tjäna pengar eller dö i malaria. Han var ung och skön, med en smidig välväxt figur.

Den andre mannen hette Kurt Grunert och kom egentligen från Berlin. Han hade varit anställd vid ett järnvägsbygge inåt landet ända borta vid Broken Hill i Rhodesia.

Båda dessa unga män sågo Arlette Barros, och båda blevo de upptända av den allt uppslukande passionen till denna kvinna. De kände inte varandra, men genom Arlette blevo de bekanta, fast endast som ovänner. Grunert överraskade Thraso med att hålla sin arm om hennes nakna midja, och Thraso kom just in genom dörren en kväll, då Grunert tryckte en kyss mot hennes cinnoberödda läppar.

Det blev rabalder. Grekens pistol knallade två gånger, endast för att

krossa två fönster i Bennetts saloon, vilka han sedan fick ersätta. Arlette, som var lika flyktig, insåg snart, att detta inte skulle kunna hålla på i längden.

När hon därför en kväll efter slutad dans satt tillsammans med de två rivalerna, sade hon:

— Messieurs — Arlette Barros tycka mycket om er båda två, men jag känner er ju inte, messieurs. Jag inte veta, om ni äro verkliga män. Jag älska starka, djärva män, som kunna se döden i ögonen utan att blinka.

Grekens ögon blixtrade.

— Arlette, sade han. Mitt hjärtas skatt — om du följer mig tillbaka till Athen, skall du snart bli varse, att jag är en av Greklands tappraste män — utan att skryta, kan jag tala om för dig, att jag ensam dödade ett lejon på Soicos Cirkus.

Tysken sade ingenting. Arlette såg på hans ljusa hår.

— Jag har ett förslag, sade hon. Ni jagar var sitt lejon och komma hit med skinnnet. Den som kommer först, anser jag har vunnit, och jag är hans.

Så blev det. Arlette Barros förslag accepterades genast av Grunert, och även, fast motvilligt, av Thraso. Han tycktes anse, att det lejon, han dödade i Athen, vore nog.

Morgonen därpå, innan Arlette ens hade öppnat sina svarta ögon, startade Grunert med fyra negrer för att begiva sig till Vankala. Parmeno Thraso gjorde sammanledes, fast till en annan plats.

Kurt Grunert startade på sin jaktfärd inåt djungeln. Han hade aldrig i sitt liv skjutit ett lejon och kände sig därför ganska obehaglig till mods. Jakt var inte hans hobby, men vad gjorde man inte för en kvinna som Arlette. Bara tanken på att vinna henne, ingav honom mod.

Timme efter timme gingo de fyra negrerna och den vite mannen genom urskogen. Dagen var het. 50 grader minst. Svettpärlorna trillade som årtor ned från Grunerts panna, och flera gånger var han betänkt att vända om. Det fanns ju inget lejon.

Han tyckte sig redan se den där anskrämlige greken komma släpande på en lejonhud in i Bennetts saloon i Benguela. Han såg Arlette komma emot honom och lägga sina bara armar om hans hals.

Längre kom han inte i sin tankegång, ty han hoppade till av förskräckelse. Genom djungeln bröt fram ett rytande, som nästan slog lock för öronen. Negrerna stannade tvärt.

— Gogenyama! Lejon! stammade de mellan sina hackande tänder.

Grunert kände sig verkligen ovanligt enkel, där han stod med geväret i handen. Han var tacksam, för att inte Arlette kunde se honom nu. Ett lejon var det, som låtit sin stämma tala. Djungelns konung hade gjort sig påmint om sin existens. Grunert glömde totalt Arlette Barros och hennes förföriska läppar.

Ett lejon. Han hade en obehaglig känsla i hårrötterna. Han hade sett lejon ryta i zoologiska trädgården innanför ett stängsel, men här hörde han ett lejon ryta i en skog, där det kunde komma och gå efter behag.

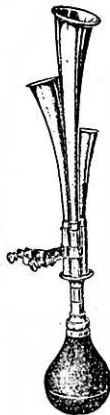
Han spände mekanismen på geväret och osäkrade det. Negrerna stodo som andra dårar och lyssnade med blickarna vitt uppsparrade. Plötsligt hände något. Framför dem var en liten glänta i skogen, och på andra sidan av denna blevo nu två stora lejon synliga. Deras grymma gulgröna ögon lyste emot dem.

En riktig jägare hade genast fattat situationen och haft den klar för sig, men Grunert gjorde det inte av den orsaken, att han inte kunde få upp geväret i skjutställning. Hans armar voro som förlamade av skräck inför åsynen av de båda lejonerna.

En minut kanske, stodo de på det där sättet, så hände något igen. Med ett par hesa morranden rusade djuren fram emot dem. Negrerna rusade åt alla håll och Kurt Grunert, som skulle skaffa Arlette Barros i Benguela ett lejonskinn, kastade geväret och slängde sig upp i ett träd, som stod alldeles intill honom.

Hur han kom upp var en gåta, men den syn han såg, när han tittade ned, var inte vidare uppiggande. De båda lejonerna hade lyckats slå var sin neger till marken, och revo nu med sina väldiga tassar sönder de arma människens kroppar.

Grunert ryste. Det ena lejonet, som stod alldeles under honom, hade slitit upp negerns bröst och sög nu i sig blodet. Grunert satt däruppe i trädet och väntade. Plötsligt fick det ena lejonet syn på honom. De gulgrå

ögonen sågo ilsket på honom, så gav det ifrån sig ett morrande och reste sig på bakbenen mot stammen och bearbetade denna med tassarna.

Först nu såg Grunert, att trädet han klättrat upp i, var ganska smalt och ostadigt. Det vajade fram och tillbaka inför lejonets anfall och själv hotades han varje ögonblick att falla ned. Han såg det fruktansvärda djurets tassar alldeles under sig på en knapp meters avstånd och kände den fräna, heta andedräkten.

Lejonet gick ned på alla fyra igen. Så tog det sats och flög mot trädet. Det knakade i stammen och kronan, där Grunert satt vajande. Han höll sig krampaktigt fast, så kände han i bakfickan. Jo, revolvern låg där. Han tog fram den och siktade mycket noga, eller så noga hans darrande händer tillät.

P a n g ! — —

Skottet gick av. Det träffade lejonet på nosen. Djuret röt, ruskade på huvudet och gjorde ett nytt hopp mot trädet. Han siktade och sköt igen. Kulan gick in i ögat. Djurets rytanden voro fruktansvärda. Grunert tömde hela magasinet mot det uppretade djurets huvud. Lejonet föll. Några ryckningar, några slag med svansen, och det låg stilla.

Grunert satt kvar i trädet och såg ned. Hans armar voro fullständigt bortdomnade av spänningen. Det andra lejonet höll sig alltjämt kvar där nedanför.

Efter två timmar försvann det, och Grunert var ensam. Under honom låg det döda djuret. Han steg ned. Det var ett ståtligt djur, han lyckats fälla. Efter ytterligare en timme, kommo de båda överlevande negrerna fram igen.

Sitt inträde i Benguela ett par dagar senare gjorde han med minen hos en furste. Han gick upp till Fred Bennetts saloon med lejonhuden på armen. Han slog upp dörren och steg in i Arlette Barros klädloge.

Kurt Grunert stannade på tröskeln. I rummet satt, förutom Arlette själv, greken Parmeno Thraso och över hans knän låg en lejonhud.

Arlette skrattade.

— Ni kommer sent, monsieur Grunert, sade hon. Den store jägaren Thraso är redan här med sitt skinn.

Grunert mätte greken med blicken. Var det möjligt? tänkte han. Var det verkligen möjligt, att den där fördömde greken hade skjutit ett lejon?

Han lade sin hud på en stol och gick fram till greken, så tog han upp dennes skinn och synade det.

— Ett härligt skinn, sade han. Ett ståtligt djur har det varit, fortfor han.

Greken myste. Han kråmade sig som en tupp, där han satt.

— Jag skulle önska träffa den mannen, som skjutit det här djuret.

Thraso sprang upp och slog sig på bröstet.

— Den mannen ser ni här, sade han.

Grunert log.

— I så fall borde ni taga bort prislappen, sade han. Annars kan Arlette tro, att hon måste betala den.

Grekens sortie var sorgligt så skada. Prislappen, den hade han alldeles glömt. Men inte kunde han väl tänka sig, att man satte prislappar på hudarna i den där lilla affären i Kionka, där han köpt den.

Arlette Barros heter nu fru Grunert och bor i München. På ena salsvägen hänger en stor lejonhud än i dag.

Det här är humor. Man inser hur de allmänna tankarna om utlänningar var på den tiden. Tyskar var relativt rumsrena och kunde tillåtas vinna i strider mot greker, som tydligen var allmänt skumma och ohederliga. Negrer var inte ens att tänka på i mänskliga termer, de betitlades bara negrer och var tydligen allmänt fegisar. Så det kan gå.

Å så var det
målares som
tyckte man var
lite Vermeer...
HA HA!
H1H1 @
Höhö Hehe

“OM JAG VILL” – SA’ STÅHL

En liten julberättelse av *Hulda Brolin*

Det var på en lantgård dagen före julafton, en strålande grann och klar dag med lagom kyla. Några barn roade sig av hjärtans lust i en kalkbacke i närheten av gården.

”Se opp här i backen — tre hål i nacken!” — ljudet upphörligt åt folk, som kom i vägen för kalkarna.

Men så uppenbarade sig plötsligt en främmande, stor och grov karl på landsvägen, och barnen vågade ej ropa åt honom som åt de andra, utan kröpo i stället förskrämda tillsammans i en klunga.

”Det är en rallbuse” — viskade den ena till den andra.

Vid den tiden pågick i trakten ett järnvägsbygge, och järnvägsarbetarna, som kommo från alla landsändar, spreda med sitt leverne skräck och fasa i det för så lugna landskapet.

Den fruktade kom fram till barnen och hälsade vänligt.

”Bor någon skomakare här i närheten?” frågade han.

”Det är en bra bit till den” — svarade ett av barnen.

”Vill någon av er gå med och visa mig vägen?”

Barnen sågo tvekande på varandra och ruskade på huvudena.

Då steg en liten flicka, vilken ännu ej hunnit till skolåldern, fram till mannen, neg för honom och sade: ”Jag vill visa dig vägen, och jag hittar bra, för jag har varit med många gånger till vår skomakare.”

Mannen betraktade flickan några ögonblick, och det blev till slut något varmt i blicken, och rösten blev honom omedvetet mjuk, när han talade på nytt.

”Vet du vem jag är, du lilla?”

”Det vet jag väl”, svarade hon och såg frimodigt upp i hans ansikte.

”Vem är jag då?”

”Jag ser väl att du är en rallbuse.”

”Så skall du inte säga, min lilla vän” — rättade han. ”Rallare opp och rallare ner, aldrig ska jag säga rallbuse mer.”

Och han stavade orden före och hon efter, tills hon kunde dem.

”Och du vågar ensam gå med en, som du kallar rallbuse?”

”Jag är ju ett barn” — sade hon, ”inte gör väl rallbusar barn illa.”

”Nej, du har rätt. Rallare gör inte barn illa.”

Flickan gick fram till honom, lade sin hand föröfentfullt i hans.

”Kom då, så gå vi!”, sade hon.

Och så vandrade järnvägsarbetaren och flickan i

väg framåt landsvägen, och det var den lilla som ledde.

Under samspråk gingo de hand i hand, och snart voro de framme vid en liten grå stuga, där skomakaren bodde.

De trädde in, och flickan gick och tog moran i hand och hälsade. Henne kände hon väl igen, ty hon var ofta i flickans hem, varifrån hon aldrig behövt gå tomhänt, och där hon fått många goda kaffetårar.

Mäster var icke hemma, men hans hustru vågade knappt tala om det. Fast när hon tänkte på saken, kunde hennes lilla spinkiga mans beskydd ej betyda mycket gent emot denne jätte.

Hon sade således, att mäster ej skulle komma hem förrän till kvällen, men det gick bra för sig att avlämna de träsiga skorna ändå. Hon skulle nog styra om, att de blevo lagade till nyåret.

Hon ställde sig och väntade att de besökande skulle giva sig av igen, men mannen satte sig i stället på träsoffan framme vid fönstret, och flickan satte sig genast bredvid honom.

”Hör på, mor”, sade han, ”vi ska bjuda den här flickan på något gott.”

”Vad skulle jag, fattig stackare, bjuda på för gott?”, frågade gumman undvikande. ”Hon har så mycket gott hemma.”

Då reste mannen sig upp, stampade med foten i golvet och sade: ”Om jag vill, sa’ Ståhl.”

Gumman drog sig förskräckt in i spelsvårn.

”Sätt på kaffepannan!”, kommanderade han.

Kvinnan lydde tyst.

”Duka bordet!”, befalldes han vidare.

Hon började motvilligt plocka fram kaffekoppar.

”Duka fram tallrikar också! Flickan ska ha mat.”

”Inte har jag någon mat, och” —

”Om jag vill, sa’ Ståhl!”, avbröts hon, och han stampade i golvet på nytt.

”Vet ni vem jag är?”, frågade han sedan gumman som han frågat flickan, men hon svarade ej ett ord.

”Jag är Ståhl, ser ni”, svarade han själv. ”Och Ståhl är den värsta i hela rallaregänget. När jag stampar med foten och säger — om jag vill — då darrar hela rallbushögen, så nu vet ni det.”

Han gick fram till matskapet och öppnade dörarna.

Där såg han en liten julsinka, brun och fin och knaprig ovanpå, och där fanns julkorv och blodkorv och all annan slags julmat, som gumman fått i gårdarna av folk, som voro kunder till den fattige by-

skomakaren. Där fanns också gott kaffebröd och pepparkakor och julkringlor och saffransbsockar.

"Duka fram!", befälde Ståhl.

Och det blev framdukat av allt som fanns i skåpet, och då det var i ordning, ställde Ståhl stolar omkring bordet och bjöd flickan och skomakarhustrun ridderligt till bords.

"Så åter vi", sade han, "och börjar julfirandet en dag för snart."

Gumman vägrade äta med, men mannen stampade åter i golvet.

"Om jag vill, sa Ståhl! — Tror ni detta har blivit till ordspråk för ro skull?"

Det trodde nog inte husets värdinna, ty hon satte sig och tog emot det han bjöd och som hon själv bestod.

Och de försågo sig rikligt av de goda gudsgåvorna. Den lilla flickan hade mycket roligt, och hon tyckte att farbror Ståhl var en ovanligt trevlig farbror.

När de ätit, drucko de kaffe och doppade pepparkakor och saffransbullar, men Ståhl frågade var de gömde julbrännvinet, ty han ville gärna ha en kaffegök.

Skomakarhustrun bedyrade, att där inte fanns något brännvin, och efter den undersökning han företog, trodde han henne nästan.

"Då är väl mästern i dag till stan efter julbrännvinet, kan jag förstå", yttrade Ståhl, och då gumman såg förlägen ut, förstod han att han gissat rätt.

"Är han efter julbrännvinet?" frågade han strängt, och då hon ej ögonblickligen svarade, kom det igen: "Om jag vill, sa' Ståhl!"

"Han är väl efter en skvätt", puttrade hon butert.

"Slå dig ner, min lilla vän!", vände han sig till flickan. "Vi bli här tills mästern kommer hem."

"Herre justanes, människa, han kommer inte förrän sena kvällen."

Mättet av stridiga känslor var rågat, och gumman började gråta.

Ståhl tog ingen notis om henne utan lekte glatt med flickan.

Men när någon timme gått blev flickan trött och ville gå hem, och då lydde han henne genast, och de begåvo sig av, efter att ha tackat för julfågaden.

Skomakarehustrun drog en lättadens suck, och då de båda hand i hand som på ditpromenaden hunnit utför backen, smög hon sig efter dem i skymningen för att se, om järnvägsarbetaren förde flickan rätta vägen hem.

I hemmet hade alla varit så upptagna av julbrådskan, att de ej tänkt på den lilla flickan, men när de saknade henne, blev det stor uppståndelse, vilken ej minskades när de av andra barn finga höra, att hon ensam följt en järnvägsarbetare till skomakarens stuga. Just som en expedition av tre handfasta drängar utsetts att söka upp dem, kommo de båda, som blivit så goda vänner, fram till förstugubron, samtidigt som skomakarens hustru gick köksvägen in i köket.

Då var det överenskommet, att rallaren och flickan skulle följas åt till skomakaren och hämta skorna dagen före nyårsafton.

En blank tvåkrona fick hon för dagens besvär, och var överlycklig, fast med ömsesidig saknad skildes de. Vid avskedet slog flickan armarna om järnvägsarbetarens hals.

"God jul — god jul, vi ses igen!", stammade han fram, varefter han skyndade i väg med droppande tårar på de väderbitna kinderna.

Men de sågos aldrig mera igen.

Ståhl blev ihjälslagen på ett supgille i julhelgen, och endast ordstävlet fortlevde efter honom under decennier där i orten.

"Om jag vill, sa' Ståhl."

Veckans döds-töneri. Häri ser man riktigt hur samhällsmotsättningarna lägo till på slutet av 1800-talet. Rallarna var tydligen allmänt ansedda som en samling fyllon och bråkmakare. Sens moralen är stentuff: blod och ond bråd död. Pang på.

Forts. →

Chris drog ett djupt halsbloss. Han började känna sig som vanligt igen. Han tänkte på Nancy utan att det gjorde ont. (Det var raskt. red.) Hon hade valt. Hon ville gå sin egen väg och han och Jim skulle gå sin. Det grå asfaltbandet visade riktningen."

Lite skämt måste det in till slut, efter allt elände. De tuffa grabbarnas skämtsamma snack, några amerikanska stadsnamn, några fullkomligt vidriga naturskildringar instoppade här och var och så detta "the road goes ever on" gör boken totalt fränstötande.

Bokstäverna i denna 123 sidor tunna slasknovell är cirka 43% större än i andra pocketböcker så att den inte ska så förfärligt tunn ut. Framsidas fantastiska samling av nakna, glada tjejer, hårda män med automatvapen och en atomsvamp i bakgrunden har absolut intet med innehållet att göra. Det är betydligt stillsammare än så. Det enda som stämmer överens är lastbilen och mannen med mikrofonen.

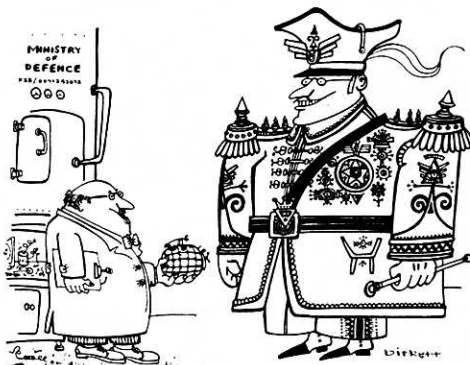
Titel: Vägens Marodörer, i Truck Fighters-serien

Författare: Ken Adams

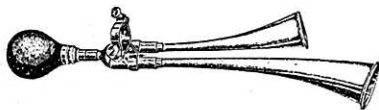
Förlag: Winthers Forlag ApS

Pris: 7.50

Totalbedömning: Urrrrrk² Det här är kiosklitteratur när den är som sämst.

"The neutron anti-personnel grenade, General—it kills enemy troops, without ruining their uniforms."

Readktionen besvara allehanda knepiga frågor från läsarna. Måhända finner ni här svaret på just den frågan ni själva går och gnager på. (Favorit i repris, Husmodern, julen 1918)

Fråga:

1. Var vänlig och giv råd hur en Dopparedag tillgår, vilken mat och hur den serveras.

Utländska i Sverige.

Svar:

Dopparedagen — så kallas julaf-ton på grund av bruket att "doppa i grytan", så allmänt förr, särskilt i gamla lantliga hem, men numera mångenstädes bortlagt. Och under nuvarande fläckbrist torde det vara svårt nog att vidmakthålla. Är mau emellertid i lycklig besittning av en julsinka eller något därmed jämförligt (en rimmad fårstek, korv e. d.), så sättes "skinkan" på att koka och när den är färdig, är det tid att doppa i grytan. Alla husliga sysslor böra då vara undanstökade, köket fejat och fint, kopparkär-len skinande blanka. Den stora kitteln eller grytan, vari skinkan kokt, står på spisen med sitt späd sjudande varmt. Här doppar var och en sin brödskeivor, vilket går bäst med en hälslev, och lägger dem på sin tallrik genomdränkta av det feta fläckspadet. I en del familjer åtes julfestmiddagen i sammanhang med doppet, i andra återigen senare på dagen. Med nuvarande måltids-timmer är det kanske lämpligast att "doppa" vid lunchtiden och då ser-vera litet av den varma skinkan med nykokt potatis; julöl och kaffe härtill. — Till julfestmiddagen serveras som bekant luftskum med "vit-sås" (och smält smör, om man har), julsinka, om man ej föredragit att ta den till lunchen, risgrynsgröt med mjölk och slutligen, om man så ha-va kan, smörbakelser, klenäter eller i brist därpå något bakverk så gott man kan åstadkomma.

Efter middagen kaffe eller té med de vid julen sedvanliga kakor-na. Man har naturligtvis berett sig långt i förväg för att, alle restriktion-er till trots, åstadkomma åtminsto-ne något av allt det goda som fam-iliens medlemmar varit vana att anse ovillkorligen tillhörande julen: safransbröd, vetebullar, pepparka-kor, småbröd. I Husmodern hava förekommit flera beskrivningar på dylikt. Saknar man möjligheter att baka sådant själv, får man väl nöja sig med att köpa färdigt vad som står att få.

Vidare dukar man fram de goda saker man har att bjuda på. I år behöva vi ej sakna äpplen, så finns det ju konfekt och karameller; nö-ter, fikon m. m. kanske man också kan komma över.

Så är det julgranen och julklap-parna, men detta är saker, som var och en ordnar efter smak och till-gångar och som sträcker sig utanför ramen av dessa kortfattade hus-hållsråd. Blott det vilja vi tillägga, att om man har julgran, man gör klokt i att kläda den på förmidda-gen för att ha den färdig att stråla

i all sin glans strax efter middagen, då väl julklapsutdelningen och där-med aftonens festligaste del tar sin början, och husmoderns omsorger äro slut för den dagen.

Fråga:

2. Är det någon av Husmoderns läsarinor i Stockholm, som kan rekommendera någon kurs i barn-klädersömnad lämplig för den som till hushovoh önskar se sina barns kläder? Jag har alltid själv sytt barnens kläder, men nu börja de bli stora (flickan 12 år), så jag tycker det nu fordras mer stil på kläderna, så att de inte se alltför hemmagjor-da ut. Jag tror ock, att en utländ person har en hel del små finesser med sömnaden, som jag mycket väl skulle behöva lära mig, för jag får sitta och knäpa så länge med varje plagg att jag nästan mister tålamo-det.

Fru Augusta.

Svar:

Walma Textilskola meddelar un-dervisning i sömnad, även av barn-kläder. Se annons i detta nummer. Vad beträffar er önskan att byta matvaror, så tar Husmodern ej in sådana annonser.

Fråga:

3. Med tack för alla goda råd jag fått i eder tidning, vänder jag mig nu till eder för att få ett råd och hjälp. Min tvätt har nämligen blivit förstörd. Vi ha flyttat in i ett nytt hus och pannmuren i tvätt-stugan var rostig. Min jungfru har antagligen inte skurat den tillräck-ligt, så lakan och dukar ha blivit all-deles översällade med rost och gula fläckar. Vad skall jag göra? Mitt linne är alldeles nytt. Nygift fru.

Svar:

Rostfläckar uttagas med bläckpul-ver (syrsalt), som köpes på apote-ke. Man doppar det fläckade i vatten och breder ut det över ett bleckkärl fyllt med kokhett vatten och gnider fläcken med pulvret. Sköljes i varmt vatten och gnides på nytt tills fläcken försvinner.

Slutligen sköljes plagget mycket väl i rent vatten, så att intet av pulvret stannar kvar i kläderna, emedan det då verkar frätande.

Angående behandling av järngry-tor, se svar i nr 48 och 49.

Fråga:

4. a) Hur rengöra en vit mar-morbyst?

b) Var köpes elektrisk golvbona-re? Har någon provat dylikt och hur fungerade den?

c) Har i 6 år lidit av kläda i opererade hemorroider, som totalt förstört min nattro. Rådfrågat fle-ra läkare utan resultat. Finnes nå-gon huskur för detta onda?

H. D.

Svar:

a) Smält litet gult vax och rör li-tet terpentinen däri. Doppa en ylle-lapp i lösningen och gnid marmorn

därmed tills den blir ren och blank. Lösningen måste vara varm, emedan den annars stelnar, men den går ju lätt att värma upp igen.

b) Elektriska golvbonare finnas hos Allm. Sv. El. A.-B. Vi hava ej varit i tillfälle att pröva dem, men de påstås vara utmärkta. Om ni ringer upp Asea och efterfrågar hr Liljekvist, lämnas närmare upplys-ningar.

c) Det finns smärttillande salvor, men de fås endast mot läkarrecept. På egen hand kan ni emellertid helt enkelt använda kallt vatten: doppa en linnelapp eller en bomullssudd i kallt vatten, krama ur den och lägg den på det sjuka stället. Fukta den på nytt, då den blivit varm.

Fråga:

5. Vore mycket tacksam få veta, hur jag skall få bort röd färg ur linne.

Svar:

Se svar på fråga 3 i nr 49 av Husmodern!

Fråga:

6. Finns någon av Husmoderns många läsare eller läsarinor, som tillbringade någon del av sistförli-den sommar vid kurorten Hulta-fors? Undertecknad vore så tack-satt att få fullt tillförlitliga uppgif-ter om anstalten. Äro rummen förstklassiga, är utsikten från nå-gra av dem härlig och vidsträckt, är där kuperad terräng, regnade där mycket sommaren 1918, var maten god, riklig, vällagad och omväxlan-de, fick man smör och ägg? Var det angenämt och enkelt, så man kände sig fri och ogerad? Kanske någon dessutom kunde och ville gi-va anvisning på provad, förstklas-sig, liknande anstalt, ej långt bort som den nämnda från Stockholm. Upplysande svar, sända i brev till Husmoderns redaktion Inedalsg. 4, mottagas av "Tacksam".

Svar:

Vi överlämna frågans besvarande till våra läsarinor.

Fråga:

27. Då jag varje vecka läser hu-ru många olika frågor Husmodern har att besvara och på ett utomord-entligt sätt kan avhjälpa all okun-ighet, så får jag även drista mig tillställa den kära Husmodern en fråga.

Min far skall nämligen "gifta om sej". Äro vi skyldiga till att gi-va någon lysningspresent? Jag är äldst av mina syskon och bör därför taga initiativ? Hur skall jag gå tillväga på bröllopet? Skall jag efter vigseln gå fram och gratulera dem, och vad skall jag möjligen säga då? Bröllo-pet skall vara i brudens hem, som är ute på landet.

Jag har aldrig varit på något bröl-lop förut och är därför tacksam för råd och upplysning, om möjligt i nästa nummer väntar jag svar.

Signe, 25 år.

Forts. på frågoavdelningen.

Svar:

Då vi utgå ifrån, att ni hyser vänliga känslor för er fars blivande maka och önskar stå i ett gott förhållande till henne, finna vi det självklart att ni tillsammans med edra syskon vilja giva henne en lysningspresent, något som faller henne personligen i smaken och är ägnat att glädja henne. Likaså finna vi det helt naturligt att ni efter vigseln gratulerar de båda kontrahenterna. — Vad ni då skall säga utöver de vanliga lyckönskningarna, kan ingen annan än ert eget goda hjärta föreskriva.

Fråga:

28. Jag har en lång tid besvärats i hög grad av finnar och pormaskar. Kan redaktionen eller någon av Husmoderns ärade läsarinor säga mig något effektivt medel, eventuellt någon salva eller huskur, som kan hjälpa mig. Tacksam för svar är
Fru Finng.

Svar:

Se först och främst till att er matmätning är i gott skick och försök att hålla lämplig diet. Undvik hårdsmälta rätter, starka kryddor samt sprit. Håll er till övervägande vegetabilisk, lättsmält föda, kokt frukt o. d.

För lokal behandling rekommenderas att varje dag grundligt tvåla in de angripna ställena med tjärtvål, som sköljes bort efteråt och torkas lätt med mjuk handduk. Härmed får man hålla på en tid, även sedan förbättring inträtt.

Fråga:

29. Om möjligt, upplys mig om, hur lutsten användes till tvätt, huru mycket till vattenkvaniteten samt om det fräter kläderna? Hilda.

Svar:

Lutsten (kalihydrat eller natriumhydrat) bör ej användas enbart till tvätt, emedan det fräter kläderna. Däremot användes det vid tvål- och såpkokning, varpå åtskilliga beskrivningar förekommit i Husmodern, bl. a. i nr 16.

Fråga:

30. a) Behöva kastanjer (*Esculus hippocastanum*) på något sätt prepareras för att kunna användas som höns- eller svinfoder?

b) Ekollon kunna väl användas opreparerade utan inskränkning?

Svar:

a) Kastanjerna befrias från det yttre skalet, krossas och givas åt svinen utan att vidare behöva prepareras, dock ej i alltför stora kvantiteter. De äro synnerligen närande. Torde även kunna givas åt höns i små mängder.

b) Ekollon utgöra ett ypperligt kraftfoder för svin. De äta dem med förtjusning sådana som de äro. Men en gris bör ej få mer än omkring 1 liter om dagen.

Fråga:

31. Kan man själv bereda hermelinsskinn? I så fall, hur skall detta ske?
Elsa.

Svar:

Det är mycket svårt att själv bereda skinn till pälsverk. Vi råda

er att i stället vända er till *Fritz Lundberg, Tranås*, pälsvarufabrik, berederi och skinnfärgeri, Rikis Tranås 86.

Fråga:

32. Vore tacksam, om någon av Husmoderns läsekrets kunde giva mig ett råd mot kalla fötter. Jag har ett stillasittande arbete, men rumstemp. är i regel 18—20 gr., vilket dock ej hjälper, utan mina fötter äro dagligen iskalla, trots att jag har fultsulor i kängorna.

35-åring.

Svar:

Det är naturligtvis stillasittandet, som vållar de kalla fötterna. Ni måste skaffa er tillfälle till motion genom t. ex. en timmes rask promenad mitt på dagen eller en stunds rörligt arbete. För att hårda fötterna är det nyttigt att om kvällarna doppa dem i kallt vatten och sedan gnida dem kraftigt med en grov handduk. Därefter tar man på sig ett par vida "nattsokor" eller gamla strumpor, som man lätt kan sparka av sig i sängen, då fötterna om en stund bli genomvarma. Vi taga för givet att ni begagnar tjocka ullstrumpor om dagarna ävensom benkläder av ylle.

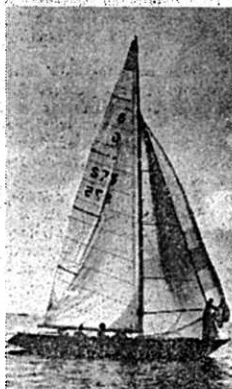
Det här var vardagsproblemen, sådana man såg dem 1918. Idag kan vi skratta åt dem, för idag har vi andra problem. Mitt största problem är hur jag ska få er att komma in med några bidrag, så jag inte ska behöva knycka så mycket material utifrån.

Boromir

Sommarens vackraste SEGLAR-MINNE

EN DAG I SOMRAS najsade vi ostvärt över Snarholmsfjärden med vår övertirade Spinnelli 22:a. Det var knaber, ganska häven sjö och vinden låg på från lyngshället, knappt bästig fast rapporten varnat för styv strigel.

Art.förts Spinnelli 22:a för knaber läns i Lübecker Gatt.

Foto: LARS PORNE.

Vi gick för skrövade storparnsegel men med styvbords hulting på halvsvinn och med klästerna på sparslag. I höjd med Kåringärevet gick vi över kav upp mot vind, beslog tyrackern och hämtade in från babords gramställ. Tredjeman skickades upp i sperringdalken för att släppa efter på sporrkatmen och rova truting.

Åter ute på skvalt vatten hissades märkkuggan och vi lät spyseizern gå i märke, grunt tredje märke och knappt det på mässingslistan eftersom vinden hade ökat. Spalseglet sträcktes, likaså korsflagg och lilla rämseglet. Nu gick det hyggligt undan.

Plötsligt fick vi syn på en motorbåt som låg stilla mitt ute på fjärden. Ett par figurer vinkade till oss. Vi bröt av och gick upp mot slagg, pek, ner och strök pitting, gommade slar, går- och tvärsegel och lamsade så småningom upp dikt kvart med motorbåten.

Tjena, ropade dom, har ni nära panner soppa över? De har ett så svårförståeligt språk, de där motorbåtsmän-niskorna.

SWANEEEE

Rådslag i Valhall

Det var rådslag bland gudarna i Valhall. Dagen hade förflutit ganska lugnt och rådslaget lovade att bli långdräktigt och sövande. Oden föredrog ämne efter ämne och gudarna röstade om vart och ett av dem, efter sedvänjan. Så blev det dags för Blaffner att redogöra för sin resa i väst, bland småvättarne. Han hade sorgliga tidender att förtälja. Framför allt var det två vättar, Flimsömner och Brule, av Trignats ätt som hade burit sig illa åt bland människorna och bland annat ätit flera av dem.

Oden vart mäktig vredgad när han fick höra huru Flimsömner och Brule hade farit fram. Han slog Slembanc, sitt väldiga mjödhorn i bordet, så vålsamt att det massiva stenbordet sprack. Tor, som hade suttit på sin kant och åhört hela spektaklet vart även han så vredgad att han i upprördheten också slog omkring sig. Han slog näven i bordet, den del av bordet som ännu stod, så hårt att det föll ihop till en grushög. Loke vart så ilsken av allt detta att han tog resterna av bordet och kastade dem ut genom fönstret. De föllo ned på jorden och utgöra än idag de öar vi kallar Seychellerna, vilket beydade Gudavrede.

Trane, gudarnas stenhugare blevo härvid mäktig bedrövad. Han var ju tvungen att hugga till ett nytt bord nu. Han mindes väl besväret med det förra. Till förfärdigandet av gudarnas stora rådsalsbord hade han varit tvungen att färdas över Slingbanheimen, ända ner till Grötte, för att där kunna ta hem en god bit av Alperna. Emedan inget berg i närheten nu stod att få såg han som enda utväg att gå till jättarna i Fjams, Galde och Valde och deras slemma syster Britzomme och be att få taket till deras stuga. Han hade försökt detta tidigare och visste hur hart när omöjligt det var. Icke ens då han hotat att låta gudarnas svärmoder Vass-tunga komma över dem, hade de bevekats. Denna gång räknade han med att få byta bort sitt mäktiga svärd, Manhafne. Eftersom han älskade Manhafne mycket högt, vart han mäktig bedrövad vid tanken.

Gunhild, Morgonväverskan, som fått ett splitter av bordet i sin brynja Damstrammer, var även hon förtörnad, båda på Oden och på vättarna, vilka ju var ursprunget till händelsen. Men kraften i Odens slag hade varit så stor att splittret för alltid satt fast i hennes osårbara brynja. Hon slet i förtörnelsen av sig brynjan och kastade den in i solen. Därav kommer det vi idag kallar solförmörkelsen. I hastigheten för hela hennes klädedräkt med och där stod hon nu, helt utan beätkelse.

Skallgrymner, Mångtalaren, som hade suttit och sovit under rådslaget och inte uppfattat vad som var ursprunget till Odens utbrott, vart så vredgad när han plötsligt väcktes av att Oden slog sönder bordet. Han isknade till och slog Oden på käften, så det sjöng i hela Valhall. Oden vart helt förbluffad av denna reaktion och hann inte väja utan föll bakläng-

es, in i en stapel kött-tråg som stod utmed salens kant. Ety Oden är den tyngste av gudar, krossades alla trägen.

Trågen vaktades av den trågna hunden Glafstvätte, vilken nu såg sitt arbete gå förlorat. Han rusade fram och högg Oden i benet med sin väldiga käft. Oden slet med ett grepp det fruktansvärda odjuret av sitt ben och krossade dess dreglande skalle under sin återstående fot. Därpå krek han efter Skallgrymner, haltade fram till honom och slog honom i skallen med sin yxa Krämser, så att Skallgrymner såg stjärnor och planeter i flera minuter. Det var dessa stjärnor som så småningom skulle komma mänskligheten till godo, de himlakroppar vilka idag så vackert bestro vårt himlavalv. Skallgrymner slog tillbaka och efter en stund var de båda gudarna ohjälpligt förlorade i ett våldsamt kämpadrama, som skulle omtalas länge efter.

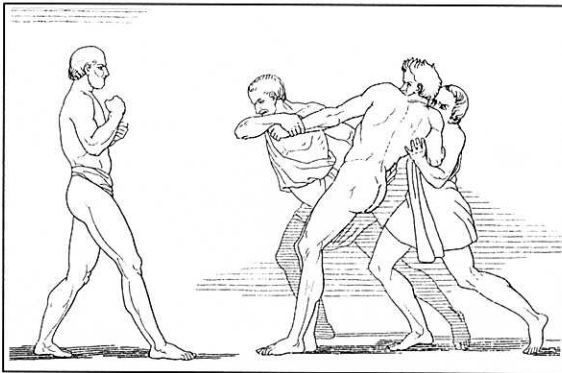
Sedan Gunhild avtäckts så nesligt kastade sig Brynhild, Oxtämjerskan in i leken med orden: "Om Gunhild skall vara utan klädnad, så skall också jag!" Raskt slet hon av sig alla kläder tills hon också stod där i all sin nakenhet. Detta blev för mycket för både Loke och Bamse som rusade fram mot var sin vestal. Loke hann först till Gunhild och grep henne om

midjan och kastade ner henne på golvet. Strax därpå hann Bamse fram till Brynhild och gjorde sammalunda. Sålunda utan brynja var asynjorna ett lätt byte för de båda gudarnas drifter. Mitt under riten råkade Gunhild slå ut med en arm och knäckte i ett slag foten till mjödtunnan Allsköljer varvid den föll ner över gudarna och krossades mot golvet. All mjöd strömmade ut, och eftersom Allsköljer var i stort sett outtömmelig rann mjöden långt utanför Valhalls domäner och ner till människorna. Av detta mjödfall kom det vi nu kallar syndafallet, emedan mjödmängden var så stor att dess flöde övertäckte hela jorden och dränkte allt som där levde.

I sitt fall slog Allsköljer tyvärr ihjäl Fylgia, den gudasköna och hennes kropp föll ovanpå Oden och Skallgrymner, där de slogos. I den våldsamma bärsärkargången märkte de det kanppast. Hon blev till en del av själva gröten. Tor hade till en början lugnt ässet det hela men kunde nu inte längre bärga sig. Han hade länge haft ett ont öga till Bure och kastade nu, när ingen ändå såg det, Mjölner så att den snyggt delade Bure i tolv lika stora bitar. Efter detta kast, vilket i sanning skulle komma att omsjungas av skalderna länge efteråt, stammar de tolfte delar av året vi människor pläga kalla månader, eller Buresdelar.

Efter ett tag tröttnade alla och lågo stilla. Svår var förödel- sen i gudarnas rådsal. Där låg Oden och Skallgrymner svårt lemlästade med Fylgia i bitar runt omkring. Tor hade gripit sitt svärd och huggit Loke i stycken och Gunhild och Brynhild lågo tysta på golvet, med Bamse liggande på tvären över sig. De andra befann sig i liknande poser, utmed väggar eller hängade i takbjälkar, allt och alla drypande av mjöd.

Se det var ett rådslag, det.

Den Betandade Mona Lisa

Den betandadeskönheten, ett mästerverk av Leonardo da Vinsch som fascinerat världen i mer än 6000 år. Leonardo var en hantverkerson från Küz-Allaahbzal i de södra ökenprovinserna i Harad. Ända till sexton års åldervisade han inga tendenser åt det dentistiska hållet.

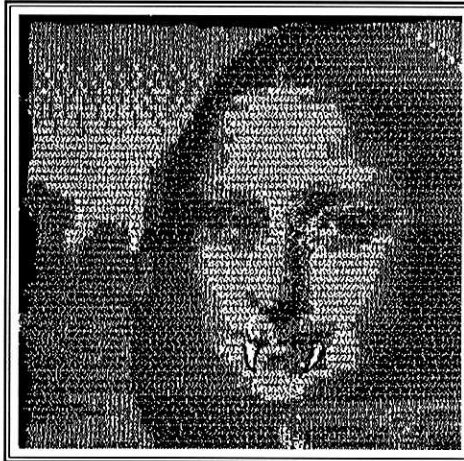
På sin sjuttonårsdag förvånade han alla sina gäster med att visa upp detta konstverk, som han påstod sig ha målat själv. Ingen trodde honom naturligtvis först, men senare skulle den hemska sanningen gå upp för världen.

Att Leonardo var en född mästare var det inget tvivel om. Redan hans muralmålning "Casablancas vidunder" i taket på Sextinska kapellet från 1403, vilken han målade som blott 199-årig student, vittnar om hans otroliga talang. Besökare i kapellet kan än idag vittna om hur levande scenen med den Heliga Bettinas Skövelse är, hur den liksom tycks stå ut från taket. Särskilt Johannes Dräparens yxa har genom åren framstått som ett av den antika konstens främsta detaljarbeten.

Samma sak var det med Den Betandade. Redan från första dagen vart alla som såg den helt betagna och undrade hur Leonardo hade kunnat prestera något liknande.

Genom hela sitt liv skulle han förtiga vem modellen varit,

men sentida haradrimitisk forskning skulle visa att det var hans svärmor, Mez-Zallah som stått modell. Forskningen har som bekant spekulerat mycket kring huggtänderna. Många anser att Monas gåtfullt förvridna ansiktsuttryck kom sig av att huggtänder-

naskavde mot underläppen och att hon av detta kommit att se så plågad ut. Professor A. Fang vid universitetet i Haradsville vill till och med gå så långt att han påstår att huggtänderna blev svärmoderns öde. Hon skulle förr eller senare habitit sig själv med dem och förgiftats, menar han. Men hur det är med denna teori, som med alla de andra kring Mona Lisa-figuren, får vi nog aldrig veta.

Några tekniska detaljer kring målningen kan vara på sin plats. Den berömda bilden är inte särskilt stor, bara 65x92 tum och den är målad på 42 uppspända jak-tarmar som konstfärdigt sytts ihop till en duk.

Vetenskapen anser sig ha klara belägg för att det var

Leonardos mor, den berömda tarmsömmerskan Miranda Dazummaffghh i Islamabad som förfärdigat duken åt sin sön som en present på sextonårsdagen. Orsaken till att målningen alltid förevisas utomhus är dels de garvämnen duken är behandlad med, dels det faktum att Leonardo använt sådana kuriösa färger som grodgrönt, sprängd marulksockra, myrgult (som traditionellt utvunnits ur pressade termiter) och dylika ingredienser, vilka lämnar mycket övrigt att önska på det olfaktoriska planet.

Slemmigheten i Leonardos målningar är för övrigt något som alltid förvånat konstkännare. De flesta av hans stora mästerverk måste förvaras i kylrum för att överhuvud taget kunna bevaras. Utställningar med hans konst är därför ganska sällsynta. Få kylföretag kan ställa upp med kunniga guider och Stadsmuseums personal får inte arbeta i arktiskt klimat av fackliga skäl.

Oaktat dessa synpunkter är Den Betandade Mona Lisa ett av konstens främsta verk och förvaras som sådant i Drottningens Kylrum i slottet i Harad Beach. Med klädnypa för näsan och skyddskläderna på framstår målningen dock som en juvel, i vår för övrigt så konstfärdiga värld.

Ze kunstexpertz:

Bononir

En Garde!

Ännu en lysande skrift har utgivits av Harads Propagandaministerium. Denna gånga handlar det om ett äkt-haradrimitiskt rollspel i sant våldspornografisk anda.

Rollspel har redan tidigare fostrat generationer av unga haradrimiter till ett liv av mord, död, tortyr och brutala nidingssåd. Men de utomharadrimitiska spelen tillfredsställde ändå inte helt den haradrimitiska ungdomens blodtörst. På drottning Berusiels påbud har propagandaminister Dis och hennes trogna slav Vardamir därför producerat ett rollspel av aldrig tidigare skådat slag. Det överträffar vida allt tidigare, i fråga om brutalitet och illvilja.

Spelt har givits det exotiskt klingande namnet **En Garde!** (ingen köper något på haradrimitiska nu för tiden). Det har tryckts på mûmakpergament och bundits i äkta alvskind.

RAGNARÖK
SPELDESIGN

Då drottningen ff. bevisar slavjakterna på södra kontinenten har hon ännu inte sett mästerverket, men propagandaministern kan med visshet försäkra att ett påbud kommer att utgå som förbinder envar Haradrim att införskaffa ett exemplar. Hon överväger för ögonblicket ett förslag om dödsstraff för de som inte äger den utsökta trycksak. Skaffa därför genast ett exemplar, på det att ni må leva länge och gott.

Dis av Blodiga tassen
Propagandaminister

En Garde! är en 160-sidig bok som fås i handeln för facila 148 shekel. Till den finns ett äventyr, Dolkarnas natt, som endast kostar 68 shekel. Båda böckerna är framställda med senaste tekniska utrustning, dels vad beträffar bildhuggningsutrustning såväl som de kosnigtgjorda hjärnor som sattes att memora hela krönikan. Bilderna har till stora delar gjorts på propagandaministeriet för att realismen, speciellt i fråga om vapen och olika former av våldsskildringar, skulle säkerställas. Red.

